

Ercan Cengiz

- Őirler -

Yayın Tarihi:

12.1.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ercan Cengiz (1964)

Acımı Bıraktım Dönüşü Olmayan Yollara

Acımı bıraktım dönüşü olmayan yollara
Kavşak kavşak
Yarası kaldı bende, ah çekmek neyime
Elinden tuttuğum çocukların gözlerine verdim
Güç bela büyüttüğüm sevgiyi
Silindi ayak izleri, çoktan eskidi yollar
Oyuncaksız büyüdü çocuklar
Ve ben yaşlandım erkenden

Artık gülemem o yabancı fıkralara
Baştan başa sızlarken omurgam
Sızı ki gebedir yarına
Diri tutar adamı

Seni anlatırım, seni birgün
Dilim döner de tutarsa elim
Kimsecikler olmasa bile
U dönüşsüz yollarda
Bu şehrin lambaları durur
Başboş bombalar vurmamışsa eğer
Bir de köşedeki sokağın ismi okunur
Kavgaya sürülen nokta gibi
Avutur dururum kendimi
Karanlığı yardı diye önceden
Cigaramın ateşi

Vardır biryerlerde, vardır mutlaka
Bahar bahar yeşeren dikili bir ağaç
Ağırlayadursun göçmen kuşları
Varsın saklasın selamımı sabahımı
Ev değil ki kapışı olsun bir yerde
Kilitsiz açamadığında
Toslayıp da giresin

Anlarım, anlamaya yakın durduğumda
Yarım kalan bir hayatı senin elinden
Çekip alamam ne yazık

Söyler misin sevdiğim
Durmaksızın haykırmanın zamanı

Gökyüzünde gördüğün her yıldıza
Duyuruncaya sesini
Söyle, dün mü uzaktı bana
Yoksa yarın mı kaçıyor benden
Ben mi yoksa
Hoş, gün uzuyor bugün, gece uzuyor
Hiç yere zehir zemberek
Bir dünya dönüyor üzerimde

Şimdi ne yana baksam
Tülden duvarlar belirir, lekeli
Kırılmış sözlerle örülü, göbekli
Bir de arasında insanların, görürüm
Derisini yenileyen yılanın

Ürkmüyorum desem de aldırma boş söze
Görüyorsun yaşılanıyorum bir korkak gibi
Kim inanır ki bana
Bal gibi ürküyorum işte
O dönük gözlerden
Bir de soğukluğundan yılanın
...

Ercan Cengiz

Eserleri:

Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap
Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap

-Semerci-

Satılık semer var
asla kullanılmamış
-sahibinden satılık-
iki merkep alana
bir semer bedava
ilk iki yılı da garanti.
-not: semerci-

Ercan Cengiz

* Bir Umudum da Sende

o anlamsız, kendini bilmez çatışmaların
ortasında kaldım sevdiceğim
kim kazanırsa kazansın, savaş savaştır
ölenlerin ötesinde, düşenlerin adresleri de bilinmez

ne sevgilim diyen dudağın titriyor
ne de ellerin sarmalamış beni
ateşin içindeyim

bir görsen o kurşun vızıltılarını
benzetemezsin uzaktan gazel okumaya
şiiirlerini dinliyorum inadına senin sesinden
'bir umudum da sende' diyorsun ya bağıra bağıra
elim ayağım kırılıyor Ahmed Arif
nasıl düşürürüm ki
titriyorken üstümde delikanlı bir yürek

kitabın ortasında durdum elimde olmadan
bir bilsen, nasıl da haykırmak istiyor canım

anlamsız savaşların zaferine koşuyorlar
bir şair daha vuruldu diyor radyoda
kareli bir defterin içinde şiiirleri
esaret kokan ellerde

senin o dizelerini okuyorum
'bir umudum da sende' diyorsun ya durmadan
diyar diyar, yankılanıyor sesin...

Ercan Cengiz

... Garip...

dünya garip
sen garip, ben garip
birisi var ki içimizde
ismi de kendi de Garip
Garip daha da garip
dizleri yorulmuş dövünmekten
göz pınarı kurumuş ağlamaktan
kamburu da çıkmış bir karış
oturmuş bir kuru taşın başına
kafası ellerinin arasında
başından geçenleri anlatınca taş
taşı dinleyip başlar koyunları saymaya
bir koyun, iki koyun, on koyun...
gelip geçerler önünden
birinin kafası diğerinin kuyruğu altında
uyuyacak garibim birazdan
uyandığında
bu oyun da bitmiş olacak...

Ercan Cengiz

...Ve Kader Dedikleri

Senin damarın, meşenin dalındaki mevsimdir
Çıkarıp atar, acımadan
Atar gövdesinden, işe gelmeyi.

Bu, bir başka mevsimdir,
Kendini bulur.

Göz koyulduğundan beridir
Yükselir
Üzerinde kör duman...

İnsanın gözbebeği, insanındır
Gözbebeği anlatır insanı
O küçük gözbebeği,
Dik duran kayanın oyuğundaki
Eğilmeyen meşe dalının
Meşeyi anlattığı gibi.

Şimdi çıplaktır dağları
Tepeleri çıplak
Ahh welat, welat
Welate ma,
Meşe dalında korumasız kalır
Savunmasız,
Damarına damarına
Kirli oyunlar oynanır,
Bu oyun içinde oyundur
Oyuna nasıl durulur? ...

Kurtuluşları değil elbet,
O karanlıktan kopan ellerin
Kurtuluşları değil
Son çirpinişleridir bunlar
Son çirpinişleri
Bırakma kendini gözbebeğim
Bırakma
Varsın kırılınsın dalların
Varsın savrulsun küllerin
Varsın deli bir rüzgarla savrulsun.

Kaderin
Birlikteliğine veriyor kendini
Açarak kucağını
Bir adım daha
Gelecek için bir başka mevsim
Geleceğe yakınlaşıyor
Gün be gün
Kızılıyor da
Dört bir yandan,

Kan kızılıdır gün
Gün vuruyor karanlıklara,

Yırtıldı karanlık, bir kez yırtıldı
Daha da yırtılacak
Bu düzenbazlık gömütünde
Yüklenmiş te olsa tanrının omuzlarına
Kader dedikleri asırların oyunu...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

.Sa.va.şı Dur.du.ruunn.

başımı alıp gidiyorum
kurşun sıkmamak adına
ka.çı.yo.rum
ne ayaklarım bana yar
ne de ellerim
yüreğimin esiriyim

savaşın ortasındayım
kav.ga.nın
ne gün belli ne gece
bağırıyorum
bağırıyorum
sesimi çalıyor kuşlar
kanatlanıp gidiyorlar

bir başıma kalıyorum
kan revan içinde
dinle / eyy insanlık / duy beni
her nerdeysen / gel artık / gel
kurşun topluyor yüreğim

biliyorum / birazdan öleceğim
yüreğime yükleniyorum son kez
birbirinden ağır birkaç harf anca
toplanıp /dağılıyorlar /dilimin üstüne
.sa.va.şı dur.du.run.
.sa.va.şııı durr.duu.ruuunnn.

Ercan Cengiz

AB'de Dügün

Konuştular, koklaştılar
sonunda el ele deyip
davetiyeleride bastılar
kız kendi tarafına gitti
adam kendi tarafına
iki tarafta da dağıttılar.
Salonun girişinde toplandılar
biribirine yabancı yüzler gibi
göz göze gelip bakıştılar
iki şahidin huzurunda
bir Amerika'dan gelmiş
diğer İsrail'den
nikah memuru bizden.
Kız davulu çalınca
adam da zurnayı çaldı
ikisinin de yakınları var
ayrı ayrı çaldılar
ayrı ayrı oynadılar.
Nihayet takıları takıldı
bitmeyecek yarış bitti
toplucu resimler çekildi
ayrılıklar geride kaldı.
Kol kola girdiler
biri gelin biri damat
şimdi oynamanın zamanı
çalın davulcular çalın
zurnanın sesi de duyulsun.

Ercan Cengiz

Acımı Bıraktım Dönüşü Olmayan Yollara

Acımı bıraktım dönüşü olmayan yollara
Kavşak kavşak
Yarası kaldı bende, ah çekmek neyime
Elinden tuttuğum çocukların gözlerine verdim
Güç bela büyüttüğüm sevgiyi
Silindi ayak izleri, çoktan eskidi yollar
Oyuncaksız büyüdü çocuklar
Ve ben yaşlandım erkenden

Artık gülemem o yabancı fıkralara
Baştan başa sızlarken omurgam
Sızı ki gebedir yarına
Diri tutar adamı

Seni anlatırım, seni birgün
Dilim döner de tutarsa elim
Kimsecikler olmasa bile
U dönüşsüz yollarda
Bu şehrin lambaları durur
Başboş bombalar vurmamışsa eğer
Bir de köşedeki sokağın ismi okunur
Kavgaya sürülen nokta gibi
Avutur dururum kendimi
Karanlığı yardı diye önceden
Cigaramın ateşi

Vardır biryerlerde, vardır mutlaka
Bahar bahar yeşeren dikili bir ağaç
Ağırlyadursun göçmen kuşları
Varsın saklasın selamımı sabahımı
Ev değil ki kapısı olsun bir yerde
Kilitsiz açamadığında
Toslayıp da giresin

Anlarım, anlamaya yakın durduğumda
Yarım kalan bir hayatı senin elinden
Çekip alamam ne yazık

Söyler misin sevdiğim
Durmaksızın haykırmanın zamanı
Gökyüzünde gördüğün her yıldıza
Duyuruncaya sesini
Söyle, dün mü uzaktı bana
Yoksa yarın mı kaçıyor benden
Ben mi yoksa
Hoş, gün uzuyor bugün, gece uzuyor
Hiç yere zehir zemberek
Bir dünya dönüyor üzerimde

Şimdi ne yana baksam
Tülden duvarlar belirir, lekeli
Kırılmış sözlerle örülü, göbekli

Bir de arasında insanların, görürüm
Derisini yenileyen yılanın

Ürkmüyorum desem de aldırma boş söze
Görüyorsun yaşılanıyorum bir korkak gibi
Kim inanır ki bana
Bal gibi ürküyorum işte
O donuk gözlerden
Bir de soğukluğundan yılanın

...

Ercan Cengiz

Adır

Erxati amê
arara ravêr
adır vazenê
tersê mı
hêga niçine
wesnenê.

k.01

Ercan Cengiz

Adırbı Mıro Bo

adırbı mıro bo
adırbı mıro bo qı
bonê mı wesêno
xellê todı niyo

ciranina to qı
hentê to bena
adırbı mıro to ser
qê nê ricayi
düyê xo eno to ser

K-07

Ercan Cengiz

Adsız Fırtınalar Doğuyor

büyümesin diye ayaklarım
o kınalı elleriyle ölçüp de bostana gömdüğü
kaçıncı çubuğuydu annemin

/

gün güne binmiş akıyor zaman
doğa sancılı / yeryüzünü sarmış
göz yaşartıcı bir hava
dolanıp vuruyor yüzüme

/

yer /gök / bilmeli ki onları
satılmış kalemleri besleyerek girdiler
teslim aldıkları topraklara...
zulüm üstüne zulüm ektiler / ekiyorlar
silah seslerini dinlettiler zoraki /
durmadan, doymadan dinletiyorlar hala
patlamaya hazır tomurcukların önünde
tecavüz ettikleri doğaya

/

ellerim büyüüp de işe mi gelmişti ne
gençliğim mi uçmuştu yoksa
parmak izlerini alıyorlarsa eğer
işaret parmağımdan olmalı
neyine güvenip de dikilirmiş ki
devleşen / devşirmelerin önüne

/

ötede yükseliyormuş kat kat
kirlerini yutturdukları sahillerde
denize sıfır gökdelenlerle
doyumsuzluğunu kanıtlarcasına

/

görmeseler de / göreceklerdir bir gün
el ele verip de betonlarken toprağı
durmasını / doymasını bilmeyenler
denizi kaynattılar sonunda / yer, gök öfkeli
toprak ve deniz / kabında durmaz artık
birbirine besleyerek yükselen dalgalar
içinde barındırıyor o adsız fırtınaları
buzlar eriyor yattıkları yerde /
buzlar köpük köpük / köpürüyorlar
sahillerin üstünde bir başka mevsim

/

işte böyle bir günden önce olmalıydı
doğmuş gibi bir anadan / ve kardeşçesine
tertemiz duygularla sevmeliydik doğayı

demem o ki / dünden görmeliydik yarını
içimizdeki seveleri öldürdüğümüzde bir bir
kirlettiğimizde doğayı / kanattığımız her yüreği
ve ayaklarımız / dolaşmak yerine birbirine
yol alıp giderdi bugün / tam bir insan gibi

suyu, şerbeti, çiçeği, meyvesi.../ hayvanı...

böceğine varıncaya doyuran bu topraksa
kuşkusuz / ellerinin üstünde taşırdı bizi

kardeş olabilirdik ey insanoğlu
her neresinde yaşıyorsan bu dünyanın
doğurmasaydık eğer kendi ellerimizle
ve de beslemeseydik bir canavar gibi
sırtımızdan geçinip devleşemezdi bu keneler
yarınlarımızı karartamazlardı örneğin
diyeceğim o ki
unutsaydı bu toprak kalbine saplanan bunca ayıbı
utanmaz yüzlerine vursaydı onların
arada bir büyüklüğünü gösterseydi
insanlar insan olarak kalacaktı haliyle
savaşırsız / ve de sömürsüz olarak
ve güzelleştikçe yaşanılabilir bir dünya...
kimin gücü yeterdi ki dengesini bozmaya
ozon tabakasını delmeye / buzulları eritmeye
kapitalizmin dizginlenmeyen hırsından başka
kim katledebilirdi ki doğayı...

Ercan Cengiz

Ağaç Dikmeyen Dediler

Ağaç dikmeyen adam
Topraktan ne anlardı
Sevdiğinden mi yakardı
Yaprakların çatırtısına
Kuşların gırpınışına mı aldırırdı

Ağaç dikmeyen adam
Hiç yere ormanı yakardı
Çocukları var mıydı
Şevgiden anlar mıydı
Ağaç yetiştirmeyen adam
Öyle bir vururdu ki baltayı
Daha düşmeden biri
Diğerine indirirdi darbeyi

Eskiler topraklarından koparken
Evlerine konanlara seslendiler
Ağaç dikmeyin
-Toprağımıza girmeyin der gibi-
Ağaç dikmeyin
Boynunuza erdiğinde ağacın gövdesi
Ölürsünüz
Ağaç dikenlerin toprağından
Ölenlerin toprağını ayırdılar
Meyve dalında kurudu
Artık topraklarında değillerdi
Bir çoğu yollarda kaldı
Gören olmadı değil
Bir daha da dönmediler

Köylüler ki, bizim bu köylüler
Tavuğu giriyor diye tarlasına
Komşusunun kafasını yarardı
Eskidendi cemaatin toplanması
Bağdaş kurup dara durması

Ercan Cengiz

Ağır Gelir Bu Yürek

Bugün de ayakta görmedim kimseyi
Ümitsizce uzandım yollara dün gibi
Ne kedi, ne köpek ne de tüten bacalar
Solmuş bir gül, kırılmış bir dal gibiyim
Uçaklarla dövülmüş yeşertilen topraklar
Nehirler bulanmış uçmuş köprüler
Yitip gitmiş anılar, bir bir silinmiş izleri
Sararmış yapraklarla kaplı her yer

Kekik kokan toprakta kurşunu eritip
Şevgiyi yüklemek istemiştım doğarken
Üşümeseydi o çıplak kalan ağaçlar
Ve göçmeseydi yarım ağız gülmeler de olsa
O kadar ağır gelmezdi bu yaralı yürek

Bir yanım dağa vermiş kendini kartal kanadı
Bir yanım denize girmiş kulaç atar durmadan
Ayrılmışım yar, ortasından iki parçaya ayrılmışım
Her parçaya bir el düşer, bir ayak bir göz bir kulak

Kazık da çaksan suya eğilir artık
Bundan böyle bu böyle biline yar
Böyleyse bu dünya var sen düşün bu ne zulüm
Kaç ömre bedeldir o piç izlerin çıkması
Ve ardından yeşermesi toprağın

Çifte duvar örüp kestiler yolumu
Balık mı olsam yar, kartal mı
Umudum yoksa yarına
Nasıl yaşarım yar, nasıl yaşarım
Hangi yüzle, hangi bendi aşarım
Ağır gelir bu yürek, ağır gelir insana...

Ercan Cengiz

Ağlama Çocuk, Ağlama

Ağlama çocuk, ağlama
gölüyorsa toprak
güneş gülüyorsa
yıldızlar varsa hala
karanlığa inatla

Ağlama çocuk, ağlama
ağlaya ağlaya büyürsen
kaldıramaz bu toprak
bilesin de büyüyesin
zulüm altındasın çocuk
ellerimden biliyorum
zulüm yükseldikçe
de ki son halkasıdır
o karanlık yüzlerin

Ağlama çocuk, ağlama
güneşe çık selamla hergün
kara gözün, kara kaşın
o mazlum bakışınla
elinde nergiz olsun

Ağlama çocuk, ağlama
baban vurulsa bile
gözlerinin önünde
senin ile koyun koyuna
uzansa bile toprağa
kara bir elin tetiğinden çıkan
o donuk yüzleri güldürme
ağlayıp da umudunu köreltme kardeşinin
zamansız işlere de çekme beni

Ağlama çocuk, ağlama
senin yaşındakiler ağlamamalı
bedenine sapsansa da on iki kurşun
ağlamakla tüketmemeli kendini
son nefesin de olsa çocuk
haykır, haykır ki
zulme ve faşizme karşı
bir yürek olabilsin bütün çocuklar
yoksa nasıl dağılacak ki
toprağı saran bu karanlıklar...

Ercan Cengiz

Ağlama Güneş Doğdu

Toprağın
Yüzüne vurmuştu güneş
Artık gül diyordu,
Gül diyordu suya
Gül diyordu havaya
Gül diyordu dağlara,
Toprak filizlenirdi
Tarihini arardı insanoğlu
Tümüne birden
Newrozlaşan günlerde
Bir ülke
Nasıl gülmesin toprak.

Toprağın
Yüzüne vurmuştu güneş
Vahşetin sonu gelirdi
Bebenin gülümsemesinde
Yarınlar
Saklanırdı
Damarına
Damarına yüklenirken
İnsanlık...
Tarihinin derinliğinde...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Ağlayan Çocuklar

Ağlayan çocuklar
ne açlıktan
ne korkudan
ne de karanlıktan
annelerini,
babalarını
dostlarını
bu kirli savaşın içinde
bulamamaktan
mezarına bir tas suyu
dökememekten
toprağını öpememekten
en önemlisi de
yüzlerini bir daha
sevdiklerinin
ama bir daha
görememekten
ağlıyorlar...
onlar bunu kavradılar
gökyüzünde değil
yaşadıkları topraklarında
mutluluklarını arıyorlar
onlar, bizim çocuklarımız
açlığa, yokluğa
çoktan alışmışlar,
onlar ki
biraz annelerinden
biraz babalarından
biraz da dostlarından
sevdiklerinden biraz da
alacaklarını almışlar
eksikleri varsa da
annelerinin
babalarının
dostlarının
sevdiklerinin kısaca
kendileri tamamlayacaklar
onlar, bizim çocuklarımız...
yarınlarımız...
sevdalılarımız
özgürlüğümüz
herşeyimizdir onlar...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ahh Hu Sam Ahh

Ahh Hu Sam ahh
sendin demek, sendin
çakık gözlü özel adam
sokağımızda dolaşan sendin demek
akşam pazarlamacı
gündüz dilenci rolünde
arkandaydı o uygun adımlar

durakları mesken tutardın erkenden
ben binip uzaklaşınca senden
arada seninde bindiğini görürdüm
arka kapısından halk otobüsünün
yol parasını vermezdin ama
iç cebinden bir kartla geçinirdin

ahh Hu Sam ahh
neyin peşinde dolaşırdın
otobüsler neyse de
dolmuşa bindin mi para isterdi sahibi
taxiye binsen de
kesenden giderdi

ahh Hu Sam ahh
sana mı düştü yürümemin tarzı
nereye gidip neler yaptığım
kimlerle konuşup kimlerle oturduğum...
ne çok yol gittiğimi bilirdin oysa
ayak üstü atıştırdığımı da çoğunlukla
bir kenar mahallede oturduğumu da
evimi bilmezdin Hu Sam, şansına küs
bir evim olmadı ki bilesin

ahh Hu Sam ahh
ne de çok severdin ya beni...!
elinden gelse kuştüyü yatağa atardın ya...!
sahi neyimi severdin Hu Sam
benimki de iş miydi yani
evimin önündeki duraktan geçer
yürür, bir kaç durak giderdim
sense boşuna yorulurdun
gözden kaçırmamak için beni
benimki de iş miydi yani
bile bile, seninle
yürür gibi yapmalarım

birileri daha gelirdi ki arkamdan
geçtiğim yerlerden
sen onları bilemezdin Hu Sam

sana alıştım be Hu Sam
her ne kadar görmezden gelsem de
sana alıştım ister istemez

yoksul kıyafetinin altına gizlenmiş
haline de acırdım her ne hikmetse
seni tanırdım be Hu Sam
beni tanıdığından daha fazla
seni tanırdım inan ki...

ahh Hu Sam ahh
beceremedin gitti şu ellerimi bağlamayı
yüzündeki soğukluğa alışmadı sokaklar
yüz yüze gelmektense
birileriyle bir olup izledin bu yüzden
tabancan sırtıyordu be Hu Sam
sol kolunun altındaki kılıftan

ahh Hu Sam ahh
her yeni insan için
başka bir ad mı gerekiyordu sana
bizim mahalleyi seçtiğinden bu yana
Hu Sam olarak bildik seni
hoş, yüzünü bir kez gören
bilirdi de merakla vardırırmazdı adını
ama sen tanışırdın bir yolunu bulup
köşebaşı büfeleri adresindi
arada bir-iki tek attığın da olurdu
kimbilir hanki siteden
kaç paraya...
sahi eşin, çocukların var mıydı senin
çocuğunla oynar mıydın
bir araban, arabanın sigortası...
felan filan Hu Sam
adını anmayacaktım aslında
sonra düşündüm
nasılsa benim için almıştın o adı
kenar mahallenin hatırına...!
ahh Hu Sam ahh
sayemde dolaştın sokak sokak
bütün Ankara'yı öğrendin
yetmez mi Hu Sam
yetmez mi arkamdan geldiğin
günübirlik rapor verdiğin

ahh Hu Sam ahh
duydum ki bir işe yaramamış
arkamdan onca yol teptiğin
çabaların boşa gitmiş olmalı
yol, yemek paraları keseden
ahh Hu Sam ahh
seninki de iş mi yani...

Ercan Cengiz

Ahh Özgürlük!

ne kadar tuhaf,
havalanmış diye
kapkara bir bulut
özgür sanıyor kendini
ne kadar bilinçsizce
ne kadar ahmakca...
görmesem hani
iki yakasından tutup da
istediği yöne çeviren rüzgarı
ve bilmesem şiddetini
az kalsın inanıyordum
özgürlük bu diye...
neredeysse güneşi bırakıp
kara bulutlara sevdalanıyordum
ne kadar tuhaf
ne kadar ahmakca
ahh özgürlük ahh...

Ercan Cengiz

Ahlak (*)

Ahlak denirmiş hep zararlı şeylere
Güzeli sevmek
geleceği düşünmek
hakkını istemek
bozarmış ahlakı

Daha ışıklı
ve daha mutlu olmak için
mutlu yarınları hazırlamak
ahlaksızlıkmiş

Bu sayılanlar
ahlaksızlıksa eğer
nasihat olsun çocuğuma
ahlaksızlık
daha güzelmiş meğer

Şahan Düzgün
Dost Dersim adlı şiir kitabından
Birinci Basım: Kasım 1973
İkinci Basım: Temmuz 2003
Kalan Yayınları

Sizlerle paylaşmak istedim

Ercan Cengiz

Ahmed Arif'e

Affına sığınıyorum
Eyy koca Çınar
Daracık yollardayım
İsmi almak ne haddime
Bir ömre bir kitapla
O kitaptan bir şiirle
Bu şiirin bir dizesiyle
Elimi kolumu bağladın
'Hasretinden Prangalar Eskittim'
Eyy koca Çınar
Nerdesin gözlerim yolunda
Gel, gel artık
Özgürlük adına.

Ercan Cengiz

Akıntıya Gidenler

Yollarda yalpalamalar başlıyor
Üst üste kalkıp düşmeler
Bulanık suyun içine girer gibi
Ayrı düştüğünde bir gürültü
Karanlık üzerinde sis perdesi

Çiçek görüntüde kokusu yok
Kirlı havayı emerek soluyor
Kapitalizm de desen adına
Burukca
Ve bulut daima serpecektir
Okyanusun hararetini
Yoprağın yüzüne
Akıntıya gelenler kapılır elbet
Suskunda kalsalar
Ayrı teldendir yürekleri

Fırtınaya mı dayanır
Beynin yönetmediği beden
Uzun yolun yorgunu çok olur
Gine de
Ayağa kalkmışsa biri
Yere düşmemelidir denilmeli.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Akord

Sesimi almıyor sazımın kulağı
Duymuyor beni, benden mi?
Kulaktan mı, telden mi?
Havadaki nemden mi yoksa? ...
El veren de yok do sesine
Asıl mesele de bu seste ya
Bir yakalسام kendi evinde
Gerisi gam değil
Vızıldayan teller birer birer
Sızlanmayı bırakıp
Evlerine dönerler,
Vızıldayan o yedi tel
Bir telmiş gibi de birleşir
Yüreğimi dinlerler.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Akvaryum Balığı

Ben akvaryum balığıyım
Akvaryumda doğdum
Akvaryumda büyürüm
Ben büyüdükçe de
Sen duvarını büyütürsün.
Derin suları bilmem
Soğuk suları bilmem
Ne doğayla savaştım
Ne de cinsimle,
Belki bundandır
Akarsulara gidemedim
Mavilikleri içemedim
Tuzak kurmasını mı? ...
Kurt mu, çakal mı? ...
Bilmem, tanımam
Ben akvaryum balığıyım.
Dört duvar tutuyor beni
Dört duvar tanıyor
Ben büyüdükçe büyüyen
Yıkılası bu dört duvar.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Aldanma Bir Tanem

-Anne bak bu adama
gölmesini biliyormuş-

Aldanma bir tanem
aldanma
o sahte gülüşlerine,
gözlerine iyi bak
anlarsın bebeğim.
O adam gidince
şu etrafında duran
adamlar var ya...
işte onlar, bebeğim
benim biricik yavrum
Anamızı ağlatacaklar.

Ercan Cengiz

Almak mı, Vermek mi?

Politikacıların işidir mi dediler sanki
Bin yılları sorgulayan kelimelerin içinden
Yaprak yaprak,
Yaprakları devirip çıkıp gitmek...

Sen ki dizelerinde sınır tanımayan bir şairsin
Sen ki ayrı ayrı tüm renklerin tonlarında dolaşan bir ressam
Yaşam dediğin karelerde mi dondu,
Zaman akıp gittiğinde rengi solmuş sayfalardan
Kimseler farkına varmazken
İmgelerde mi kayboldu yarınlar? ...

Kaç satırda, sayfada, kaç kitapta kalabilirdi,
Kaç tabloda bir ömrün sırrı, ömrün neresinde,
Bir kaç kelimedede mi, renkte mi,
Yoksa, yoksa sakalındaki akta mı?
Sihiri akan yıllarında bu kuralsız kurulu dünyanın
Uyuyan, uyanmayan hanki devin rüyası ola
O derin uykusunda...

Ben ki dizelere tutsak düşmeden gezmek isterim
Çanımın istediği yerde, istediğim zaman
İsteyen istediği kadar kalem kırsın arkamdan
Ben ki köprü kurmak isterim, dünden yarına...

Almak, evet almak ustalık işidir derdi Babam
Derdi de toprağından kopmazdı,
Koparılamazdı anlayacağın...

İlkler, yarınlarını sıcacık yüreklerinde beslediler
Ağır bedeller altında ezile ezile
Şimdi burdan, bu dizelerin arasından
Senin o sorgulayan gözlerini görüyorum
Kimler, evet kimler diyorsun bana kaş altından
Biliyor musun, ben de soruyorum
İmgeler kimin yüreğini çıkarır orta yere? ...
Zamanlar eskir, tarih eskir derler
Bugün dünden koptu mu peki,
Ya da güneş, toprak, su...
Çözülürken sırrı Alamut Kalesi'nde
Dün bugünde, bugün dün, yarında
Ve sen onun içindeyken
Sayfalar eskit dur, sırta alem kelimelerin gölgesinde
Belki bir kelimedede bulur biri
Diğeri de belki titreşiminde...

Sen kopma yüreğinin sesinden.

Sen elma satarsın, ayakkabı satarsın
Elmayı doyarçasına yemek isterler
Ayaklarına ayakkabıları giydirirler bu zamanlarda.

İşte bir ömrü arkasında bırakıp gitti
Seksenini aşmış ak sakalıyla beraber
Seksenine kadar ezildi, boş durmadı ezildi
Ezildiği kaldı torunlarına
Kim kimin elinden tutacak
Kim kimi kaldıracak ayağa
Tüm zamanlar aydınlık değil, biliyorsun
Karanlık ta değil tüm zamanlar
Ama nedendir, hüküm karanlıkta sürmüş...

Böyle böyle taşındı dünler, karanlıklar içinde
Buğday tanesi un olurken iki taş arasında
Ekmek olup ezilenlerin elinden
Giderdi hükmü sürenlerin sofrasına...

Sen sıcak tut yüreğini, sayfalar solsa dahi
Ve karanlıklardan uzaklarda tut yüreğini
O zaman dostların artacak, düşmanların azalacak
Dostlar artacak, düşman azalacak...
Ve düşman, karanlığın hükmü nihayetinde
Düşman, düşman olmaktan çıkacak...

Biz biz olursak Onlar gibi
Yani
Ağaçla su güneş gibi
Yani bizde insan gibi
Yani bugünde saklı olan dün gibi, yarın gibi
Yani özümüz gibi, yani sözümüzle
Yani sıcak yüreğimizle, sınıfsız -sömürsüz,
Yani eşitçe ve özgür yani in-san gibi
Yani güneşle su gibi toprak gibi hava gibi
Birbirine hayat verenler olabilirsek
Bugünde saklı yarınlar kurtulacak
Yani tüm doğa, yani dünya kurtulacak
Bugüne kadar hüküm sürmüş bütün karanlıklardan...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Alnındaki Çizgideyim

Beni kimden saklarsın?
Alnındaki çizgideyim,
Son iki damlasındaki
Gözyaşının içinde.

Dağlara varamaz mıyım?
Kuş konmaz dediğin
Yamaçlarındaki evlere...
Arka kapısından da olsa
Giremez miyim?

Yağmur altında ıslanır düşlerim
Yıldızlara takılırım öylesine
Son baharımı mı yaşıyorum ne? ...
Yapraklarım sararmış
Düştü düşecek dalımdan.

Dünden yarına çiçeklenirim belki
Alnının ortasındaki çizgiden
Her bahar güneşe durduğunda,
Ve arkasında bıraktığında
Kışın o büyük zaferini.

Kim heybesine katıpta umudunu
Sebepsizce tırmanır ki bu yollara?
Sofralarda kalırsa nefesim,
Yönetmeninden habersiz filmin içinde
Bir başka film olur umudun halkasına
Gülüşleri saklanmış çocuklarla dolaşır
Halatların üstünde
Şancıları yüklenmiş gemilerden
Öylesine, demir atar gibi.

Kuş konmaz dağları değil bu dağlar
Alın çizgileri kırıışmış,
Gözlerinin yaşına dalmış
Yollar tutulmuştur erkenden.

Filmin karesinde bir başka film
Parçalamıştır ana yüreğini
Pişmeyen sözler geri teptiğinde
Bağlı olmasaydı elleri
Ve akmasaydı öfkesi gözyaşlarından
Tokatı patlatırdı ya hal bilmezsin...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Alnındaki Çizgilerde Erirdim

Belirgindi, bilinirdi derdinin büyüklüğü
Ezgili yüreklerde
Bildiği gibi
Haykırmasına gelmezken bir allahın kulu
Bunca acıya
Maymunlaşma da yayılırdı
İnsanı bulurken alınterinde
'Faili meçhul'
Göz koyarken damardan damara
Halkların sofrasına
Nasıl sarmasın ki yüreğimi
Halkların ezgileri...

Alnındaki çizgiler karışırdı
Kara bulutlara karışır gibi
Toz duman içinde toprağa
Atamın yurdu derdi de,
Çılgılığı karışırdı toprağın ezgisine.

Bilinirdi nasırlı ellerin çarkın dişleri arasından
Korkak, ürkek adımlarla gezinmesi,
Ürperirdi alınteri, soğurdu
Mahzun yüzler
Hayatını verirken karın tokluğuna
Ve alınterini sürerken karanlık sofralara,
Avcısı da gölgesi gibi olurdu elbet
Ve alınteri onca ezgilere rağmen
Çocuğunun gözünde erirdi,
Toprak sancılanırken yeni ezgilere
Karanlığın hizmetkarına bu çark
Bir kez daha dönerdi.

Güneşin güldüğü topraklarda
Mevsim bozgunu çark
Ezgiler yakardı
İnsanlar açlıkta
Barakalarda
Yüreğim kalırdı.

Bilinirdi
Çocukları afacan, meraklı, şaşkın
Varoşlarda sevileri ezgilerde büyürdü
Oyuncak bulduğunadır
Kaçışırklar çatışmalar arasından
Anlamı yitik patlamaların sesleri gelir
Kimin kolları, ayakları kimin
Kimin bedeni...
Yollara serpilir çılgınlıklar arasında,
Toprağın yüzündedirler
Elleri gözleriyle
Yitik yürekleri.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Alp'lerde Bir Nehir

Alp'lerde bir nehir
Tepeden durgun görünür
İçinden geçerdi bir kaç gölün
Yamaçlarına patikasını verirken
Rengarenk yaprakları ağaçların
Ayaklarının altına serilir.

Gölün kenarında bir adam
Dalgın bakışlarından yorgun
Tütün kokuyor parmakları
Hasret dolu bir adam
Ceviz ağacına bakıyor
Suyun üstüne eğilmiş dalı
Usulca bırakıyor yaprağını.

Gölün üstünde bir ördek
Kanatlarını vuruyor öte gölgeye
Alp'lerde bir nehir
Kıvrıla kıvrıla akıyor
Alp'lerde kar var
Yaprak bırakıyor kendini
Yemyeşil otun üstüne
Kar kendi yerinde
İzlencede gibi.

Suyun üstünden yüzüyor yapraklar
Rengarenk ışıkları yansıtarak
İnsanlar gelip geçiyor kenarından
Kiminin köpekleri var yanında
Boynunda asmaları
Süzülürler bir ileri bir geri.

Bir adam tütün sarıyor
Yorgun argın bir adam
Yolunu mu kaybetmiş, saçları dağınık
Dünyanın kahrını omuzuna yüklemiş
Kendini bir ezginin müziğine dolamış
Sessiz sedasız, var yok arası
Patıkaya vuruyor derdini
Dağlarının vurgunu
Alp'lerde yurtsuz kalmış
Dalgın ve çileli.

Ercan Cengiz

Ama To Viri!

haa itayi qı xırabına, mire qı hêni eno
çend rociyo raa to pinnê
wecinay enay sene bo

haadı ji xofını esta saiqı
gıranına henenı esta qı mı serdı
aceb wareno nebisa kenoya
zone mı zerrêfıne to piyayısa

wacı qı qêfeliyo jüre usqi
hezkerdena xo pınnosa mordem ne qefelino
ıstır cıllıdı bo rütê rapal, ıstır darıdıbo
heta cayıyo serba mordemi
qotideraysa weci be to qı
fetêlayısa neşqınaysa bıperrı
serre mira sonaysa ez zonı qı tüyay

haaqı xırabına olaxıqi xırabını
adresa dımıra fetelinı teku teyna
ısqı raira nesonosa watıbı to
-adresa diyayını qoti ez qoti-
peştiya to çınnıya lê mıdı, to çınnıyay

ıcara tepa xêbera to amê fikre mı
cımate serê şıkone gırsone mendıbı
astarı tadiyah serrê qafıqamıdı
waştına şıyo simitçıra pers qa
i qı rınd rınd mire tarif da
mı qı ayb mebo deyı! ...
senê hala bo zerrê mı qı wesano! ...
mı ıra simite gırot vızırıra mendıbı
xontê dı simito qı perê dayı cı
pere mı zedê bıyayısra niya
meriqı heni waştıbı! ...

mı adresı di, adresı di amma
to wanay deste xoya qêrdıbı cı
mı cıme xo qêreqoldı qêrdı ya
'ama to wiri' mawaco ji meriq
xalbuqı mı simit nıwêrdıbı
cayê taltıdı serê qêmerıdı naıbı ro
heta ita ze watena tobi...

xorê rınd seyrqı bırayımı, xorê rınd seyrqı
cımato qı ma tüya qerdıbı şükone gırsı ser
wazonı qı ino xowera bıqêri
to cıcegonê koorı mıre xeberê bırosnı
xo werra meqı bıra, xo werra meqı...
deste mı gıradayısı, linge mı gıradayısı...

K-02

Ercan Cengiz

Ambargo / 1

düşünceye ambargo, emeğe ambargo
sanatın gücüne ambargo
yiyeceğe, içeceğe ambargo
gıdaya ambargo, üst başa ambargo
saza, söze, ilaca ambargo
araştırmaya, incelemeye ambargo
kitlelerin buluşmasına ambargo
seviye, aşka ambargo
ambargo da ambargo
halaylara, zılgıtlara ambargo
gülmeye, yeşermeye ambargo
çocukların büyümesine de ambargo
kartalların kanatlarına da ambargo
maviliklere de ambargo
insanın insanca yaşamasına ambargo
hayvanların koklaşmasına ambargo
insanların konuşmasına ambargo
konuşa konuşa anlaşmaya ambargo
....

Ercan Cengiz

Ambargo / 2

öyle bir ambargo uyguluyorlar ki
asırlardır üzerimde bu kara eller
san ki gelen bulutlar da farkındalar
her bahar benim için gelirler
yüzümü örten karı eritmeye
daha gür yeşereyim diye de
güneş gelir üstüme...

Ercan Cengiz

Ana'ya

Gözlerini ararken, gözlerim bağlanır
Dört duvar arasında, yaşamak uğruna.

Asırlar girmişti araya, yurdumda yurtsuz
Yarın n'olacak Ana, yarınlar...
Gözlerini açtığında kilitlenirse ağzın,
Ütänırsan insan oluşundan
İnsanlık adına...

Ekranlardadır parçalanmış becenler
Övünerek haber geçilirken ölüm üstüne,
Boğulmaz mı gözyaşların
Dayanır mı yorgun düşmüş kalbin.

İnsanlar ölüyor Ana, silahlarla
Karşısında açlığa yatırılı bir yaşam
Çıplak bedenleriyle evlatları halkımın.

Sapanlarıyla taşıyor çocuklar
Sevimsiz yüzleri.

Gözler ararken kayboldu
Dört duvar arasında
Daha dün yanyanaydık seninle
Ayırdılar diğerleri gibi
Ayırmaya yoktur üstlerine,
Fazla bağlanmayalım derim Ana
Yalancı çıkarız sonra hayatta olanlara
Ya da ben, senin için
Ve de seninle
Aldığımız söze...

Ercan Cengiz

Anahtar

yüreğimin anahtarı
sevileredir
benden değil
sendedir.

şimdi açmak istiyorsan
bu kanayan yüreğimi
tatlı bir merhaba ile
elimden tutman yeterlidir,

öğreteceklerin varsa da
benim de bilmediğim
seve seve
öğretirsen
bahtiyar olurum...

Ercan Cengiz

Anılar

biraktığın gibi duruyorlar
sen onları merak etme
eğitimden yeni çıkmış gibiler
ne renkleri değişmiş onların
ne de tipleri, cıvı cıvı her bir yanı
üst baş desen eskimemiş
boy pos desen aynı bıraktığın gibi
ne büyümüş, nede küçülmüş anlayacağın
çocuklara anlatıyorum da ağız açık dinliyorlar
pür dikkat
geri döndüğünde kirletmezsen eğer
nasıl yerleşmişlerse yüreğimize
gözümüzden düşmeden gelmişlerse bu güne
öylece, yaşlanmak nedir bilmeden
kendi ayaklarının üstünde duruyorlar
yaşamak mı, bir düzen tutturmuş gidiyorlar işte
onlara dokunamıyorum bu yüzden
huzuru kaçmasın diyedir belki
o katıla katıla gülmelerin arkasından gidiyorum
ne de olsa onların hayatı diyorum ya
yerindedir anılar, nasıl yerleşmişlerse öylece...
yerli yerinde duruyorlar anlayacağın...
bir yere gittikleri mi var sanki biz dururken.

Ercan Cengiz

Ankara'da Bir Bahar

Kendini gizleyen gözyaşım
Gözlerimden kaçıp gitme
Yeterince yağmur yağıyor
Karla kaplı sokaklara.

Korkunun silueti geziniyor
Sehpanın camında
Gece lambası çekine çekine
Gözlerini üstüne getirdiğinde
Dört duvar birden susuyor.

Gölgeler çekiliyor gine
Uzunca bir şal giymiş
Bir andır gelip çatıyor işte
Baharı muştularcasına
Ankara'nın orta yerinde
Çekincesiz değilse bile
Önünde ateş gürlüyor
Özgürlük Anıtı'nın
Bugün yeni bir gün.

Ercan Cengiz

Anlatamam

Ali Boğazı, Ali Boğazı
Otuzsekiz'den sonra tanıdılar seni
Kışı koynunda geçirenlerse
Karın dibe vurmadığını gördüler.
Alişer anlattımı ki seni
Ben nasıl anlatayım,
Sen anlat Ali Boğazı, Kürdün kadını anlat
Yanıbaşında durur Masum'i Paki...

Direncini anlat istersen görkeminden önce
Silah seslerinden kopan çığda kırılan dallarını meşenin
Yankılanmalarını seslerin çarpışmalarında
Toros'lara anlat
Karadeniz'e
Onlara ateşe verildiğini söyle yamaçlarının
Kaybolan göğün mavisini sor onlara,
Tağar Çayı'nın zamansız kirlenmesini.

Sırtında Yılan Dağları durur
Temmuz'da kar bulunur yüzünde
İşgalciler dayanmazdı, kobralar dayanmaz
Kürt kızı nasıl dayanırdı Ali Boğazı
Asırların acısına.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Arayış

alıp başımı taşlara vursam
o taşlar ki sırtımı dönünce
bana gülerler.

taşları okusam da
onlar bakakalır, anlamazlar

alıp başımı dağlara vursam
ne sınır kalır ne sürgün
kanatlanıp uçarcasına
bir kuş gibi...

parmaklarımla harfleri kodlasam
ağırlaşır kelimeler
uzar gider cümleler
altında duramam

Ercan Cengiz

Arka Planda Dolaşırsa

Rütbe için koşarlar üstlerine
Yeni türemiş insan suretleri ile
Usunda esas duruş,
Dışında davul-zurna

Hoplattıkları kadar da toprağa katarlar
Bilir de bilmez
Asker uğurlamalarında
Yemen'e, Kore'ye gidişleri...

Yoksunun ayağına dolaşır gözyaşları
Çoğunun son el sallayışı,
Son gülüşü
Bilinmeyene, kirli savaşa
Koşarlar...

Tüererler dumanlı tepelerde,
Kirlenirler
'Vatan borcu, çakıl taşı'
Ardına
Düşerler gözyaşlarından
Annelerinin yüreğine...

Parasıyla,
Sırasıyla
Çakıl taşı
Sürüngen telaşı

Düşkündür kana
Kemiğe düşkün
Flaş patlarken barbarlığa
Zavallı Rambo, ellerinde kesik başlar...

Karanlık sokaklarında afyon,
Karanlık sokaklarında morfin,
Kendinde olmayan insan sureti
Yosmasıyla dolaşır...
Gerilmiş yüzlerinde dudak boyası
Donuk gözlerinde yosmanın yırtmacı
Ve başıboş, sokak serserileri çağrılır,
Yatağına alır diğeri,
Torunu yaşındakini...

Bu şehrin sokakları sistir, dumandır
Meteris, bu şehrin köşe taşlarında
Arka planda sokak ortası infazlar
Masa başlarında ise sık dokumalarıdır
Ahenginde bu şehrin sokakları
Yine de silinmez o donuk bakışları.

(9 Mart 2006'da soruşturmaya alındı)

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap, Senfoni Yayınları Nisan 2005)

Ercan Cengiz

Arkadaştık Seninle

uzaktan öyle görünürdü
arkadaştık, sen ve ben
dosttuk, belki de yoldaş
ekmeği suyu paylaşırdık

sen ve ben birde el radyosu
terazi yıldızının ışığında ayrılmaz üçlü

hani, adına üç nokta dediğimiz
iri gövdeli bir ağacımız vardı
sahibi kadar tanıdığımız ağaç
dibinde oturup tütün sardığımız
yorgunluk attığımız
gölgesinde yollara baktığımız

bazen artardı sayımız
bazen de eksilirdik durup dururken
misafiri olduğumuz yerlerde
seninle konup, seninle de göçerdik

aynı ağaca yaslanırdık
farklı gözlerle,
bakardık da bakardık ayrı ayrı yönlere
hanki yolların tutulduğuna

yaz ortası, ne sıcaktı ne de soğuk
altında oğul verirken hayallerimiz
sessizce takılıp giderdik ardından

aynı ağaca tutunurduk
hakim noktasıydı geçtiğimiz yolların
senin meyvesinde olurdu gözlerin
benimse dalında, yaprağında
bilemezdik, farkında mıydı birileri
ne zaman sormaya kalksam
tarifsiz bir sancı tutardı beni

biri daha vardı bizden habersiz
ya da biz ondan habersizdik
belki de bildiğindendi görmezden gelmesi
toprağın sahibi diyorlardı ona da
suyunu, gübresini verir
yaban otlarını koparıp atardı uzağa
budardı da
ağaçta budanacak dalları bilirdi
tomurcuğuna bakardı, meyvesine
yaprağına, kurduna...kuşuna

meyvesini toplamak için de olsa
dallarına vurup da silkelemezdi
incinir, gücenir diye korkardı

aynı ağaca yaslanırdık seninle
arkadaştık, dosttuk ya da yoldaş
sen bırakıp da gidinceye kadar

elime tutuşturduğun bir muhtar çakmağı
tütünü yarılanmış bir tütün tabakası
bir de takvimli kol saatin kaldı
kala kala, senden bana

Ercan Cengiz

Arkadaştılar

Toprak bıraktı taşları
Çarpışıyorlar
Yamaçlar boyu
Döne döne.
Taşlar çarpışıyor
Takur tukur
Ürpertili sesleriyle
Sele kapılıp
Yuvarlanıyorlar.

...

Palavra meydanında
Biri palavracı
Biri dalkavuk
Yan yana
Yürürler
Ayak oyunları
Gaz mandalları
Gırtlak seslerini
Biribirine katıp
Yüksek hararetle
Palavra meydanını
Doldururlar.
Akşam üzeri
Bir ileri bir geri
Palavra yönünde
Kendi gölgeleri
Boylarını açtığında
Üçe-beşe bakmadan
Bir volta atmaya
Bir volta tutmaya
Havalanırlar
Tempo düştüğünde
Karşı karşıya görünüp
Ortalığı
İyice karıştırır
Dağılırlar.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Armutlu'da Van Kedisi

Ayaklarıma dolanıp durma
dünkü havamda değilim bugün
hem sütünü de içtin
burnunu büke büke
kendi tabağında
dünden kalan
son sütündü, unuttun mu.

Şimdi ayaklarıma dolanma
dünkü havamda değilim bugün
biliyorum oynamaktır derdin
beni dinlersen
mangalın başına çekil
kıvrıla kıvrıla uyumayı dene
hem bu arada
bir düzen de versen diyorum
şu zamansız şımarıklığına.

Ne o, horluyor musun uykunda
mırıldanıyor musun
yoksa, aç mısın hala
anlamıyorum seni,

Sokak kedilerini mi özledin yoksa
yoksa sokak itlerini kızdırıp
ağaçlara tırmanmak mı gidiyor hoşuna
bak senin yüzünden
sokağa çıkamaz oldum
kapıma topladığın itler
hırlayıp duruyorlar
defolup gidinceye kadar
sokağımızdan
çaresiz bekleyeceğiz
bu arada sen de suyla yetineceksin
tıpkı benim gibi...

(3.k.)

Ercan Cengiz

Artık Beklemiyorum

artık beklemiyorum saatlerce
o ardıc ağacının altında oturup yolunu gözlerken
kara bulutların üstüme çöküpde içimi karartmasını
sonra da bir şey olmamış gibi terkedip gitmesini

yüzüme vuran rüzgarı tutmaya çalışıyorum ellerimle
ellerimle tutmaya çalışıyorum göğsüme inen darbelerini
bir adım atıp o kara bulutların üstünden geçmek istiyorum
gün oluyor üzerinden geçiyorum o kara bulutların
yukarıdan bakınca aktırlar, bırakıp da gidemiyorum sonra
kuşun kanadından düşen bir tüy gibi hafifliyorum o zaman
rüzgarı tutabilseydi ellerim, uzanırdım o beyaz bulutların üstüne ya
ömrümün yorgunluğunu çıkarırcasına tasasız uzanırdım...

sancıyla doğmuşum bir kez o sancılı topraklarda
sancıyla doğmuşum da kapımı açmışım hal - hatır bilene
şirlerim için de, öyle pencereler açmışım ki dünyaya
toplayıp toplayıp güneşi yüreğime sarıyorum
balkon demirine tutunan sarma yaprağı gibiyim
yapraklarımla alıp salkımlarıma veriyorum tadını

yine de yaşlanmıyor ağıtlar her nedense, yaşlanmıyor
doğduğum bu sancılı topraklar hasret kalıyor gülmeye
vurulmuşcasına ana renklerine doğanın...
neden her aşk tanımlanmak zorunda bırakırdı ki kendini
koyun koyuna, yanağından aşağı süzülen gözyaşları içinde
hala eğitim diyorum, aşk diyorum, özgürlük diyorum inatla,
yaşlıların önünde öğrenecek bu kadar çok şey varken
aşka ve yaşama dair... kaynaşan bir yürekle
onlara bakınca tümünden kaynıyor kanım...

Ercan Cengiz

Artık Çok Geçti

Hoplata hoplata çekilip alınmıştı sudan
Bir balık
Solucan takmışlardı oltaya
Keyiflendiler
Bir daha, bir daha
Kanmasına gelirdi kimi balık bu lokmaya
Zıplaya zıplaya
Çırpınıp dururdu oltada
Kumsala vurduğunda
Bağlanmıştı midesinden, çırpındı durdu
Midesizliğinden bir lokmaya
Sallanıyordu oltada
Son çırpınışında.

Gözlerinde sefil bir duruş
Suyun son damlaları düşüyordu üzerinden
Yutkunuyordu da
Bu kez hazımsızlığından
Anlamıştı belki,
Artık çok geçti...

...

Ercan Cengiz

Artık Sessiz Gelmiyorlar

Kobra cıvıltıları yükselir
Giriyor biribirine sesleri
Arkasında yanık kokusu,
Arkasında duman...

Acılı kadınlar
Arkasında
Gözü yaşlı çocuklar

Kobra cıvıltıları yükselir
İçinde salyalı
İçinde kudurgan
Parmakla gösterir öne çıkanı.

Kobra cıvıltıları yükselir
Titreşiminde
Meşenin damarı çatlarken,
Urperirim
Çıkaramam sesimi.

De ki sessizliğimdir,
Zindanım benim, kobra cıvıltıları
Ülkem zindan olmuş sessizliğime
Tank içinde toprağıma yerleşir
Tank içinde oturmuş insan maketi
Hakim tepeler tutar.

Termal kamera hedefine kilittir...

...

Sesin, sesimdir hewal
Damar damar
Filize durup,
İnsanlığa
Açılan yürekte misin
Hewal...

Almış eline, üç maymun sureti
Üç maymun ağırlığında
Kirli mi kirli...
Eşi bulunmaz, insan maketi...

Asi olmak var Hewal,
İnsan adına asi olmak
Ancak insan, gelir kendine
Hırpalanmış ta olsa bedeni
Kendi işine bilenmesi...
Adım adım
Özgürlüğe müjde
Kurtuluşa giden
Al yüzlü

Bahar güneşinde,
Bak
Bak patlıyor
Meşenin tomurcuğu...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Asi

Kartal kanadı
Kaplumbağa sabrı
Niye kafa tutmasın ki rüzgara.

Eğilir mi fidan
Meşenin soyundansa...

Doğum sancısında kıvranan kadın
Açtı kollarını
Soğuk bir gölge sarması
Sırtımdan girende
Vuruldum
Henüz doğmamış
Bir mevsimde.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Asrın Şairlerine

Kimin adına, kim kiminle savaşır
İçindeki gizden uzak mı,
Neyin denklemidir bu üç dize

Artıları mı toplarsınız, eksileri mi
Duygu mu, özlem mi, yaşam mı
Giz'in raporunu kim verecek
Ölü mü, yaralı mı, tutsak mı

Bütün şairleri çağırın, tanımlasınlar.

İnsan, kavgalıysa insanla
karnını doyurmanın peşindeyse hayvan
ve insan ayıramamışsa kendini bir hayvandan

İnsan dediğiniz tanımlanmış
Omurgalı, iki eli, iki ayağı...

Şairleri çağırın, yeniden tanımlamak için insanı.

En samimi itiraflarında bile, insanoğlunun
Kafasında sakladığı gizleri vardır
çözumsuzlüğe gittikçe kine dönüşen
Oysa karıncaların bile türleri incelenir
Yoksa insan dediğiniz tek tür mü yaşar...

İnsan dediğiniz yazıyı buldu da ne yaptı
Biribirinin fermanını yazarken, kalem kırdılar

İntikam dediğiniz biriken kin mi yoksa...

İnsan dediğinizin tanımı arı değilse ne
Her varlığın bir etkisini taşır üstünde,
Özendiğinden mi yoksa...

İnsan dediğiniz kendiyle buluşamazsa
Kendi gizinden de kininden de kurtulamazsa
Hala ölüyorsa birşeyler, birşeylerin adına
Ve hala yakalanamamışsa insanın özü...

Tüm şairleri çağırıyorum, insanı tanımlasınlar

Hayvanlardan başlamalıdır arıtmaya
Yeni insana doğru, hücrelerine kadar inmelidirler
Ve bin yılların lanetinden çıkarıp insan sıfatını
Doğadan özür dilenmelidir insanlık adına
Yüzyılın şairleri bu görevi üstlenmeli

İnsan dediğiniz yeniden akmalıdır hücrelerinden
Toprağa akmalı, topraktan suya
Sudan havaya girmelidir insan kokusu

Balığın kendini suya verdiği gibi
Bitkinin tohumundan çıktığı gibi

Yeniden canlanmalıdır insan dediğin
Ki topraktan elenip sudan geçtiğinde
Tam bir insan gibi tüm doğanın üzerinde
Barışın sembolü olmalıdır o yeni insanlar
Ve insan kokusu gelmelidir kendinden
Ne bir kurda, ne bir köpeğe...
Özenmemeli anlayacağın,

Asrın şairlerini asrı kurtarmaya çağırıyorum

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Aşı

Adamlar var ki
ağaçları aşılıyorlar
daha güzel meyveyi
versinler diye

Adamlar var ki
adam gibi adam
insanları aşılıyorlar
binbir derde karşı
dimdik dursunlar diye

Adamlar var ki
oyunlarını bozuyorlar
küçücük çocukların
oyuncaklarından koparıp
beyinlerini yıkıyorlar
bilmem ne... nereye
gidip otursunlar diye...

o çocuklar ki
durup düşünmeksizin
bütün dünyaya
'abi'lerinin
gözlükleriyle bakarlar

Ercan Cengiz

Aşk Ağlamaz

Aşığım diye gezme
Dağda bayırda...
Aşıklar ağlamaz ki
Ağlatırlar sadece

Ercan Cengiz

Aşk Daima Özgürdür

Yavaş yavaş atacaksın adımını
Yerini yapa yapa
Uğruna ölecek kadar da seveceksin
Tadını alacaksın yaşamın.
Yıkılmayacak şekilde ayağını
Çekeceksin diğer ayağının yanına
Sözünü namus bileceksin,
Korkularını yeneceksin
Her gün doğumunda secdeye duracaksın.
Aşk korkuya gelmez
Korkuyla yaşanmaz bir arada
Aşkı iyi bileceksin.
Merdiven basamakları gibi
Adım adım çıkacaksın
Dik duvarlara tırmanırcasına
Sağlam bir yüreğin
Bükülmez bir bileğin olmalı,
Zirveye ulaştıktan sonra
Dünyaya ilan edeceksin.
Kuru sözlerden sakınacaksın
Herkesin kullandığı
Günlük tutkuları yeneceksin.
Kendinle başlayacaksın sevmeye
Yaşamı, aşkı ölürcesine
Kendine tapmadan
Zamana yaymadan
Eğri yanlarını da bileceksin.
Aşk dediğin
Kuru sözlere kanacak kadar
Hayvani güdülerle bağlanmış değil
Aşk, daima özgürdür...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Aşka Dair

Aşk dediğin
Güneş gibi olmalı
Güneş gibi de özgür
Benim güzel kardeşim,
Güneş gibi sıcak
Aşkın büyük olmalı
Elinden tutmalı da
Toprağa düşen tohumu.

Aşk dediğin
Toprak gibi olmalı
Toprak gibi cömert
Toprak gibi sevili
Benim güzel kardeşim
Emeğe saygılı olmalı
Toprak gibi
Öyle bir basmalı ki bağına
Tüm şefkatiyle
Kıta kıta kucaklamalı
Kalbine giren damarı,
O damar ki
Özgürlüğü tada tada
Patlamalı tomurcuğundan
Yeşermeli
Yaprak yaprak üstüne.

Aşk dediğin arı olmalı
Benim güzel kardeşim
Büyümeli
Her şafak vakti yeniden
Yeniden doğmalı
Benim güleç kardeşim.

Aşk dediğin
Benim güzel kardeşim
Çiçek gibi olmalı
Her ağacın kendi dalında
Köklerine de bağlı
Mütevazi bir çiçek olmalı,
Ne saklanmalı kimselerden
Ne de korkmalı o büyük aşktan
Korkusuzca meyveye durmalı,

Aşk dediğin
Benim güzel kardeşim
Munzur gibi berrak olmalı
Çağlayıp çağlayıp akmalı,
Büyükliğini bilmeli
Ne yilandan korkmalı
Ne de sırrını vermeli.

Aşk dediğin

Benim güzel kardeşim
Su gibi damarlarına akmalı
Doyura doyura.

Aşk dediğin
Benim güzel kardeşim
Güneş gibi
Tüm renkleriyle açılmalı
Her gün
Her gün yeniden doğmalı,
Toprak gibi damarını tutmalı,
Çiçeklenip meyveye durmalı.

Aşk dediğin büyümeli
Yeni ekilmiş bir fidan gibi
Benim güzel kardeşim
Bir baharı
Bir de yazı olmalı
Sarıp solmamalı anlayacağın,
Kar altında kalıp donmamalı
Benim şirin kardeşim...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

At Gözlüğü

dünyanın yedi harikası
haftanın yedi günü...
sen emekten haber ver
emek nerede kaldı dünya
seviler, kırbaçlar, prangalar
süzgecinden geçirdiyse söyle
hangi zalimin ismi çocuklara verildi
verildiyse çocuklara, zalim mi oldular
harikasın be dünya, göster gününü...

Ercan Cengiz

Ayağıma Batıyor

Kayanın sivri ucu gelip ayağıma batıyor
Patika yeni, bir kaç kez geçilmiş olmalı
Üstünü meşenin dalları örtmüş gibi
Kimden saklıyor dersiniz
Bütün renkler akıyorsa bu patikalara
Patikalardan yollara açılıyordur o renkler
Denizin, gökyüzünün, patikanın rengi...
Zirvelere yaklaştıkça hızlandırıyor rüzgarı
Yürürsün adım adım, üstünde kuş cıvıltıları
Patikanın rengini mi anlatır, bilemezsin
Kim bilirdi ki, el ayak çekilmişken
Yollarda dağılan ayak izlerini
Sahiden nereye kadar uzanırdı
Sınırlara mı, zindanlara mı
Kim bilirdi ki, yoksa
Gürleyen ateşin kıvılcımlarına mı
Çekip götürürdü insanı,
Zaman eskiyor nehirlerden öte
O görkemli kalelerde bile
Krallar değil bir tek
Kralların tacı asılı kalıyor
Patikaya gelince
Durmadan yeni şafaklara akıyor.

Ercan Cengiz

Ayak Altında

Bu yollar patikalara çıkar diyordun
Uzamış sakalını kestiğinde
Tarağın yoktu saçına dokunmadın
Biliyor musun
Kaçınıcı mevsimdir yollardasın
Yalnızlıklara kanmışcasına

Kaçınıcı sormalarıdır
Bu bilinmeyen yollara
İnadına gitmelerin mi
Rüzgardan mı yoksa
Yıllar yılı uzak kalışın
Hep aynı tempoda
Ay ışığının altında
Nice yollardan geçtin
Kim bilirdi ki ele versin
Biribirini silen izlerden
Aynı noktaya geldin.

Ercan Cengiz

Ayakta Kalırdı

Bir lokma ekmeği tanır
Kokusundan anlardı
Bir bardak suda görür,
Ayakta kalırdı,
Zorluklara dayanmasını bilirdi
Üstüne çöken karanlığı
Oyunlarını...

Bir lokma ekmeği bilir
Bir bardak suda korkusuzca
Ayağa kalkardı.

Zindan içinde,
Zindandaydı
Gönlünde tutmaya
Çalışır, çabalardı
Gidenlerin arkasından,
Düşenleri görür
Ayakta kalırdı.

İhanete düşmemek için
Kendini tanır, bilirdi
Bir lokma ekmekte
Bir bardak suda anlardı
İhanet ki sarmaş dolaş,
Ayağına dolanırdı
Yürürdü üstüne üstüne
İnsan olabilmesi için.
Kendinin olduğunda
Ayakta kalır kavrardı
Ve emeksiz hiç bir şeye
Dönüp bakmazdı bile...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Ayakta Olmasan da

Dayanırsın
Tutkunu olursan insanlığın
Bolca tezgahlar geçmeye
Vermelisin de kendini
Şimdiden
His ede ede
Kemiğindeki acıyı.
Dayanırsa bedenine bunlara
Ucuz yaşamaktan uzakta
Bir tohum
Bırakır kendini toprağa
Ve bir daha
Bir daha
Düşecektir ellerinden
Kıtalar ötesinden de olsa,
Belki de
Yer edemeden bile kendine
Ucundan belki
Saplanırcasına toprağa.

Ama toprak bu,
İnan
Güneşe gülümseyen toprak
Bağrına basacaktır
Sen olmasan da ayakta...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Ayıklayadur

Ayıkla dur çürüğünü, ayıkla
Bulma umuduyla çürümeyeni
Sinirlerin sağlamdır umarım
Yoksa boşuna akar zamanın

Aydınlıkta yapsan diyorum
Olmaya karanlık ağır gelsin

(yeni)

Ercan Cengiz

Ayın Yarısı Görürdü

Yürürdük kızıl kayalara doğru
Basa basa ağaç köklerine
Bir dağdan diğerine bakarken
Gözlerimizi verirdik yıldızlara,
Ellerimizi...

Ayın yarısı görürdü yüzümüzü
Bizde görürdük ayın yarısını
Sen parmağını uzatırken
Gözünün ucundan
Terazi yıldızına
Ayın yarısına yakın dururdu,
Yüzümüze gelirdi sonra
Şabaha yakındı yağmur
İlk damlalarını
Saçlarımıza taktığında.

Yollara vermediler adını
Küçük dünyaları aştığından mıdır?
Şimdi bahar
Gözyaşları mı iner toprağa?
Güzel günler var dedik ya bir kez
Bin kez de söz verdik güzel günlere,
Düşenlerin adlarıyla peşisıra
Çocuklar toplanıyor başımıza,
Gülüşlerini paylaştığımız çocuklar.

Şimdiler zemheri ve ayaklarımız çıplak
Kaçınıcı darbenin altında kaldı ellerimiz?
Sızlayan omurgam benim
Kefi ile sardığımda seni
Ay görünürdü harman yeri kadar
Yıldız seçerdik geceleyin
Parmaklarımızı kaldırırken
Gözlerimizden yukarı
Ayın yarısı yüzümüze inerdi...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Az Gelir

ne deseniz azdır
az gelir

ne yazsanız azdır
az gelir

baş koyduğunuz yola
canınızı da verseniz
azdır, az gelir

insanın
değmedikten sonra kafası.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Babadan Bilme Yaşardı

Kaplumbağa sabrıyla bir demirci
Yapardı, spariş gelen orağı
Hava karardığında ikindi vaktiydi
Bedenini saran karanlık, sırtından girmişti
Soğurdu bedeni kara bulutun ardında...

İklimi değildi bu ülkenin
Bu coğrafyanın iklimi değil
Bir yanda düşünürdü ak saçınan
Soğumuş teri kor ateşe damlardı.

Bir ömür gelip geçerdi
İnadına çile yüklenirdi sanki,
Kendi toprağında ağzı dolu
Gülemezdi insan.

Babadan kalma miras
Gelip geçerdi bir ömür
Bir adım büyütmez,
Bir gün götürmezdi
Babadan bilme yaşardı
Günbegün, tam bir ömür
Sınır geçmez, yol geçmezdi
Çilesini yüklenirken omuzlarına...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Babam Nerede Anne

bu nasıl bir rüzgardır Anne
bu nasıl bir rüzgardır ki
nereden
kimin adına yola çıkmışda
uçurtmamın peşine düşmüş...
hava bozuyor Anne
hava bozuyor iyiden iyiye
beni eve götür Anne
bana göre değil bu havalar
sokaklar tozu duman içinde...
kardeşlerim nerede Anne
Babam nerede
onları kim çaldı Anne...
onlar nerede...

Ercan Cengiz

Bahar Geldi

bahar geldi gelmesine
toprak ısındı bir kere, anladım
her bahar yeşerir umutlar

göreceğimi görmüşüm fazladan
şimdi sen yerinden kalkmadan
kara kışın hesabında mı
benden soracaksın,

yoksa
bahar değil de
kara kış mı geri döndü...

çiçekler de olmasaydı kırlarda
bir de alacağını alan bal arıları
şu dünyanın tadı mı olurdu...

(yeni)

Ercan Cengiz

Bahardı Kendi Yurdunda

Bitirmenin hıncındandır bunca zindan
Sürgünler, katliamlar ardında
Barbarlıklarıyla bilindiler
Karanlıktan beslenenler.

Bu bahar Alişer'den gelir ülkeye.
Kor ateşte duman gökçüle doğru,
Kuş cıvıltıları eşlik ederken inleyişine
Ve vakitsizce sararıp düşen meşe yaprağı
Kimbilir, ki sürgünlerden haber verirdi.

Çocuklar ya hiç bilmediler oyunu
Ya da patikalara bıraktılar çocukluğunu
Ve el bombasını oyuncak bilip
Parçalananları katmazsan eğer,
Diğerleri büyürler,
Büyüdüler ezgili yüreklerde...

Damar damar toprağın derinliğinde
Ateşte kavrulan bir direnç gülü,
Acı bir gülümsemede...
Meşe ağacı bu
Seyit Rıza'dan torunlarına bağdaş olmuş
Ki kırılır da eğilmezdi.
Bir direniş destanı, bedeninde kor ateşi taşır
Duman yükselir, buruşur, kızılışırdı
Aşiret boyu kururdu fidan,
Sürülürdü toprağından irak
Kabile kabile...
Yoğrulurdu külü
Potin diplerinde pul pul
Rüzgara savrulurdu
Soysuza, hal bilmeze inatla
Sıgmadı ki bir kaba
Meşe ağacı.

Asiliğiydi dünden bugüne
Ve ülke, güneşin renklerini alırken üstüne
Vurmaya gelirdi tayyere, kobra
Ve tepe başlarındaki termal kamera
Kilittir hedefine,
İçindeki potin - kepe bürünü yoksun
Komutla yatıp kalkardı
Sorgusuzca...
Ve gölgemde büyüyen yılan asıl
Ve de keklik soyu...
Kimbilirdi ki,
Bunca acıdan sonra...

Ellerinin nasırı, kamburu ile ora insanı
Daha çok
Yüz çizgilerinde anlatırdı kendini

Ve patikada yürürcesine yürürdü asfaltta.
Ve de dili,
Giysisi,
Hele tütün sarması
Ele verirdi kendini metropol sokaklarında.
Emeğini çalmaya gelenler yarış içindedirler
Eli kırılmalı yoksullukta
Emeğini elin işine kaptırıp düşürürdü kendini.

İşgal edilmiş bir ülke
Kökü toprağın derinliğinde
Saklanırdı
Budayıp uzaklara attılar dallarını
Atamadıklarını ateşe verdiler
Bir tek meşe
Yüklendi damarlarına...
Elin kapısına ekmek için
Kendi yurdunda yurtsuz
Ve bir de çocuğunun hasreti ki
Asıl boynuna binen...

Bir tek aş için
Ölmek vardı hücre hücre
Kendine yabancılaşma
Kolay çalınırdı
Açlığın böylesi
Ve nice şatavatlı sözlerden sonra asıl
Cayır cayır tutuşuncaya
Toprağın kalbi...
Yoktu bir allahın kulu,
Yok.
Gözbebeği insanın
Gözbebeği
Kendinindir
Kolay kolay girmez ayak altına
Ve ayrı değildir bedenden
Öyle kendini tüketen göz ise
Maketlerde olurdu ancak...

Ellerim ellerinden ağırdır beğefendi
Yanıdaki kadının midesi de bulanır
Bilmez miyim
Rengi
Kokusu karışmış insan maketi
Horlanırım elbet
Ellerim horlanır
Emeğim horlanır
Rengim horlanır
Dilim horlanır...
Sığamam bir yerlere
Sığamam
Ülkemin toprağından gayrı.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Baharın Sonu mu Geldi

Baharın sonu mu geldi
Cellat uluyor cellatlar
Karanlığa gömülmüş sokaklarda
Kimin kanına göz koymuşlar ki
Bu şehrin kaldırımları inliyor
Kim bilir belki de baharın sonudur
Orada bir ressamın tezgahı dağılmış
Kalemını fırçasını kırıyor artık
Rüzgara verirken portrelerinin tümünü
Kimin portreleridir ki
Tereddüte girmeden usulca
Kollarına alıp götürür rüzgar
Alabildiğince savurur
Sıcak ve kuru
İki çıplak tepede
Toprağın yüzü görünür artık
Kor ateşinden mi bu döngüler
Usul usul toprağa yayılan.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Bakışın Ele Verir

Bakışın ele verir, gözlerin donuk
Bilirim
İz sürmenden bellidir gelişin,
Sinsiliğini bilirim, tam takır
Teçizatlı olacağını suretlerinle
Bir olup yangılı yüreklerin üzerine
Kahpece pusu atmanı,
Bilirim.
Ürkek - bezgin - yılgın geçtiğin
Yerleri bilirim
Duman yükselir, yanık kokusu
Ve kan revan içinde insanları
Gözyaşlarından körelmiş...

Bakışın buz gibi donuktur senin,
Gözyaşlarını tutamayanlardı
Bin yılların birikmiş ezgileriyle
Ağıtlar yaktılar,
Eğlenceni bilirim, istemini
Kan üzerine,
Savaş üzerine
El çarpanları da arkanda
İyi bilirim...

Cebinin ağız açılır insan kanına
Sen pespaye vatansever eskisi,
Bu çarkın dişlisisin sen
Marifetin akittiğin kanda,
Bozduğun yuvalarındadır ezgili yüreklerin
Sen ki insan sureti tim bozuntusu
Nedir ederin, ederin ne? ...

Nefes nefese dönerken üssüne
Bilcümle saldırışını bilirim kadehe,
İtin kemiğe,
Kurdun kana saldırışı
Bilirim önde gider
Ağızından salyası akan
Büyük parçasını kapmak için bedenimden,
Yarışır ve kan tüter ağızında, ama
Ederin ne senin, cesaretin ne? ...
Bilirim
Kaç kapsülle üzerime geldiğini,
Kaç insan serine rütbe aldığını bilirim.
Ve şimdi benim ezgilerim için
Yüzünü gerdirmen nafile
Bakışın ele verir,
Gözlerin donuk,
Yüzün donuk...

Hamlenin biri fahişenin yatağıdır,
Boyundan yükselirsin sanki

Bir puştun ağzındasın
Tutarlarsa ederin kadar
O da kanımı emdikçe
Sülükleştikçe
Ezilenlerin bedenlerine yapışsın
Çocuk - yaşlı
Genç
Kadın demeden,
Kanım da olmasa
Gebereceksin açlıktan,
Sen de biliyorsun ya...

(9 Mart 2006'da soruşturmaya alındı)

(Kaznak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap, Senfoni Yayınları Nisan 2005)

Ercan Cengiz

Bana da Anlat

Bana da anlat, o doğduğun toprağı
Toprağın üstünü gölgeleyen heykeli
Kaçınıcı incir ağacıdır, ocağına dikilen

Bana da anlat, o büyüdüğün toprağı
Şiirinin yakılıp da rüzgara verildiğini
Ve Nuh'un gemisinin arandığı zirveyi

Bana da anlat, o geliştiğün toprağı
Sarmadan daha bir savaşın yarasını
Kaç imparatorun gelip de geçtiğini

Bana da anlat, olgunlaştığın toprağı
Karnını doyuruyorsan alınının teri ile
Ve hırsızlar kapmıyorsa ekmeğini

Sırası mı sözün diyorum ya kendime
Nemrut'un düştüğü o topraklarda
Güneşi karşılamaya çıkıyor insanlar

Ercan Cengiz

Bana Ülkemi Anlat

Şimdi
bana
dünyayı
anlatma

ben de
bu dünyada yaşıyorum

ben, senden
ülkemden geliyorsun diye
ülkemi sordum
köyünü anlatsan da olur
dağını taşıyı
havasını suyunu
kurdunu
kuzusunu...

inancın olsun ki
bana
alacağımı alırım
insanca...

Ercan Cengiz

Barış İçin

ak bir güvercin durur
barışđı doğurmak için
demir kapının önünde,
nice rüzgarlara karşı
kanatlarını vurur
usul usul kanatlarını
paslanmış tel örgülere,
stne odaklandđında
o hain mi hain bakışlar
keskin nişancılar ardında
havada kan kokusu
ak bir güvercin mi yaşardı
böylesine kara bir günde...

Ercan Cengiz

Bari Toprak Sevinsin

Bilmiyorum asıl nedenini
ayakta oluşum mudur ki
kayıtlara geçirirler ismimi

gittiğim yerlerde
benimle birlikte
bir nüfus daha artar
hepsi ama hepsi bu kadar
birşeye saydıklarından mı
artık ne dersiniz deyin
size kalmış

güçsüz, beceriksiz
kör, sağır
dilsiz...
bunların hepsine birden
değsem bile...

ben bunu böyle bilirim.

Ayrıldığıım yerlerdeyse
bu şehirler de olur
ayrı ayrı devletler de
ama değişen birşey olmaz
sadece ve sadece
nüfustan bir eksilir
aşıl korktuğum bu da değil
eğer şu karcık ta olsa
nüfuzum yoksa bu dünyada
ona yanarım...

yarın göçüp gittiğimde
bütün canlıların gittiği
o kara toprağa
gerçekten ölmüş olacağım

o kadar karamsar da değilim

gine de bir umut doğuyor içime
gider ayak ta olsa
hiç olmazsa ölmüş bedenim
bir işe yarıyor diye
öyle sarılıyorum ki toprağa
görseniz
görmelisiniz toprağı
nasıl sevinir...

Ercan Cengiz

Başaktan Düşen Tohum

Duman usulsüz
Kör
Kara duman
Yollara sürdü seni

Başığından düşen tohum
Topraktaki yerini buldu
Tekirdağ'dan Ararat'a
Karadeniz'den Toros'a
Damar damar toprağın sesinde
17 Ekim'in mirası çığlık çığığa
Dün Vietnam'da, Küba'da
Ortaoğu'da esiyor bugün
En ağır sancısına yüklenmiş
Ülkemde geleceğe gebe
Bir başka mevsim.

Ülkesizlik yakıyor insanı
Çilesi saklı durur acıda
Anlındaki çizgilerde
Doymuş
Kendinin olmayan her şeye
Ölesiye yaşama susamış

Gülüşünde saklıdır
Bir pişirimlik unu
Bir kaç sarımlık tütünü
Bir atımlık kaçak çayı
Sırdan etmiş heval
Gülüşünü bölmüşler
Birini sana vermiş diye
Anlıyor musun...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Bekledim Durdum

Seni bekledim, gelirsin diye
gün ortasında görmüştüm
o çıplak yüzünü
göğün yarısından ötede
kendini güneşe vermiştin
nereden bilecektim ki
bu geceye pusu attığını.
Sen orada oturmuş
karanlığı bekliyordun
güneş ısıtırken kemiğimi
ışığını vermezden geldin
işte karanlık çöktü
yıldızlar var ama
arasında sen yoksun,
oysa ben bu gece
senin ışığının altında
sabahlamayı düşünmüştüm
ay dede, ay dede
yoksun, yoksun işte
yoksa gün ortasında
keşfini yapıp gittin mi
bilmeni istiyorum
bu geceyi de sensiz
yıldızlarla geçirdim.
Ay dede, ay dede
çoktandır
yüzünü göstermediler
bu günleri düşledim durdum
çocuklara bakma
onlar alışmışlar sana
gine geceye beklediler
sense gün gözüyle
gözetip gitmiştin.

Ercan Cengiz

Ben Ben'i Arıyordum

henüz çocukken ben ben'dim
büyümüş te küçülmüş diyenleriniz de vardı
gözlerim o kadar keskindi ki
çünkü ben ben'dim
küçücük, ele bakan bir çocuk ta olsam
sizin dönüp te bakmadığınız
üst üste yığılan
tertemiz hayallerim vardı

şu fani dünyanın
bütün çocuklarını kucaklayacak kadar
engindi hayallerim

sizin yok muydu
siz, hala o demir kapının arkasında duran insanlar...

bana ne olduysa çocukluktan sonra oldu
gözlerim bir başka bakıyordu
yıkıldığında düşlerim
birer birer uçup gözlerimin önünden
kaybolup gittiler.

ben, çocukluğumdan sonra yitirdiğim ben'i arıyordum
ben, ben olmak için
ne köy bıraktım bakmadığım, ne kent
arkamdan ne dağ geldi, ne de ova
aç kaldım sevgiye, barışa, hasret
öyle susadım ki...

ben çocukluğumdan sonra durmadan kendimi aradım
seni buldum sonunda bırakır mıyım

sen ki
sen, denizin içinde bir dalgaydın
kiminin korktuğu, kiminin şaşkın şaşkın baktığı
dalga dalga büyüyendin, büyüdükçe çoğaldın
ben ben'i bulduğumda
seninleydim eyy özgürlük...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ben ki Bensem

Ben ki bensem öteden beri
Ben ki bildiğim bensem dedi
Dinler miyim kuru sıkı atanı
Severmiyim
Günahını kapımda çıkaranı

Atımı bağlar mıyım acaba
Zincirle demirden bir kazığa
Medenice olsun dersem
Öyle bir bağlarım ki ayağına
Yularının ucunu...
Dilediği kadar otlasın
Çayır çimen içinde
Giderse de gitsin
Gözü varsa öte yerde
Dert değil derim kendi bilir
Benim atım olmuş ne değişir
Ot uğruna
Yem olduktan sonra
Aç kurtlara...

Ercan Cengiz

Beni Hatırladın mı

hava mı değişti, bana mı öyle geliyor
kaç gündür bekliyorum yolunu
çık ar gelirsin diye

havada bir tuhafılık var san ki
yağacak mı, açacak mı
dizlerim titriyor seni beklemekten

yoruldum desem kuru yalan
sevdiğini beklerken insan yorulmazdı
ister ayakta çırılçıplak ister askıda
bir yerden sonra fark etmezdi insan
nerdeysen çık gel artık sen de
yürüyemiyorsan uçmayı dene üzerimden
ben anlarım sen olduğunu

hava mı değişti, sokaklar mı
verdiğin adresi aradım kendi başıma
hani bir terslik olursa diye demiştin ya
bulmak ne mümkün, sen yoksun yanımda

sonra sözün geldi aklıma sen gelmişin gibi
koyu metropol sohpetinden kalma...
yıldızlar açmaya başladı kafamda...
hemen gidip simitçiden sordum
bir güzel tarif etti bana
ben de katkı olsun diye! ...
hazır karnım da acıkmışken! ...
bir simit aldım, dünden kalma
iki katından fazlasını ödedim
adamın söylediği fiyat öyle
yoksa paramın çok oluşundan değil...

adresi buldum bulmasına da
elimle koymuş gibi oldu birazcık
ya da elleriyle koymuşlar gibi...
karakolda gözlerimi açtığımda
beni hatırladın mı demez mi adamın biri
oysa dediğin gibi yapmıştım simite dokunmadan
bırakmıştım zulada bir kaldırım taşının üstüne.

hoşçakal bebeğim, hoşçakal sevdiğim
seninle yaptığım o metropol sohpetlerini
inan ki unutmaya çalışacağım
bana kır çiçeklerinden haber gönder
unutayım deme sakın, olmaz mı...

Ercan Cengiz

Beni Taşımanızdan Yoruldum

Siz gidin artık gideceğiniz yerlere
Kabilenin düzenini bozmadan gidin
Beni taşımanızdan yoruldum
Yaşayabileceğiniz iklimlere gidin
Güzel yemişli topraklara ulaşın
Ayağım uymuyor ayağınıza
Sizden kopmanın zamanı geldi demektir
Bırakıpta gidin, gitmeler kolay değil
Bu toprakları tanıdık sayılır
Bizden birşey almadan yol vermezler
Gidin, arkanıza bakmadan gidin
Yeterki gözünüz bende kalmasın
Bu toprakların kanunu böyle yazılmış
Eh ben de yapacağımı yaptım sayılır
Kalan son bir işimden başka
Üleşip duran bu vahşi yaratıklara
Benim sırtımdan bir gün daha
Ayakta kalmaları pahasına da olsa
Onlara kendi ellerimle hazırladığım
Yaşlanmış bir ziyafeti sunmuş olacağım
Başka da elimden bir şey gelmez
Sizler kendi yolunuzda olacaksınız
Alaca karanlıklar çöktüğünde
O vahşi sesleri duyacaksınız.
Şimdi üzerimde durmasını istemediğim
İşinize yarayabilecek bir parçam kaldı
Üstümdeki bu şalı da alın diyorum
Çocuklu kadın üşümesin.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Benim İçin Ağlama

ben lmedim, lmedim
oy lemıne lemıne
bin kez suyla yıkandım
dağlar dururken yerinde

benim için ağlama
oy lemıne lemıne
karaları bağlama
gün gelir devran döner
oy lemıne lemıne
yeniden güneş doğar

ben giderim, giderim
oy lemıne lemıne
doğru bilince söylerim
kelepçeler vız gelir
oy lemıne lemıne
Özgürlüğün bedelidir

tohum oldum ggerdim
oy lemıne lemıne
fidan oldum yeşerdim
ovalara serpildim

tutacak kimin gücüdür
oy lemıne lemıne
kıp harbice söylesin
söylemezse durmasın
atlayıncaya kprsn

Ercan Cengiz

Benim Şiirim

Ben yaşıyorum diye değil
adım gibi biliyorum ki
sen ölmeyeceksin
ben yaşadıkça
bol bol çile çekeceksin
iyice pişip kıvamına gelinceye
benim yüzümden o da
ama sen ölmeyeceksin
elbette isteyenler olacak
ölümünü senin, hem de
yaşamını isteyenlerden daha fazla
rakamlara takılıp ta kalma
sen kendi ellerinle onları
birer birer yakalarsın
istediğinde çıkarır
toplarsın istediğinde
istediğinde çarpar
bölersin istediğinde
en küçük parçalara
dedim ya sen ölmeyeceksin
birşeyleri bildiğimden diyorum
boşuna değil çektiğim bu çile
öyle laf olsun diye de değil
sen benim şiirimsin
ben öldükten sonra da
sen koşarak gideceksin
kim tutabilir ki seni...

Ercan Cengiz

Bêqes

-Bêqes
amo zon
qêşi qêno-

Gose sima
mı sero
ez qı ezo
ezo bêqeso
beqêşina mı
alem zano
hometi
sıma qı
bızanê
tometı niya.
Ez qı ezo
ezo beqêso
reina qı
enni sa
na dina
zengelo
belona
qotidı
benê sa
bibê
qotidı
estê sa
tedini
ama
tedini
ji bı ji
top qonı
mezelora
düri dı
wêsnonı.

K-03

Ercan Cengiz

Bırak da Kendime Geleyim

dallarımı tuttuğunda bir ahtapot gibi
sevindiğini
hatta sevdiğini düşünürdüm beni
taa ki birer birer
burkuncaya kadar dallarımı
işleninceye yüreğime o çekilmez acı

her daim zamansız yakalanırdım sana
sanki ellerindeydi zaman
tutup da burktuğunda dallarımı birer birer
uçup giderdi rengim yabancı ellerde
tadım da bozulurdu ki, bir ben bilirim

duyuyorum, hala anlatıyorsun etrafına
zorla topladığın insanlara
uçan rengimin rengini
bozulan tadımın tadını
sen, ne obur adamsın be
koca bir dünyada
doymadın gitti bir türlü

benim saflığım da burada ya
sana inanmazlar sanırdım
etrafını çeviren o insanlar
sense, biliyordun işini
öyle bir zamanda
öyle bir yerimden tutuyordun ki beni
gözle görülürdü soluk rengim
tadımda tat mı bırakırdın sanki
bozduğunda doğanın da dengesini
söyle haydi çekinme, o insanlara doymadığını söyle

de lo lo lo
hele bir bırak beni bana, etim ne budum ne benim
güneşin önünde kendimle durayım istiyorum
doya doya içip özümü bileyim diyorum
bu kadarı bile yeterlidir bana

haydi obur adam, ellerini çekiver dallarımdan...

Ercan Cengiz

Bırakıp Gittin O Ela Gözlerinle

Çakmak çakmaktı gözlerin
Yitik kalbin ezgisiyle
Gecenin karasına gömüldüğünde,
Mavi yoktu.

Çoban yıldızı kaymıştı
Ay kaçmıştı havai fişeklerden,
Mavi yoktu

Açlığını karanlığa bırakmıştın
Geceye gömüldüğünde,
Mavi yoktu...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Bilgi Sayar

Resmi tarih gibisin
bu fani dünyanın
sayılı, sayısız günlerin
bekçisiymişsin gibi.
kalem, kağıt neyine lazım.
Renklerini çiçeklerin
yıldızlaşanları insanların
yıldızlarını dilden dile
isimlerini
güzel - çirkin
resimlerini, heykellerini
pişmiş, pişmemiş sözleri
dünyanın acılı
tatlı günlerini
toplayıp toplayıp
önüme seriyorsun ya.
Bir tek eksigini
yakaladım senin
şimdiye değin
dizelerin arasında
saklanmış sözleri
bulamıyorsun ya
illa ki adını
vermek mi lazım
incitmeden
yakalayıp getirmen için..

(3.k.)

Ercan Cengiz

Biliyordun

yüküm ağır diyorsun mektubunda
yükü omuzladığında da ağırdı oysa
ama sen, kararlı bir şekilde diyordun ki bana
çağın sevilerini ulaştırdığım yüreklerde
yoldaşça bölüşürüm...
umut yüklüydü bu sözlerin, sıcaktı...
yoksa sevilerin nefrete mi dönüştü...
rahat yatak, güzel yemek peşinden
koştuysan eğer...
sevilerin de değişir biliyorsun
ezilenin yanında olacağına sıcacık yüreğinle
sen de mi ezenin pabucu olursun...
bunun da adı sevilere ihanettir, biliyorsun
gözden geçiresin diye bana yazdıklarını
iade ediyorum yine bir zarfın içinde
olmaya ki hafife alasın
ya da parmaklarıyla konuşasın...

Ercan Cengiz

Bilmeseydim Seni

senin nefesini, ben çekemezdim
benim damarımda, senin işin ne
doğdu gün battı, gözün görmezdim
iki satır yazı bile, çok gördün bana

kefenimi biçtim, toprağın açtım
ölümle korkutma, dar gelir bana
ne zaman uyandım, orada gördüm
karanlık içindeydin kör bir yilandın

şimdi bir köşede kıvranıp kaldın
kuru bir söz bile çok gördün bana
çektığımı çektim üst üste bindim
kuru soğan gibi kabuk bağladım

senin nefesini, nefsimden attım
karıştın havaya, bir yel aldı gitti
şimdi uzaklardan elini sallama
boşuna yorulup umut bağlama

kafatasçı nedir senden öğrendim
kendimden oldum, sana benzedim
şaşırp ta yolum peşinden geleydim
senin gibi dünyan, zindandı bana.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Bin Şair Yaşarmış İstanbul'da

yıllar yutunca o yorgun yılları
ne sultan / ne şirin kalır orada
ne yenilgi ne zafer / durmadan
doğuyor çocuklar...
yarı aç / yarı tok
gençleşen bir nüfus akıyor
yaşlanmak için genç yaşta

boğazda dans eden balıklar
koklaşmaya çağırdıkları martıları
dozuruyorlar / gamsız / kedersiz

bin şairin arasında uçuşurken martılar
hala / umursamayanları vardı
taşı / toprağı betonlaşan bu şehrin...

onlarsa / gemilerini yakıp da gittiler

boğaz köprüsüyle tanışınca
Akdeniz'e yazışan yedi tepe
kız kalesini görürmüş kaktüs çiçeği
denize yutulmuş gibi / bakıyor yukarıdan
Cennet / cehennem mağarası
iki yakasında İstanbul'un
bir ayağı Avrupa'da
bir ayağı Asya'da asılı

kimsesiz şiirler koşuyor yine
Beyoğlu'nun yaşlı sokağına

artık seviye demlenmeli tezgahlar
sokak sokak doldurunca Beyoğlu'nu
dört bir yandan gelen
kayıp yakınlarının çığlığı / duruyor
ötede / kolları kısalan şiirler /
saklanmış öyküler.../ onların
henüz yazılmamış romanı
görmezden gelince minare
ve de hükümet konağı...

Taksim Meydanı'na çıkmalı
bütün yolları İstanbul'un

.....

Ercan Cengiz

Bir Adım Daha

Mevsimin sarmasındaysa acın
Yakındır da yengisi olacak kadar
Gün be gün acılarından da doğacaksın
Ve gün içinde bir gül olup açacaksın.

Yorgunluğun kaderine mi bağlanır
Oysa elinin nasırında duruyor
Baş belası olacak kadar da
Karanlığa yakındır.

Doğacında mıdır yurdumun kan kızılı gülü
Hangi şafaklara katacaksın rengini
Bir adım bir adım daha atacaksın yarına
Onurluca.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Bir Balığın Hikayesi

ölürsem denizde öleyim dedi bir balık
ne kıyıda, ne köşede, tam ortasında
tuzlu sudur ölüleri tutmaz orada
koynuna alır götürür, götürür, götürür
uygun bulduğu kıyıyı buluncaya kadar
kum taneleri olurdu kıyıda
her bir tanesi kimbilir hangi adresi saklardı içinde
biribirinden keskin kayalar olurdu kıyıda
kimbilir hangi dalgalara göğüs germiştii o kayalar
bir de kıyıda kollarını açmış ağaçlar olurdu
nice göçmen kuşlara ev sahipliği yapan o ağaçlar
şansıma, baharsa yemyeşil olurdu her taraf
renk renk çiçekler, kelebekler uçuşurdu üzerinden

o denizin içinde söyledikleri altın harfli sözleriydi
vurgun yiyinceye kadardı denizin dibinden
nehire açıldı vurgundan sonra, o tatlı sulara
gitti, gitti kaynağına ulaşınca kadar gitti
ötesi yoktu
kaynağını sarmıştı boz boz yılanlar
diğer akarsulara girmesin diye balıklar
karanlığı fırsat bilip
boynunu kırdılar o öncü balığın...

Ercan Cengiz

Bir Bilsen

Ekim'den önceydi
Ağustos'tan sonra
Mimikleri donmuş insanlar arasında kaldım
Üşüdüm
Sessizliğin hükmü dayanmıştı kapımıza
Topladığımız sonlarla başbaşa kaldık
Sınır boylarında
Eylül'ün oniki'sinde ve bir elden
Gülüşlerimizi koparıp yaşanmazlıklara attılar
Duyumsarsam seni yol arkadaşım benim
Ellerimizden çalınan zamana akmak isterim
Bir duysan, bir bilsen
Rengarenk gülüşlerini bırakırsın toprağın üstüne
Bugünlerde bulanmış sular bir bilsen
Şimdilerde örmeye çalışsam yapıyı kendi ellerimle
Tek tek granitten seçerdim damar damar
Berrak sulardan geçirirdim
Sonra da güneşe açardım kollarımı
Katıla katıla gülerdim, anlıyor musun

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Bir Bunağın Hikayesi

Doktor ne yapsın
zamanın adamıydı
yolda, sokakta
çarşı pazarda
kendi evinde de öyle
ne bulduysa
kendi gözlerinde
dokunamadı
üfledi, püfledi
baktı olmayacaksa
kavgasını mı verecekti
tutup içine attı

onlar da
orada
üst üste yığıldılar
dönüp kendi içinde
kavgasını verecek amma
nerede o göz
ayıklamadı bile
ne iyi ne kötü
üstüne de gitmedi
el alem ne derdi
sonra
oracıkta
sözler
görüntülerle
birleşip
çöplüğe dönseler

şimdi
yerli yersiz
biribirine giren
sade sözcükler mi
çöplükten çıkar gibi
kokuyorlarsa
birer birer
koynundan çıkıp
dökülüyorlarsa
çoğu da
belinden
aşağı
almış yürümüş yaşı
arkasından öyle diyorlar
o kendini bulamadan
kavgasız teslim olduğunda
akıp giden hayata
hayat onu teslim aldığında
oracıkta bunadı kaldı...

şimdi yakınları
ölse de

kurtulsak
diyorlarsa...
doktor ne yapsın.

Ercan Cengiz

Bir Delinin Ele Geçen Günlüğü

bağlanmasaydı gözlerim / bağlanmasaydı eğer
seninle karşı karşıya oturur havadan sudan bile konuşurduk
tatlı söz çıkmazdı ya senin ağızdan / olsun
başlamak gerekti bir yerden anlaşırđık / anlaşmazdığık ya da
sevip sevmemek de öyle (neyi severdin ki sen)
ama yol aldığını söylerdim belki
karanlıktan karanlığa dalarken vahşice attığın o adımlarının
/
boş yere durmayın buralarda kanat vurup gidin kuşlar
tanıyorsanız o sıcak iklimleri dönüp dönüp bakacağınıza / gidin
kurtlar sofrasındağım / bilirsiniz nasıl bölüştüğlerini kurtların
/
konup da kaçtığınız o heykel bir bilseniz (neler açtınız başıma)
yolumu kesiyor her sabah
iki eğri bacağı ve üstündeki o tombul gövdesiyle
koskocaman bir de kafası ki / içi bomboş
yüzü kara / gözü kara / utanmaz arlanmaz bir yerde
gerisin geriye çekmek istiyor beni
/
hani taylor özgürdü / özgürlüğü tattırmadan / ışılatıyorlar nalları
//
fabrikalarda makine sesleri tezgahlarında oyuncak kalıpları
yüz yüze bakışıp duruyorlar
ve işçiler tek tip kıyafetleriyle açlığa karşı yarışıyorlar

Ercan Cengiz

Bir Diktatör Daha

Kardan adamdı, anlı şanlı
üç aşağı, beş yukarı
benim kadardı boyu
karaydı gözleri çakıktı
çatma kaşları vardı
uzun bir de burnu
biraz da cüsseliydi
iyi bakımlı
oturmayı severdi
gerile gerile
bir de emir vermeyi

Kardan adamdı
kar gibi de soğuktu
kar yağdığında, yağardı
saltanatı yerindeydi
haremini severdi
vergi üstüne vergiyi
yoksullara keserdi
torbalarla parası
kasalarında saklıydı
hareminde şarabı
rüşvetten içerdi

Kardan adamdı
ayaz iken hava
buza dönerdi buza
saltanatını sürerdi
sürebildiği kadar
birden hava değişti
güneyin güneşi göğsüne indi
buz kesmişti kardan adam
çözölmeye başladı
içim içim eridi
eridikçe eğildi
eğildikçe eridi
tahtına bağlıydı

Kardan adamdı
saltanatının sonu muydu
kardan kadını da vardı
olacakları anlamış olmalı
doğrusu kral kadındı
yıkıldı yıkılacak bir tahtın
yere düşmemeliydi tacı
ataları böyle yazardı
egildi, iyice egildi kadın
kardan adamın başından
tacını kurtardı kadın
kardan adamı kurtaramadı
kardan askerlerini de...
böyle bir havada

bir diktatörlük daha yıkıldı
bir bahar güneşine...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Bir Diktatör Daha Öldü

diktatörlerin dansı diktatörlerledir
ölüm ve para üzerine
zulüm ve eğlencelerini eklerler
başka ne gelir ki insanın aklına
kandan gözyaşından başka
diktatör dediğin beslemedir
ve etrafında birkaç kaçkın olur
(kapısındaki çanaktan yalanırlar)
ve pırpırlarından başka
(cana kıydıkça taktırırlar)
ki onlar
tarihin akışı önünde
gün be gün ölürlər
(o sert bakışların altında gizledikleri)
görmeye korktukları kendi yüzleridir
ki onlar daha iyi bilirler bunu
zorla kazısalar da isimlerini
caddelere sokaklara meydanlara
ve bazı çocukların alınına hatta
yapıştırırsalar da

boyun eğdirdikleriyle dans ederler
(bir şekilde satın aldıklarıdır onların)
asilerin kılına dokunamazlar
(ne ölü ne diri) yüzleşemezler
hani diyorum / diktatör miktatör
tüküreceğim bir yüz bırakıyorlar ya arkasında
lanetlenmiş isimlerini anmaya ne gerek
(ha burada ha başka yerde)
her toprağın esir düştüğü olmuştur bunlara
sonra da özgürleşip kurtulduğu da
ve de birer birer
heykellerinin yıkıldığı günlerdir
(içinde büyüdüğümüz bu günler)

günlerden bir Pazar günü
ve bir diktatör daha öldü diyorlar
rütbelerinin öne çıktığı
o görüntülü haberlerde
(yargılandığı gölgede kalıyordu)
heykelini dikerler mi bilemem
Şili halkı sokakta
ölüsüne eğilen askerlere bakıyorum
esas duruşta / emir erleri nede olsa
bilirler mi
ölülerin konuşamadıklarını bir daha

yakıp küllerini savuracaklar
ota konsa ot kurur Şili'de

diktatör Pinochet öldü
lanetliler arasından bir eksikle

yenilerini yetiştiriyorlar ötede
yedirip içiriyorlar
ve de giydiriyorlar
o dokunulmazlık zırhını

bütün diktatörler bilirler ki
Salvatore Allende ölmedi
teslim de olmadı, yenilmedi de
Viktor Jara da öyle
ne kesilen dili susturdu O'nu
ne de kırılan gitarı

ama Pinochet öldü
küllerine yer bulamıyorlar Şili'de

Ercan Cengiz

Bir Diktatör Daha Öldü / Netekim!

bir diktatör daha öldü / öldürüldü
şafak sökmezden önce Irak'ta
maskeli iki cellat, bir imam, savcı gelipde
o çıplak kameraların önünde durdular
ve bir diktatör gözlerini bağlatmadan
netekim bir sayfa açtı 'kahramanlar' sayfasına
elinde Kuran boynunda urganla
büyük patrona kurban edilmesini izledi
ötede çılgınlar alkışlar ve protestolar içinde
ötede Kurban Bayramı ve Noel
ötede iki bin yedi yi karşılayanlar
gelenekler / inançlar... / ötelerde
ve diktatörlerin savaşında yersizdi herşey
beslenme biçimleri de örtüşüyordu
kanına girdikleri yoksulların kanıyla
küçük patronlar kurban edildiğinde
büyük patronların dizlerinin önünde
sırlarını gömercesine / netekim! ...
büyük patronlara doğru ah'lar
ah'lar durmaksızın yükselirdi...

Ercan Cengiz

Bir Gecede Büyümüşüm

Yeni bir yılın arefesinde
Doğduğuma yakındı gün
Elimde bir avuç kar var
Ben düştüm kalktım
O düştü yuvarlandı
Bir iki gün, ay yıl derken
Gitti '64 senesini buldu
Aylardan Ocak'tı
Mevsim kış ve doğa
Bir metre karla örtünmüş
Bizim oralarda yokluk ortası.
Gün gün birikti acı
Öfke birikti ne acı
Göz dönüp gitti
Doğduğu toprağa kadar
Acının öfkenin üstüne
Yollar gitti yılları yuttu.
Ve o gece düşümde bir karınca
Ağır ağır kendi yolunda giderken
Potinleri pis kokan birisi
Tam basacakken üzerine
Atak üstüne atak yaptı karınca
Ne potinden yukarı tırmaladı
Ne de çığırından çıktı.
Doğrulduğumda gün değişmiş
Takvimlerde büyümüşüm
Bir yıl daha bırakıp arkamda
Patikadan barikattan öte
Yaşanmazlıkların içinde
Yıl bir gecede atladı üstümden
Hem de gecenin yarısında
Karanlığın ortasında
Yeni bir yıla girdim
Bir gecede ne çok şey gördüm
Artık büyümüşüm tam bir yıl...

Ercan Cengiz

Bir Hain Dolaşır Gözleri Donuk

Yamaca ay vuruyor, karda bot izi
Yollarda serpilmiş ped şişeleri,
Konserve kutuları, coca-cola
İhanetin gizi teçizatında gezinir.

Ölüm sessizliğinde
Tek kola girmiş bir manga erat,
Manganın başında pırpırlarıyla bir yılan
Köylülerin üzerine üzerine
Yol sürerken karanlıklarda,

Kovulur güneşin çocuklarınca...

Köye varıldığında pusudan geçilmiştir
Artık annelerinin dizindedir çocukları
Gözleri yaşlı.
Sorguya alınmıştır eli iş tutanları
İşkencededirler

Birkaç gün geçer aradan
Kesilmiş burun, kulak, el ayak ile
Bu vahşetin, potin diplerinden gelirler
Hatıra fotoğraflarına...

Sıcak bir el,
Tatlı - ürkek tebessümle
Okşarken elini
Kürdün geliniydi mırıldandı kulağına,

Rütbesiyle bir hain geçmiş buradan
Teçizatında sırtmış ihanetin gizemi
Donuk gözleriyle başkesen buyruğunda
Serpilmiştir yollara...

Patikaların yolcuları gelip geçtiler
Usulsüzce dinlediler Kürdün gelinini
Şafakladılar ezgili yürekleriyle,
Henüz geçmeden gitme vakti
Doğrulduklar

Elinde torak, elinde ekmek ile
Arkalarından gelirdi Kürdün gelini
Utangaç yüzü
Gözünde ben
Uzatırken elini
Yarınlar...

Çıplak kalmış tepeleri
Gölgelenirdi ay ışığında
Kapanırdı kapılar rüzgarın savurmasına,
Düşmezdi peşlerinden, düşmezdi
Gölgelerinde büyüyen yılan.

Ürkek adımlara ölümün sessizliği binerdi
Yol sürülürdü çetelerle
Ardı sıra...

Tanıdıklarıydı köylülerin, bereliydiler
Asalakca gölgelerinde büyümüşlerdi ora insanının
Hazımsızdılar
Midelerinden düşerlerdi kralların ağlarına
Burunlarını vururlardı çocukların ayak izlerine.

(9 Mart 2006'da soruşturmaya alındı)

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap, Senfoni Yayınları Nisan 2005)

Ercan Cengiz

Bir Kez Kapılmıştı

Alinteri soğurdu
Yorgunluğu bir yana
Alinteri bir yana
Düşerdi
Bırakırdı kendini
Beş paraya
Karın tokluğuna.

Satılık
Beş paralık emek,
Kul - köle
Dayanırdı kapının eşiğine.

Kapı kapı emek dolaşırdı
Çalınmak için
Sermayenin çarkında
Kıvrım kıvrım devinirdi
Elden ele
Hücre hücre
Ezilirdi
Çarkın dişlerine kapılmıştı bir kez
Bedeni soğurdu
Alinterinde...
Ki hücre hücre
Hükmedilirdi bedene.

Ayrı ayrı çarkın dişlilerinde
Emek tüccarları üşüşürdü.

Ve sonunda düşmemek için
Ellerinden
Posaya dönüp
Kuşanmamaktı namınıza
Hiç bir şeyi
Çıkarıp alıncaya değin
Kursağınızdan
Emeği...

Daha fazla
Kirlenmeden denirdi
Bu çarkın dişlilerinde
Bu çarkla beraber
Dönmemek için ayrı ayrı,
Yine de dönüyorsa eğer
Her deviniminde
Bu çarkın
Dişlilerini kırmaya
Andın olsun ki,
Kir
Pas
Temizlenebilsin hücre hücre
Alnının teri soğumadan.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Bir Lokma Ekmeğe

Bir Lokma Ekmeğe
Emeği satın alıp, işlediler toprağı
Toprakları değildi
Kuytu karanlıklardan gelmişlerdi.
Gözler körerdi,
Kulaklar duymaz oldu kendi yurdunda
Dilleri heybede taşınırdı sanki...
Bir tek ağlığa karşı elleri işlerdi
Bir lokma ekmeğe
Dilinden, kimliğinden olurdu
Yutkunurdu alınterini
Açlık alınterine işlenirdi yıllar boyu
Eğleri nasır içinde, anlı kırışık...

Bir lokma ekmeğe, emeği satın alanlarsa
Topraklarından uzakta sefasını sürdürdüler.

Niyaz eylerdik, namaza dururduk
Ve bir lokma ekmeğe bilmediğimiz dillerde
şükrederdik tanrıya ki
Efendimiz vardı...
Yoluna gözlerdik cennetin
Kendi toprağımızda
Üstümüze düşse de bomba
Ve ömrün sonuna gelindiğinde
Dil bedenden koptuğunda
Vadesi dolmuş dediler dualar arasında...

Çocuklar doğurulurdu bir lokma ekmeğe
Beş - on demeden
Taş duvar içinde.

Gözlerinden bilinirdi ki
Dedelerinden kalma mirasla geldiler ve
Toprak üzerinde dağılırdı umutları.

Oyuncak bulmanın sevinciyle
Annesine koşardı çocuk
Annesiyle parçalanırdı bedenleri
Karışırırdı birbirine,
Yapışırırdı toprağa...

Hain bir tuzaktı öteden kalma
Bilinmeye uzanırdı bilmeden
Köylülerin yüreğine saplanan
Kanamış hücreleriydi
Ve son yolculuklarıydı topraklarında
Köylünün omuzundan insanlığa taşınan...

Ercan Cengiz

Bir Tarihin Dipnotu

Kaplumbağa gezerdi tendür kokusu altında
Meşenin yaprağından tenime girdiğinde
Kül renkli, kör olmuş duman kaplardı her yanı
Üşürdüm ezgilerden kalan yüreğimle, gözü yaşlı
Boydan boya tutuşurdu orman,
Tepeler çıplak, meteriste keklik
Soyuma yöneldikçe soysuzlaşırdı...

Hışmından yanıyor toprağın yüzü
Çıplak kayaların çatırdısı gelirdi
Darbelenmiş damarından meşe ağacı
Munzur'un yatağında uç verirdi
Şafağa çıkan ülkenin ezgisinde
Bir başka mevsim
Tarih notunu böyle geçecekti...

Sorgudaydılar, hücrede
Sürgündeydiler,
Ataları gibi meşe diplerinde...
Nesilden nesile taşırılan mirasın
Derinliğinde toprağın sesi
Muhasebesidir yaşanılan...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Biryerlerde Birşeyler Olmalı

ne iştir bu
hala kendinle uğraşıyorsun
bir adımlık yoldur gidip de geldiğin
dönüp dönüp izine mi bakıyorsun
-kendinle uğraştığın kadar
efendinle uğraşsaydın ya-
söyleniyorsundur durmadan

biryerlerde birşeyler ağırdan alıyor olmalı
duydun mu
anı değişimlerin de olabileceğini

ne iştir bu
yaşamayı deniyor musun nedir
emaneten yaşar gibisin toprağında
yarı aç, yarı tok
öğreniyorsun ya ayakta durmasını
ondan mıdır
her bahar açılır oldun
bütün sevdaların kapısında
meyveye durur gibi

düşümde karıncanın yuvasını buldum
kendinden büyük yumurtasıyla duruyordu içinde
yerlerinden çıkıp giden solucanlar vardı

ne iştir bu
yeni yeni sayfalar açıyorsun
her sayfanın başında birkaç kelime
'düşündüğün gibi yaşa' der gibi
ellerinden tutarcasına insanların
umudunla buluşturursun onları

yaşamı zindana çevirenler
okumaktansa
yakmayı yeğlediler bembeyaz sayfaları

ne iştir bu
'yaşadığın gibi düşünmek' de vardı
kahrolası karanlıklara gömülmek gibi bir şey
eli kolu bağlı
ve durmadan aynı şeyleri duyar gibi

yazmayı bıraksaydın bir kenarda
ne kalırdı ki ellerinde
haykırsaydın mesela
avazın çıktığı kadar haykırsaydın
kaç kişi duyardı ki seni

biryerlerde birşeyler olmalı
oyalamak istiyorlarsa seni

acımasız olan hayat mıydı yoksa
ateş miydi
su mıydı
nerden estiğini bilmediğin
fırtınalar mıydı yoksa

-zaafların besliyor olmalı
biryerlerde birşeyleri-

Ercan Cengiz

Bitmedi Yüreğimin Ağrısı

Gözyaşlarım kurudu
Taze bir fidanın
Kör bir testere ile
Kesilip de güneşe yatırılması gibi
Boylu boyunca toprağa
Ve buruşa buruşa
Bitmedi yüreğimin ağrısı
Azdı ama bitmedi.

Ercan Cengiz

Bitsin Bu Kavga

Dedem, yüzünü görmediğim
Kızdırmış olmalı dedeni
Kendi toprağını sürerken
Boz bir çift öküzle
Dedemin adına bana düştü
Özür dilerim senden

Seninse deden
Dedemle birlikte
Nenemi de vurdu
Top tüfekte hiç yere
Biliyorsundur benim kadar
Sen de özür dile be adam
Hiç olmazsa bunu dene
Bak nasıl bitiyor kavga

Ercan Cengiz

Bize Göre Değil Xece

bize göre değil Xece
bize göre değil bu dünya
görürsün ki kıyafetimiz uymuyor
deli diyorlar bize
divane kıyafetimizin yüzünden

sokak sokak geziyoruz seninle
ev ev dolaşıyoruz, nafile
deli diyorlar bize Xece
sokak sokak deli diyorlar
senin umurunda değil belki amma
benim de umurumda değil artık
sen varsın ya yanımda Xece

delilerin dünyası nerede Xece
biliyorsan seninleyim, bilesin
onların hiç biri söylemedi bana
görüyor musun
güldüler arkamdan Xece, güldüler
nasıl ağrıma gitti bir bilsen

ama bilmiyorsan delilerin dünyasını
gelir misin benimle bu çileli yolda
bu dünyanın içine etmişler Xece
senin de benim de suçumuzdur belki
göz göre göre uyumuşsak seninle

hayvanlar mı desem, insanlar mı
ayırt etmesi zor geliyor insana inan
belki bunun için deli diyorlar ya bana
bazen öyle kızıyorum ki bu hayvanlara
ayrılmıyorlar diye insanlardan
uzak durmuyorlar diye onlardan
Xece, Xece, ne haldeyim
aç gözlerini de tanı biraz, gör beni

insanlık kalmamış buralarda
olanları da bir güzel götürmüşler
altı üstüne gelmiş te bu toprağın
insanlık altında kalmış gibi duruyor
işin yoksa kaz toprağı Xece
maden arar gibi kat kat altında aran
ne gece ne gündüz engeldir sana
belki bulursun ömrün yeterse
yetmezse de hakkını helal et Xece
delileri fazla yaşatmazlar bu topraklarda...

Ercan Cengiz

Bu Bahar Bizim

Dere tepe düz gitmez
oy ninna vay ninna
bir hayırsız yüzünden
oy ninna vay ninna
bu sevda burda bitmez

Bu sevda bizim sevda
oy ninna vay ninna
vura vura dökülmez
haydin kol kola gençler
nicedir bahar bizi bekler

Bu bahar bizim bahar
oy ninna vay ninna
halay başı genç kızlar
çalsın davullar zurnalar
bu bahar bizim bahar

Bu sevdaya yan bakma
topa tüfeğe tutup ta
boşa toprağın incitme

Bu sevda bahar sevdası
bu sevda binyılların sevdası
haydin gençler kol kola
nicedir bahar bizi bekler
çalsın davullar zurnalar
patlasın havai fişekler
tililili...

Ercan Cengiz

Bu Bir Emirdir

bu bir emirdir beyler
biz çocukların gözyaşları
yürekten yüreğe aka aka
minnacık ellerimizin yazdığı
yüce bir emirdir

savaşı durdurun beyler
savaşı hemen durdurun

ters ters bakmayın öyle
yaşamak istiyorsanız eğer
savaşı durdurun

eyy salyasını üstümüze döken adamlar
doymadınız mı, doymadınız mı kanımızı içmekten
ellerim küçük, ellerimiz küçüktür diyorum size
biz çocukların minnacıktır elleri
bu mudur yoksa size güç veren

ellerim küçüktür benim, ellerimiz minnacık
kabzasından tutamayacak kadar bir silahın
anlamıyor musunuz

parmaklarım kısadır benim
tetiğe dokunamayacak kadar
kısadır parmaklarımız diyorum
anlamıyor musunuz

ellerimizin aksine yüreğimiz büyüktür biz çocukların
konuşursam, konuşursak hep bir ağızdan
dünyanın dört bir yanından
yazarsam, yazarsak
ve haykırırsak her yeni günde...
bir oluşundandır yüreğimizin
bir oluşundandır beyler
bilesiniz

bir tek o yüreğimizdir ki bizi ayakta tutar

ellerim ufaktır benim
size sesleniyorum beyler, ellerimiz minnacık
ağzınızdan su mu akıyor, salya mı
dişlerinizi göstermeyin bize
biliriz o dişleri, biliriz kanla beslendiğinizi
çoktandır biliriz beyler

çocuklarınızı gönderin beyler
anneleri tutsun çocuklarınızın ellerinden
bizim mahallenin parkına gelsinler
bombalarınız sizin olsun tanklarınız da...
bu bir emirdir beyler

Ercan Cengiz

Bu da Hayat mı

ne belaymışsın sen kırmızı kalem
kendini bağladığın yetmiyormuş gibi
kara bir deftere beni de bağladın

birileri çıkar yarın seni söküp alırlar
alıp ta götürürler ak kağıtlar üstüne
adımı çıkarır başkaca yazarlar
ya ben bu karanlığın içinden
çıkarmıyım sanırsın
aklımda sen olmadan

söyle bana hangi duvara tutunayım
hangi döneğe yüze
hangi hor bakışa
karaktersizce
değer mi dersin bütün bunlara
boyun mu eğmeli
daha da mı ileri yoksa
yalamalı mı postalı
bir namussuzun
söyle bana
değer mi? ...

Ercan Cengiz

Bu Dağ Konuşur mu

İstedığı gibi esemiyorsa rüzgar
Dağdan dağa, nehirden nehire
El ayak bağlanıyorsa bu coğrafyada
Bir kaç dönümlük topraktada olsa
Çocukların rızkı aranıyorsa
Şana sorsam seni yıllar ötesinden
Yüzümü okşayan bu esintinin önünde
Bilmem benimle konuşur musun
Hazır üzerinde bulutlar yokken
Gökyüzü maviler giymişken
Eyy Munzur
Daha neye durursun kulağım sende
Bak ışıldıyor gözeneklerin pırıl pırıl
Doya doya avuçlasam diyorum
Yüreğimdeki sızıyı kaldırır mı dersin
Söyle bana söyle, eyy Munzur Baba
Bari sen söyle erenlerin aşkına
Kuşlar kaldırmış başını bekliyorlar
Bu dağ konuşmaz mı diye
Nerde görülmüş
Damarından akan bunca sular var iken
Sırtında topladığın güneş dururken
Oldum olası nice rüzgarlardan
Korunurken eyy Munzur Baba
Üzerinde nice acılar, seviler birikmiş
Kendini bırakıp giden ayrılıklara
Koparılıp sürgüne uzanan yollara
Tanıkken uzaklara savrulan göç yollarında
Duyulmaz mıydı acıların
Sevilerin bilinmez miydi
Hangi kendini bilmezsin esaretidir ki
Eyy Munzur Baba, erenlerin aşkına
Dağ yamaçlarında durdurulan zaman mı
Kalan neyse ses ve ayak izlerinden
Benden ince, içimdeki sen varsın ya
Eyy Munzur durma konuş, konuş artık
Yerin, göğün aşkına...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Bu Devran da Çözülür

Kilit olur muydu kapaklara
Sevincim, üzüntüm
Yalnızlığa mı dönerdi,
Yapraklara mı? ...

Çözülür müydü bu devranın eli?

Bir kuş kanat çırpardı
Konmak için bacalarına
Fabrikaların,
Okul sırasına oturmuş
Bir çocuk
Bahar güneşinde
Bir köylünün yanına.

...

Gök yarılr
Karanlık yırtılır
Bir gülle
Güneş
Ve bir gün,
Dakika dakika
Mevsimler doğar
İlk cemresinde henüz
Ufkunda
Karanlığın içinden gelir
Ellerine,
İsimsizdir yağidin namlusu
Ve kahramanca,
Çözülür bu devran
Çözülür
Güneşin doğduğu yerde
Bir başka mevsim...

Bir başka gülüyor mavi
Karanlıklar yırtılınca...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Bu Kara Toprak

ne zalim, ne zalim
topraktır ki
bu kara toprak
inim inim iniliyorken
kendi derdinden
kanıyorken yarası
her gün
her gün biraz daha
hala ne yüzle
doğuruyor ki Dehaq'ları
arlanmaz mı...

Ercan Cengiz

Bu Senin Düğünün mü Oğul

Gün aşıldı,
Gün dağların doruklarında.
Bense uzaklardayım
Gece akar üstüme.
Bir Anaydım bir Ana
Yüreğimde taş değil
Yürek taşırım yürek
Yüreğim kıvratıyor beni,
Alacaklar yine elimden
Vakti gecede
Kalleşce alacaklar
Dokunmadan kapının ziline...

Akan kandır, kan...
Yetişemiyorum gözlerimin gördüğüne.
Bırakmadım oğul bir damla gözyaşını
Bırakmadım yere,
Aktı
Yüreğime serpilircesine aktı,
Kınımı bilendi de aktı oğul
Öfkemi bilendi...

Gün aşıldı dağların doruklarında
Bense uzaklardayım
Sıcaklığını saramadan doya doya
Bir Ana gibi
Vakti gecede çaldılar elimden
Alçakca çaldılar
Kır çiçeklerine sordum oğul,
Tililiye durdum oğul
Sevdiklerinin tümü
Aklanmış sakalları
Gelinlikleri ile
Kirlenmiş sırt çantaları,
Oyuncakları ile
Koluma girdiler oğul.
Senin düğünün oğul
Bu da senin düğünün olsun
Senin düğünün diyorum onlara
Zılgıtlar içinde
Zılgıtlar içindeyim oğul...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Bu Yapı Niye Tutmaz

Emeğe yabancı
Bir kaç haydut içinde
Kalırsan
Seni de emeğini de
Beş paraya satarlar
Bilesin
Dilleri ayırır yüreklerinden
Üretmezler
Emektarların
Emeğini tüketirler.
Yapının dışındadır gözleri
Ağızlarında köksüz
Bildikleri bir kaç sözle
Makinalı tüfek gibi de
Öter dururlar,
Zamanenin süslü kelimeleri
İyi bir örtüdür kendilerine
Yoksa
Niye çatırıyor sanırsın
Şu içine girdikleri yapı
Şanma ki bunların arasında
İş kalıyor düşmana
Ve düşmanın isteğinden de
Öte bir hızda
Bozulurken yapı...
Kim bulurdu bunları
Bu yapılara kim katardı
Bilsem de bilemezdim
Astarı pahalı
Köşe bucak adamları var
Göznuru emeğim kaybolur
Bir kaç haydut içinde
Bu devasa yapılarda.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Bugün Dünden de Ağır

Bugün, dünden de ağır
öyle bir hava esiyor ki
bugün
bir kuşun
sürüden kopması
bir grubu arkasına takıp
yolundan etmesi gibi

Bugün, dünden de ağır
öyle bir hava esiyor ki
bugün
bir kuşun sürüden ayrılması
kendisiyle beraber
arkasından gidenleri de alıp
ölüme yatırması kadar
ağırdır.

Ercan Cengiz

Bütün Güzellikler Sancılı

Bütün güzellikler sancılıdır
Doğum sancısındaki kadın gibi
Kendi içinden yeni bir can doğurur
Ak s t nle emzirir Őfkatinle büyütürsün

Arada da olsa sevilerin olur, kederlerin
Aykırıcadır yaşamın, umulmazlıklardasın
Yengilerin olur yenilgilerin de
aresizliğini yeni yollara vurursun
Şimşek bakışlı gözlerinle
Kiminin korkulu rüyası, baŐbelasisın
Kiminde bir heyecanın yaratıcısı

Yüreğin sahipsiz ellerde mi kalır
Fırat suyu  fkelinir yaban ellere
Çocuklar ivi akınca taştan evlere
Topladıkları karanlıkları yakmak içindir

Brusk yüklü çocuklar doğuyor habire
Tepeden tırnağa aykırıdır bunlar
Bunlar yeni günün çocukları
Yüzleri neşeli...

Ercan Cengiz

Çalımı Olmasaydı

Gözlerin olmasaydı
belki de seni tanımazdım
öyle bakıyorsun ki
gözlerinin hilesi
karanlıkta kalmış gibi
sitemkar
yapayanlız.
Öyle yanıyor ki
gözlerin
gözlerime saplanmış
birer ok gibi,
ellerime geldiğinde
ellerinde donakalmış.
Seni öyle kandırıyor ki
şu senin
alımlı dediğin
çalım satan gözlerin
yüzüme yabancı
hiçte tanışmamışız gibi
davetkar
saçlarını öyle bir dağıtmış ki
gözüme baka baka
toplamamı istiyor.

Ercan Cengiz

Çarpma Çıkar / Bölme Topla

Birden ona, ondan buna
Çarp / topla / böl / çıkar
Ölmadı mı / haber sal
Tek tek gelir başları

Yüzlercesi var çarpacağıın
Böl / çıkar / topla
Tutmadı mı / birbirine bağla
Tek sıra dururlar karşında

Binlercesi var yan bakan
Düz bakan yok sayende
Gününü göster onlara
Böl / çıkar / faili meçhul
Yaptığını anla(r) mazlar

Hesap hatası mı oldu
Çaktırmadan geri dön
İtin birini çağır / görsünler
Vur kıçına tekme / acıma
Çıkar / çıkarsın lokmayı
Ya / ya da ağzından

Açlar ordusu var / sayende
Adamını bul / kulağını çek / doyor
Böl... / ver peşine gitsin itini
İsota alıştır / saptırmasın yolunu

Böldükçe böl / çoğalırın
Vatan millet aşkına / topla
Şehirler yıkılsın...
Köyler silinsin haritadan
Aileler dağılsın / sen varsın

Çarpa çarpa gövden büyür
Böle böle çarkın döner
Suyunu kesmesinler yeter ki
Karlı iş / senin bu işin
İti/bar/lı uşaklık

Toplayarak gösterirsin gücünü
Çıkarına her şey / çık / arına
Büyüksün sen / çok büyük
Kadın / erkek duysun artık
Göklere çık / arıyorum seni
Topla / Ortadoğu ağlasın
Ben / bıraktım ağlamayı

Ercan Cengiz

Çember Daraldı

çember iyice daraldı
bir not defteri bir kaleme tutunmuş
bir de çocukluğumun resmi
arkamda bıraktıklarım

çember iyice daraldı
karanlık bastığında günü
bir düşünce sardı ki beni
kan akmasa ne iyi
ilk kez işime geldi
karanlık bir gece
sürünerek te olsa
vurup ta çemberin
en ince halkasına
dışına çıkmak ta vardı
sağ ve selim

bir not defteri
çocukluğumun resmi
bir de kalem kaldı
o çemberin içinde
yakalanırlarsa
sürerler mi izimi...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Çıban Başı

Gelen
Her darbe
Kırmadıysa
Kalemını
Sat(t) ın
Aldığı
İçındır.
Kıramadığı
Kalemlerınse
Parmağında
Şakırđıyor
İzlerı

-Darbeler yaradı
'İşını Bilenler'e
Onların
Yegane
Ekmek Kapısı.
'İşını Bilmeyenler'i
Sormayın
Onlar da birer
Çıban Başı-

'Asmayıp ta
Besleyecekler mi'...

(M.Çoban'ın eleştirisi ile -karışıklığı gidermek açısından- yeniden düzenlendi.)

(3.k.)

Ercan Cengiz

Çınara Konan Çiğlikler

Karanlıktı, emeğe göz koyarlardı,
Kol gezinirdi Çınar ağacına
Yüklü teknikle gövdesine isimler kazındığında
Ve namlunun ucundan sipere yatıldığında
Kurşunlanırdı,
Yutardı gecenin karanlığı.

Bilinmezsin bilinmesiydi suçlu kılan
Peşinden kurşun attıran...

Yeniliğin bir hamlesiydi
Yarınlara açılı
Asırlık Çınarın kendi bir bedeldi
Gecenin karanlığı yutardı
De lo lo lo
Çiğlikler yükselirdi
Öfkeler
İşlenirdi bilince.

Gövdeleri kazınırdı Çınarların
Dal dal koparılırdı,
Gezinirdi ki bir kara bulut
Yurdumun üstünde,
Kurt uluması serpilirdi toprağa
Doğumla - ölümle
Bir arada giderdi.

Karanlıktı, emeğe göz koyarlardı
Gövdeleri kazınırdı Çınarların
Kentler, köyler arasında
Kariş kariş toprağında yurdumun,
Bombalar dökülürdü
Köklerini sökercesine
Meşe ağaçlarının...

Gidendim belki de uzaklara
Bir gece vakti
Karanlıklar içinde
Gövdelerini bulurdum Çınarların
Çiğlikler arasında...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Çiçekleri Koparmayın

-Tanrılar da kurbanlarını seçerken
masalarında duruyordu çiçekler-

Çiçekleri koparmayın beyler
birazcık ta aranızda kalsın
şöylesine bir mesafe
gözle görülse yeterlidir

neye kızıyorum daha çok
biliyor musunuz
aslında kızamıyorum bile
kendimden başka
hiç mi, hiç bir şeye

kapımızın önünden gelip geçiyorlar
iyisiyle, kötüsüyle
binbir türlüyle insanların
dallarından koparıyorlar ya
güne duran çiçekleri
bırakmıyorlar ki
meyveye dönsünler...

ben buralarda yeniyim
şimdi döneceğim çiçeklere
niye bu kadar güzelsiniz
neden bu kadar çekicisiniz
diyeceğim amma
herkesin yaptığını yapmıyorum
yapamıyorum da...

çiçekler gücenmesin dallarında
böyle alıştırmışlar da...
ben alışamadım
ne adına olursa olsun
koparmaya bir çiçeği dalından

çiçekleri koparmayın
kendi dallarında daha güzeldirler
diyorum ya, boşuna
iyisiyle kötüsü bir olup ta
şu fani dünyada
çığnemezler mi... beni de
hemi de bunca çiçeğin yanında...
utanırım ki utanırım insanlığımdan.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Çilli Horozun Partisi

Çilli horoz hesaplı sırttan alır dermanı
Kol-kanat germez mi
Tavukların kralı

Bir gün estirir kafası çağırır partiye herkesi
Nasıl tutturursa öyledir
Ağırlığınca ibibikleri

Horozlar toplanır partiye tokuştururlar büyük pastaya
Yaylana gelince tavuklar kümesinden çilli horozun
Hesapları karışır

Meydan bu meydan öyle de yakışır ki
Seçkin horozlara pungalsız tavuklar

Çifte telliye dururlar göbekleri tokuşur
Yiğit mi çıkmaz berduştan
Kestirir durur tavuğu

Kanatlarına alırlar
Umduğunu bulduğunda
Çilli horozun rüyası elindeki yabancı
Kümeslerin çöpçatanı

Ercan Cengiz

Çin'den Bir Söz

Çin'den bir söz
kısa, lakin öz
'dört deli
bir akıllı
eder'

o gün bu gündür

gözden göze
yürekten yüreğe
elden ele
kültür devrimi'nde
payidar bir sözle
toplumu yürütürler...

biraz tersi de olsa
bizde de var
kendi halinde bir deli
kırk akıllı kişiyi
işinden eder.

Ercan Cengiz

Çiroka Maşıya Şürı

rocê ena mironısa ortê çemidı bımırı
nanibi watena ji maşıya şürı
nı kınardı bibo merdenamı nı qı kosıdı
tam ortê çemidı bibo
auka zelala meyito negenape wertê xodı
kêna serre zerriya xo henı bena
hetaqı cao mıqêrım disa serba ma
bêqi qum beno icadı kınarê çemidı
hergo jiye xo kam cızano kotıra
sırrê kami daranowê wêrte xodı
bêqi kêmerê tûji benê kınarê çemidı
kam cı zano kamcin lasêrora mendê
kotıra gındır biyê amê kınarê çemi
yaxut icadı bi, kam cı zano
bêqi kınarê çemidı lêyadı rındı bena
dest payê xo yakêrdı benê serba ma
kam cı zano cıka milcıkore wâyirini kerda
taylê mı, eqı usariyo sa herca qöyi beno
reng bı reng cicego serra mêşi urcenêra

orte çemidı henibi watena maşıya şürı
xêberê gırani, kam bınidı mano
xontoqı bine çêmira dirbetı girotı sa serrê zerriya xora
icara tepiya qutı wertê derone qıcıqo
heta serê cimê au şı, icara doğ çinnibi serba maşıya şürı
moronê şao serê çimi girotêpê
xêberaqı morodı, wanê qı deronê bino ser mesêrê
ni maşıyi şürı...
roc bi windi, her ca bi tari
firsênd no firsênd bi serba moronê şao
topbiye pêser, wilê maşıya şürı sıkıte...

K-04

Ercan Cengiz

Çocukca 'Eşşek'

üç çocuk konuşuyor
ciklet patlata patlata

birinci çocuk:
sen hiç eşşek gördün mü
şöyle güzel gözlü iki de kulağı var, uzunca
tavşan kulaklı

ikinci çocuk:
öylesini görmedim seslerini duydum uzaktan
kuyruklarını sallayıp anıyorlardı
karşı karşıya iki eşşek

üçüncü çocuk:
ben gördüm onları
bir adamla derenin içinde yıkanırken birlikte
eşşek çıktı sudan bir-iki fingirdedi
ıslak ıslak uzandı toz-toprağın içine
tadını çıkarıyordu
bir o yana, bir bu yana

Ercan Cengiz

Çocuklara Bir Gün

çocukları dinleyelim beyler
madem bugün 23 Nisan
Cumhuriyet'in ilanından bugüne
sadece sade bir gün için
toplanıyorlarsa çocuklar
öğretmenler!
Ankara'ya göndereceğiniz çocukları
çocukların kendi oylarıyla seçtirin
çocukların vekillerini seçercesine
sandıklarınızı kurun
oy pusulaları da olsun
sandık görevlileri de...
çocuklar, çocukların oylarıyla oynamazlar
sandıkları mühürlemesiniz de olur
çocuklar öylesine kullanmazlar oylarını!
sandıktan çıkanları Ankara'ya yollayın
çocukların ter temiz oylarıyla...
kimse karışmasın beyler, hiç kimse
ne giysilerine onların
ne de söyleyeceklerine...
yirmi dört saat onlar yönetsin
tepeden tırnağa, ne eksik ne fazla
çocuklar, çocukça da olsa
yönetsinler de görelim hep beraber
gözlerini annelerinin, kardeşlerinin...
eğer bir tek gözyaşı akarsa
kederden, dertten, acıdan yana ne varsa...
size söz beyler!
ben de çocukluk düşlerimi bırakırım
ve karışmam bundan böyle
ne iyisine ne de kötüsüne
ne eğrisine ne de doğrusuna
ne yaparsanız yapın artık, yetkiler sizde...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Çocukluk Düşlerinde Şiir /1

Şiirin üstünde yağmur
Altında koskoca dünya
Para dilinde zamanın
Kaybolur gonca güllerin

Emekleye gelen barış
Gecenin savaşı arsız
Vurunca güneş üstüne
Kör olur yarasa görmez

İhanet mi zincirler mi
Kültürler mi gelir güne
Toprak sevginin elinde
Kin nefret kimin neyine

Karanlıktan gurur duyan
Acı ekip nefret biçen
Güneş doğmaz çiçek açmaz
Sanma ki aşk geçer burdan

Baba anne çocuk için
Yaşamaya özlemler var
Vur rampaya haksızlığı
Tank top durur ardı sıra

Vatan dediğin emektir
Emek kutsal bir yürektir
İhanet boyun eğmektir
Zalimin zulmü övmektir

Tanrı umudu bıraktı
Doğa aldı çiçek yaptı
Anlamadı bundan hayvan
Zorba özenir hayvana

(k.3.)

Ercan Cengiz

Çocukluk Düşlerinde Şiir /2

Hayat zindana dönünce
Tel örgüler mi güvence
Hücreye şiir vurunca
Dost yüzü çıkar bahara

Özgürlüğü için eller
Ezgilerde biner biner
Masmavi bir gökyüzünde
Yüzerler deniz içinde

Balık da deniz içinde
Deniz mi durur yerinde
Yaşam önünde insanca
Karanlık gömülür yere

Gurur duyarsın elbette
Sesin delince geceyi
Sen ki bir halk ozanı
Halkınla bir yeşeren

Tarih görünür seninle
Seninle umut gelişir
Çoluk çocuk kadın yaşlı
Haykırırlar barış için
Haykırırlar ekmek için
Haykırırlar özgürlüğe

Ne bir telaş ne bir korku
Bin Ana doğurur seni
Yıkım savaşın koynunda
Sonu yakın yıkımların

Zengin diye üç beş kişi
Bunca cana kıymak niye
Yürek mi dayanır buna
Bu kin öfke nefret niye.

(k.3)

Ercan Cengiz

Çocuksun Sen Çocuk

Çocuksun sen çocuk
Doğduğun topraklara
Bir renksin sadece
Sarı, esmer, kumral
Ve siyah tenli geldin
Geldin ya çocuk
Hoş geldin.
Sokakların
Yarınsız günleri
Aç mı bıraktılar seni
Hayallerini çaldıklarında
Asileştin mi nedir
Müptelası olmuşsun
İstanbul sokaklarının
Yetim mi kaldın çocuk
Adı konmayan günahların
Kurbanı mı oldun
Neye hasretsin çocuk
Gel şöyle dizlerime otur
Sevgiye mi
Gıdaya mı
Sıcacık bir ekmeğe mi
Gülümseyen yüzlere mi...
Oyuncaksız mı büyüdün
Neler öğrendin çocuk
Daha bu yaşta
Büyüklerin mi öğretti yoksa
Şana ele bakmayı
Ümitsizce umuda tutunmayı
Hırçınlaşmanı
Bu katır inadını...
Kaşlarını çatma bana
Henüz çocuksun sen
Benimle gülmeyi dene
Bir kerecik te olsa
Kahkahalarla olmasa bile
Gülelim be çocuk
Gülelim
Ağız tadıyla...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Daha Doğmadım ki Anne

Daha doğmadım ki
bu ne telaş anne
yüzümü dahi görmeden
odamı ayırmışsın bile
senden mi, benden mi
sensiz uyuyamam ki anne,
yatağımı yapmışsın
çiçeklerle donatmışsın
patığına varana kadar
yüreğindeki şefkati
renk renk giyeceklerime
gözlerinle örmüşsün,
bunca zahmetine
sabrına, emeğine...
değecek miyim anne.

Ercan Cengiz

Daha Gr Yeşermek İçin, Tremizdir

Mırıldanırsa bizim ocuklar
Baş başa vermiş oniki ocuk
Yeter ki bir arada biline
Kuşatılmışcasına
Biribirine girer o kara bulutlar,
Gök gürler, kulağını delercesine
Şimşek akar.

Tremizde
Yiğitlere ağlamak düşmez
Toprağın zoruna gider gözyaşları
Bir kokum ağlarsa eğer
Bil ki dolu yağar,
Bil ki kar yağar
Bil ki bu toprağın yüzü donar.

Kadınlarımız
Bizim o acılı kadınlar
Üç kadın bir arada
Glirse eğer baş başa
O büyük yürekleri,
O yaşama olan bağlılıklarıyla
Toprak Ana'ları gibi
Katıla katıla, adilane
Bil ki tüm dünya güler...

...

Dşyorlar birer birer
Güneşin çocukları düşüyor
Üç beş demeden
Toprağın koynuna düşüyorlar
Ve daha daha
Güneşin sarısında
Ateşin kızılığında,
Yeşilinde ekinin
Giriyorlar toprağın gözüne
Toprağın sesine giriyorlar
Daha daha
Daha gr yeşermek için...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Daima Yanımda

Ölüm - kara
Kara - ölüm
Henüz
Gözü tutmadı
Beğenmedi beni.
Bense,
Onu
Ya sağ yanımda
Ya da arkamda
Korkusuzca
Tınmadan
Taşdım.

Sorgulamasaydım ölümü
Kara ölümü
Ölüm karasını,
Çoktaaan
Ölmüştüm...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Dalgalar Dilimliyor Toprağı

doğa suskunluğunu bozmuş
dalğalar dilimliyor toprağı
ileri gelen(ler) i vardır
köylerin, o devleşen şehirlerin
ileri giden(ler) i olduğu gibi...
zaman zaman

dün kölenin de yeri vardı
itten / kırbaçtan geri de olsa
ve prangalarla birleşse de işgücü
efendilerinin boğazında
güçten düşünceye eğilirdi ancak
el / ayak öpmek için değil elbet
doymadığı toprağa kanını kusardı
kaldırmazlardı kendi gibi köleler
ya da efendileri / elleri arkasında
son nefesine bakarlardı kişneyerek...
bugünse işçileri buluşturuyorlar
fabrikalarda makineleşen işçileri

holdingler büyürmüş bugünlerde,
dünya kirlenirmiş / delinirmiş ozon tabakası
iklimler karışmış / tutarsızca / bencilce
ahlaki değerler kırılmış / yozlaşmış her şey
kime ne bunlardan...

sahillere vurmuş / vuruyor fırtınalar
çatılarını uçurmuş / uçuruyor o dev dalgalar
ve biz izliyoruz / oturduğumuz yerden
kılımları oynatmadan
ısınmaya can atan bir dünya / ısınıyor da
buzlarını eritip gönderirken üzerimize ...
kimin umurunda

işçilerin yapamadığını kaç asırdır
işçiler ki / duvarı aşamayan sesleriyle
karınlarını doyurmanın telaşından
yüreklarını dinleyemediler kardeşlerinin
ve bir yumruk olamadan henüz
bıraktılar ürettiklerine dokunmadan
az bir şey mi? ...
gözleri aç / erkenden yaşlandılsa
ve utandılsa çocuklarının önünde...

şimdi tersinden yönetiyorlar
tamamen kendi patronları
ki yapıyorlarsa da bugün...
parçaladıklarını birleştirmekle
tehlike geçti diyorlar / duyuyorum
çok yerine daha / daha çok yemek
demektir ki bu onlara
küreselleşen bir dünya için / ne ki

sınırları kaldırmaları bile hepten
kardeş kardeşe yabancı / insan insana
görmezden gelirler...

şehir şehir ayrılmış işçiler / işsizler
aydınlar / öğrenciler / öğretmenler
bilcümle
emeğiyle geçinenleri bu yeryüzünün
benzeşen kör noktalarda dur(dur) dular
arka arkaya gördük onları / kol kola
filmin bir karesinde toplananları
diğer karesinde dağıtıyorlardı polisler
acıları kalıyordu son karesine...

artık ne güne / o bombardıman uçakları
göbek göbek birleşiyorsa patronlar
savaşa kodlanan adlar / bulunurmuş çoktan
kendi adına savaşacaklar da öyle
yeme içme bedava / üstüne para...
yosma istiyorsa / yosma...
gözünü kırpmadan vurmaya öğren de öğren
yüzünü bile görmediğini...
yaşamayı / yaşatmayı değil insanca
öldürücü noktaları / hedef tahtasında
tam on ikiden / ne demekse on iki
kuşatmalar başlıyor havadan ve karadan...
hazır bekleyedurur kapıda
yeni ölümler geliyor, / gözyaşları boşuna
sınırları dilimliyorlar yeniden....
kahramanlar / madalyalar / cezalı tanklar...
ve bir yığın hikaye ile dolduracaklar altını

Ercan Cengiz

Dar Boğaz

Seninle ben
bu kış günü
yollara girmiş
yürüyoruz ya,
önümüz
dar boğaz
iki metre kar
boyumuzdan fazla
üstüne de tipi
bindiriyor ya,
sözümüz vardı
gelen bahara
şimdi
teslim mi olacağız
kar
tipi
az mı geldi
üstüne
sis te çöktü,
elimi tut
biribirimizden koparsak
bizimle beraber
yeminimiz de donacak,
geriye dönemeyiz
o yollar kapalı,
ileri de gidemiyorsak
gel, bu kara kışa
okkalı bir ders verelim
bembeyaz bir ev yapıp
içine de girelim
tipi bizi göremez
nefes alışımız bile
bu kardan evin içinde
erim erim eritmeye
yakalandığımız bu kara kışa
yemin billah yetecektir,
tomurcuklar seslendiğinde
baba yadigarı adımızla
seninle ben
bir şafak vaktinde
el ele verip
yürüyüşe devam diyeceğiz.

Ercan Cengiz

Dayanamam Ses Zindan

Sedasızca durmuş insan
Şu uyumuş,
Ölüm sessizliğinde
Yollar tutulu
Ağaç suskun,
Dal çıplak
Akbabalar geçer üstünden,
Dayanamam,
Dayanamam, ses zindan
Yitip gider ansızın
Zorun kollarında bir dalım.
Bir tek rüzgar çalışır üzerime
Törelmiş acı,
Zulümde kan akar
Yapışmış kara kaputlu
Makinalaşan bedenime...

Su uyumuş, ağaç suskun
Doğa sus - pus
Kapanmış yollar
Alın terim bana düşman...
Ses zindan
Bir lokma,
Ekmek benden uzak,
Bağlanmış emeğe ırmak sessiz
Yılan kör, zehir zemberek
Akbaba düşmez peşimden...

Ercan Cengiz

Dayê Dayê

Dayê Dayê
zonê to tenıqo
qês mavaco
windi benno
wacı Dayê
zonê to çıma
hontı gırano
gıraniya zonira
hêrd jibeno.
Bê bıwênı Dayê
qêlemı damis nıdane
xetı damis nıdane
qıtab xo ser negêno
zono xam bıııdı mono
çıkko, adıro
cıko Dayê...
Dayê Dayê
zone to tenıqo
rocora qı gırano
zonodı weso
çıma hontı şırino
roştına cimona
noğda dı to
aşirorê bêsa
aşirê ênê pêser
hemgêno
serbeto, cıko
mordem qı
mordemo
qupe genno
mesımo qı
tam qenno.

K-05

Ercan Cengiz

De ki Bu Dal Donar

De ki keklik avına durmuş
Tarih ilk değil elbet
Gölgenin soğuşuna
Koyi Mori'ye
Sis, duman çeker üstüne
Bir de
Koyi Mori inerken
Kızılca kar yağar.

Sessizliğe bürünen bir yiğit O
Dolaşırken karın üzerinde,
De ki bir dalı meşenin
Kökünden uzakta,
Kış kıyametidir
De ki bu dal donar
Kara gömülür...

Dardadır
Çığı yok Koyi Mori'nin
Yüreğime çığ düşer.

Meşe ağacının diplerine doğru
Direncine tetik düşürürler
Sirtından.

Karın kızıla yağmasıdır
Tanrının ne işine
Koyi Mori,
Koyi Şüri,
Koyi Şipi...
Welate ma...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

De ki Neyine

Rotasız aşklar mıdır
Dümenler içinde kalan

Ah benim akılsız başım
De ki neyine senin
Bir sokak köpeği
Ve onun hayata bağlanma biçimi

Kapına almadan doyursaydın ya
Doyurup da başından salsaydın
Umursamadın değil mi
Birgün sana çevireceğini
O keskin dişlerini

Hani açlığa alıştırsaydın hiç olmazsa
Birazcık da terbiye ucundan
Ola ki aç kalırsa kapında
Satmasın diye
Düşmanınının verdiği bir lokmaya

Ah benim akılsız başım
Ah ki ah
Şimdi sokağa çıksam
Karanlık içinde kalırım
Ve yığınla sokak köpeği
Saldırıya hazır nazır

Kuru bir kemik hepsi, rengi uçmuş
Ne kadar oyalar ki köpeği...
Hem çekilir şey mi bir ömür boyu
Cebimde bir kemikle yol alması...

Ercan Cengiz

Delice

Delilere
alışmıştık
delice,
söyler misiniz
bu bunağa
nereden gelmiş,
boza boza
onca havamızı,
sonra da
çekip
gidiyor...

Ercan Cengiz

Delinin Aşkı

Sanki boşlukta ydı bedeni görünmezdi eline uzanan bir el,
Günden çekip asırlara bağlardı hayelini
Henüz yaşanmamış bir aşkla usunda gezinirdi gezinmesine
Ama
Kimsenin tenine değmezdi eli.

Katıla katıla boş gözlerle gülerdi
Ardından sel olmuş gözyaşlarıyla geri gelirdi
Sahibi bilinmeyen anılara gidip yüzyılların hüznüyle dönerdi,
Ardından inerdi yıllara
Kollarına almışcasına sadrazamın o sarı saçlı beyaz kızını
Sanki uçardı bir leylek gibi
Sözcükleri de kendi de,
Ve katılmazsan eğer o yaşanmamış aşkına
Adamakıllı gücenirdi sana
Sonra bir bilgicliğı tutardı ki çağlar ötesinden bugüne
Nice padişahlar kızlarını alıp arkasından koşmuşlar.

Nicedir o büyük aşklar anlatılarındadır
Saçına, kaşına, gözüne ayrı ayrı
Parmak uçlarına değin ayaklarının
Ve nedense vurulurdu kalbinin ortasından
Çatlamış dudağın sesine.

Yaşamı tutkuluydu kahkahalara
Bir o kadar büyük
Henüz yaşanmamış aşkla döne döne yanardı,

Kimse söz söylemezdi yüzüne
Düğün havasında bulurlardı kendini
Gamsız bulunmazdı delinin delirten damarı.

Kendi kendine alkış tutar zıplardı
Elde etmişcesine en büyük zaferini
Teması kesilirdi topraktan sudan ürkerdi
Binler alkış tutar sanırdı
Derebeyi kızlarından oluşan binler,

Aşkınlı saklar, çömelip ağılardı acıkınca
Kızların yumuşak ellerinden içerdi çorbasını,
Dermanı gelince sadrazam sarayında
Bir çırpıda uçardı taa tanrıçalara.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Demirin Tavında

Kaplumbağa
Hızında giderdi,
Kor yüreğinde pişmiş
Sabriyla.

Gözyaşının nehrindeydi
Sevdası
Sökülürcesine akardı,
Gün demirin tavında
Katılaşmış,
Kuru acıda
Kalkmazdı bedeni.

Denizin içinde
Yunusun inancıydı
Yol giden.

Tetik düşerdi emeğine
Yüreğinde işlenmiş
Demirin sıcaklığı.

Yetişemezdi gözbebeği
Bir yanı kan deryası
Köşe taşında gizlenmiş
Hücresinde kalırdı.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Dermansız Bir Dert

Eyy dermansız dert
Öldürecekse beni
Mertçe öldür
Olabildiğince de hızlı
Çek hançerini,
Şinsi sinsî gezinme öyle
Tepinip gezindiğin bu can benim
Al senin olsun
Sürünmekten, ele bakmaktansa.

Eyy dermansız dert
Çek hançerini vur kalbime,
Pazarlık etmiyorum seninle
Pazarlık edecek halim de yok
Sormadan çalmışsın zaten
Kipriğimi, kaşımı...
Tel tel saçımı yolmuşsun
İşte senin marifetin
Tanınmaz halde yüzüm,
Ürkütücü
Öyle sırtıp durma karşımda
Nazlanma,
Bir can için de olsa
Yalvarmıyorum sana
Bunu sen de bil ki
Yalvarmak faydasız
Ve de onur kırıcı,
Haydi durma çek hançerini
Haydi çek
Haydi çek
Haydi çek hançerini, vur
Vur, kalbimin sol yanına...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Dersim

Bu kaçınıcı sancındır Dersim
Munzur'un sesine bıraktığın
Bu kimin rüzgarıdır ki
Dağlarına vurunca durur
Bulutlar yoksa üzerinde
Gökyüzü mavi giyinmiştir
Sana kaçınıcı gelişim bu
Hazırlıksız
Habersiz de olsan
Gelmişim ya sana
Sen Dersim'sin tutarsın
Damarında sakladığın
Bu toprağın gücüsün
Bin yılların ağrısında olsa
Munzur'a bandırıp içersin
Topladığın güneşin aşkına
Sana sığınıyorum Dersim.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Deuc

Qom qoma xorti ênê
Meymani serê cimê mî
Ênê sonê marê tırqî wanê
Cımat cımati ser girêdanê
Allê Qerşî ser nê sonê
İna wanê oligarşiyoy çî
Ez wonı Allê Qêrşî
Dêuci i rınd nasqene
Bono xo qî mara dūridero
Rüyê xo qî mara tadaiso
İndi sımârê sawaci
Çiyoy dî piso, zalımo
Watênami na a qî
Hêntoqî xorti amê qema
Cı beno sa roura bıbo
Bışiyeni qê Alle Qêrşî
Ma zanımı o tersonıqo
Hegai ma qî cêverdeno
Ceniqa xo qî cêverdeno
Hêrdê ma dî nê findeno
Tersona bıbo qî remêno.

K-06

Ercan Cengiz

Devlerin Dişleri Arasındayız

Ulaşmışız onbir kişiye, bir gözlü toprak evde
Sırasıyla kanatlanıp uçmuşuz, bilmediğimiz yönlere
Düşmüşüz devlerin pençesine, aranmışız
Devlerin dişlerinin arasında bulunmuş izlerimiz
Çıplak bedenlerimizle makinalaşmışız
De lo lo lo
Ekmeğimizi ararken, devlerin dişlerinin arasında
Nasıl olmuşsa ayaklarımızın üstünde durmayı başarmışız...
Çocuklarla çocuk olmuşuz mazlumca sevmişiz
Altı Haziran olmuş Atamız toprağın koynuna girdiğinde
Toprağın üzerine kapanıp nezaketle koklayıp öpmüşüz
De lo lo lo
Çoğumuz uzaklarda, sınırlar ötesinde kalmışız
Ve bir daha, yani kanatlandığımızdan bu yana
Onbir kişi toplanamamışız bir araya
Beraber gülüp beraber ağlayamamışız...
Mektup bile yazamamışız mesela
Adreslerimiz bilinip izlerimiz sürülmesin diye
Kim darda, kim ayakta kalmış bilememişiz
De lo lo lo
Çocuklarımız seslerimizi alamamış
Yüzlerimiz bile yabancılaşmış çocuklarımıza
Ayrı ayrı devlerin pençesinde
Devlerin dişlerinin arasında ezile ezile
Çeşit çeşit belalar atlatıp geleceğimizi kazanırken
Öte coğrafyalara savrulmuşuz
Hayatta mıyız değilmiyiz
İçerde miyiz, dışarda mıyız...
De lo lo lo
Ağlamaklı gözlerimizle uykuda bıraktığımız rüyaları
Hayra yormuşuz mesela
Geç te olsa annemizden, gözyaşlarını çalmışız
Ağrıdan kopan yanlarımızı, belalı başımızı
Şekere bandırıp hazırlamışız önceden,
Sonra yumuşakca, sevecen sesimizle
Kuş gibi çırpınıp duran annemizden sormuşuz.
De lo lo lo
Sınır üstüne sınır aşmışız,
İnsan üstüne insan görmüşüz
Görmüşüz de ne olmuştu sanki...
O tek gözlü toprak evden başka
Elinde karanfille biri mi gelirdi rüyamıza
Kanatlanıp gidenlerin arkasında kalan
Annemizin gözlerinden, gözyaşlarından başka
Hangi yürek dayanırdı, okuyamazdık
De lo lo lo
Vefasız, hayırsız diyenler de olmuştur
Belki haklıydılar diyeceğim kendi payıma
Ama ben, ben de beni bilirim...
Bilirim ki daha dün gibi hepimiz
O tek gözlü toprak evdeyiz
Çocuklar dizlerimizin önünde

Kimimiz sıkı sıkı sarılmış gözbebeklerine
Kimimiz başımızı koymuşuz atamızın göksüne
İç içe, yürek yüreğe oturmuşuz
Oturmuşuz da tanışmış gözlerimiz
Öyle mutluyuz ki, yüreklerimiz ısınmış
Birer birer devlerin dişlerinin arasından çıkmışız
Biriktirdiğimiz her neyse, hasreti atmışız bir tarafa
De lo lo lo
Artık kim, kim uyutabilirdi ki bizi...
Paşlanmış yanlarımızın üstüne aksın diye
Yağ niyetine aynı bardakta şerbet içerdik
Bir de üst üste kaçak tütün sarardık
Çektiğimiz acılar bitsin, yetsin diye...
Dumanının bir kısmını ciğerlerimizde sakladık.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Devran Ellerimde Kaldı

Göremiyorum
Kulağımı tırmalayan çığlığı,
Yitiğime gezdiriyorum ellerimi
Boşlukta
Boşuna dönüp dururlar.

Dokunmak istiyorum
Gözlerim bağlı, yüreğim yaralı
Dişlerimi sıkıyorum,
Yumruğumu...

Karanlık beslemesi bir el,
Kavırıyor ellerimi,
Elleriyle
Bir araya getirip
Vuruyor birbirine
Ve ardından kelepçeleyip
Bağlıyor ranzaya.

Ellerimde kalıyor
Devranın ağırlığı...

Ercan Cengiz

Diman Riji Megêro

Rizo qı wazeno biwazo
Lingê xo xodima nene.
Rız xore ostır geno
Ostır citı di rınd sono,
Rız araqê şaidı menö
Sırsı dima kas beno.

Muxtar xêberı rusnano Riji're
Rız bero rao xo bido,
Diman Riji megêro
Rız qara xora beno.
Rız be ara, tarira
Qıncı qani peştira
Qunno raa muxtarira.

Rizo qı qunno tengı
Qes dormıdı nemeno
Domani qı qarnene
Ostıre Riji tilbeno.

Diman Riji megero
Wandena Riji çınna
İmze cıko nezano
Becıqı qenê buaxra
Nane xetı serrıra
Rizo ra xo erzeno orte
Nezano qami girote,
Rız Rizo'dı hüylo
Muxtar ira sa beno.

K-08

Ercan Cengiz

Dilek Ağacı

Geliyorsunuz ya
elinizde kesilmiş ince bezlerle
bir bir asılıyorsunuz ya dallarıma
dudaklarınız oynuyor
dudaklarınız oynuyor da yanibaşınızdaki duymuyor
yüzünüzde binbir beklenti, olsun
içinizden okuyorsunuz ya
inanın bir bir duyuyorum hepinizi
neler neler dilediğinizi
kendi canınız için
söylediklerinizi bir bir biliyorum
kiminiz para, kiminiz çocuk...
kiminiz ev, arsa...
kiminiz...
şimdi anlatmaya kalkışsam sizi
inanın ki günler az gelir,
bir de diyorum aklımdayken
o rengarenk bezlerinizi
bağladığınızda dallarıma
boğarcasına sıkmasanız
kuşlar gelmez oldu yanıma,
bir de, arada bir de olsa
birer avuç da su verseniz diyorum
içinizden birisi de olsa...

Ercan Cengiz

Direnç Kalır

Dört duvar arasında sardı yaranın üstünü
Çelik paslandı kendi kendine görünse de
Özsuyu için çamın bir yanı yarıldığında
Dünden yoksun, yarını meçhul kuru laflarla
Dolaşırdı dillerde, ulu orta keskin sözcükler.

Yapışincaya kemiğe deri
Askıdan, coptan geçtikten
Gerildikten sonra tazyikli su altında
Elektrik şokunda
Diş kenetlendi, yumruk kalktı bir daha
Yara bastırdı küçüğünü, acı bastırdı
Sancısı artardı yuvasından kopan gözyaşının
Gelirdi öndekinin yanına arkadaki ayağı.

Batalık, karanlık, ölüm sofralarında
Kan, toprak üzerindeki ince hesaplardır
Çelikte olsan paslanırdın bu hücrede
Uzaklaşırdı kendinden menekşe kokusu
Direnç kalırdı bir tek bu havalarda
İki kaçkının bakışı arasında,
Yaranda tuzun asidi gezinirken
Dişlerin saplanırdı damağına
Çoktan keşfi yapılmış yollardasın
Hain bakışlar dolaşırdı üzerinde
Ne kalırdı ki geriye
Sıra bezenmiş bir merhabadan öte.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Dirilirdi Yeniden Yeniden

Fırtına kopardı,
Kar yağardı
Ura bağlanan insan hayatında.

Çark dönerdi
Dişlerinin arasında
Yol alırdı karanlığın hükmü.

Bozguncunun mevsiminde
Dal düşerdi gövdesinden.

Serine kurulurdu devran
Karanlıkta
Kalan bir gül.

Dayanırdı,
Acıya dayanırdı
Toprağın ezgisi
Rengini vermeden karaya
Toprağa düşerdi
Gelecek için
Yolun orta yerinde
Dirilirdi.

Ercan Cengiz

Doğaya İnanın Çocuklar

Hayvanların yırtıcıları
insanları, aç kalınca
boğazlamasaldı
bir hayvan gibi
karınları doyardı

inanın bana çocuklar
insan oluşunuza inanın

doğanın dengesi böyle

insanlar ki
insan olmanın gururuyla
hayvanlardan ayrıldılar
evcilleştiriyorlarsa da hayvanları
boşuna değildir çocuklar

inanın bana çocuklar
insan oluşunuza inanın

düşünen insanın gücüdür ki
ayıran insanı, hayvandan...

Ercan Cengiz

Dolup Taşmış Gözlerim

düşman havası var burda
düşman havası var burda
düşman havası var
duymuyorsunuz hala
berbat kokuyor bu hava
berbat kokuyor
bir fırtına kopmuş ki içimden
militanca bir fırtına
düşmanın havasına vuruyor inatla militanca

dostlar geliyor üstüme
dostlarım geliyor
düşmanlaşan bir hava dostlarımın arasında
esip esip vuruyor yüreğime
sokaklar kokuyor bugün
sokaklar berbat kokuyor
içimde bir canavar

üstüme geliyor düşmanımın kokusu
üstüme sınıyor
yıllardır beslenen bir canavar var içimde
zor bela tuttuğum

düşman geliyor üstüme
korca korca,
kalleşçe geliyor düşman yüreğimi sökmeye
içimde bir canavar düşmana inat uyuyor
sahipsiz göğün altında teslim olmuş yeryüzü
dolup taşmış gözlerim
yüreğim ağlıyor bugün
yüreğim ağlıyor
yüzüm kaskatı kesilmiş
ölüm kokuyor sokaklar
ölüm kokuyor her yanım
bin bir türlü ölüm...

Ercan Cengiz

Domani Finderê

Urce bira urce
Eyro qi mequira
Asmı çinniya
Cinauri urzene.

Bıza belêqını name
Bizêka xo melena,
Wenge kutiki bırıyo
Mal ağıldı tilbeno.

Urce bira urce
Waxte rakutenı niyo
Höyn ze dısmeniyo
Höynra urce bira

Teber tariyo
Astari nê asene
Cillo wadare
Domani finderê
Camerdi rauqere
Mefindere bira
Mefindere...

K-09

Ercan Cengiz

Dost

Ellerimden tutmanı isterim
Dost ellerinden tutmayı
Düştüğün yerden değil
Düştüğümüz yerden dost
Ayağa kalkmak için
Ayağa kaldırmak isterim

Yüzümü görmeni isterim
Dost yüzünü görmek
Gözyaşımı silmekten değil
Gözyaşını silmek dost
Yüzyüze verip gülmek için

Gözüme girmeni isterim
Gözüne girmek dost
Paradan puldan değil
Hal hatırla da olmaz
Işığım olmanı isterim
Işığın olmak için dost

Yan yana olmak isterim
Kol kola yürümek dost
Yalnız oluşumdan değil
Ayakta duruşum
Gücümüzdendir dost
Güç vermeni isterim.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Dönüyor da Dönüyor

Dil dönüyor / yoluna girinceye
yol dönüyor / cana ulaşan yola
çark dönüyor / devrana
devran dönüyor da / dönüyor

Cehenneme çevrildiğinde bu dünya
yaşam bitti sanmıştım / kimbilir belki sen de öyle
göz / dil / kalem / koşuşturma / neye yarardı

Su dönmüyor kaynağına biliyorsa yolun
akıyor / akıyor / akıyor hayata
Sema dönüyor / yürekten yüreğe
Pir Sultan'lar dönmüyor Hıncırlara
'Dönen dönsün' Haydar
'Ben dönmezem yolumdan'

Dünya dönüyor da / dönüyor
bir gece / bir gündüz / ay / yıldız...
dört mevsim / yaz, kış

Can dönüyor toprağa
Toprak dönüyor Cana
Umut tükenmiyor canda

Güneş dönmüyorsa / bildiğidir
en büyüğüse aşklarınadır
Dünya da dönüyorsa etrafında

Kurşun dönüyorsa / sahibine
tank, top dönüyorsa bugün
Dönünceye kadar / karanfile
Dünya dönüyor /dönecektir / ekseninde
ağırsa ağır / gün ulaşıyorsa Aya
ay, yıllara uzanıyorsa saya saya
yıllar asırların içinde / saklanır mı ki
en kuytu noktalarda / insanlık
bilimi çıkarıyor gününe

Bugün
Nehirler kavuştu mu / Denize
Denizler akıyorsa Okyanusa
Okyanus dönüyordur Mavi'ye
Her damlasında bir nefer / Okyanusun
Alabildiğince özgür / güleçtir yüzleri
ne bir aç / ne de karanlığa muhtaçtır
bir lekeyi de barındırmıyorsa içinde
Cennet dediğin özgürlüğünse
buluştuğunda insan / özüyledir
herşey var ama / herşeyden birer parça
insanlığın özündedir / şer arama boşyere
insan ayrılmışsa hayvandan
en çok ta hayvan mutludur bundan

sorgusuz / sualsiz / günahsız
herşey elinin altında / devin karnında değil
aç kalmazsın hiç bir şeye / artık
doya doya yaşanması kalır
Yaşamaya çalış / yaşıyabildiğince...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Duman Kaplamış Gökyüzünü

İşgal edilmiş bir ülkenin toprağında
Gökyüzünü duman kaplamış
Henüz baykuş ötmüyorsa eğer
Bil ki manga manga gecenin melekleri
Dağların ezgilerine sırdaş olmuşlar...

Bir ülke paramparça edilmiş ezgileri ile
Soyguncu, talancı, zindancılarla çevrilmiş
Boydan boya kana bürünmüş
Boydan boya toprağında kül içinde kalmış
Yıkılmış evlere gömülü gözyaşları yakılmış
Viraneye dönmüş köylerde kurumuş ağaçları
Ve sürgünlerde
Açlığa terk edili bir ülkenin ezgileri...

Gecenin melekleri, dağların birleşmiş sesinde
Ağıtlar arasında şehitlerine söz verenler
İntikam ve özgürlük yeminlerinde,
Karanlığa, talancıya, soyguncuya karşı ayağa kalkanlar
Zindanlarla birleşmiş yüreklerini saran ezgilerle
Dağ dağ, oyuk oyuk tüfek çatmışken...

Çoktan sevdalanmış gençleri toprağın ezgilerine,
Gecenin meleklerine,
Yaşlıları asırlardır ağıtlar yakmış ardında
Çıkinlar hazırlamış yol yorgununa
Ama, yolundan etmemiş ezgili yürekleri
Sırrına alıp rüyasına katmış, umut bellemiş.

Yeşermiş vadileri, dağlar seslenmiş
Sararmış başakları ekinlerin bu topraklarda
Bolluk bereket görmüş hep,
Ekmeğini kazanmış bin beladan sonra
Şehit düşmüş, tutsak edilmiş kendi yurdunda
Ve sürgünlerde onyıllarca...
Ve arkasında toprağın ezgisiyle gelenler
Zincirleri koparıp vurmuş celladının suratına
Özgürlük için
Ve insanca yaşamın yemininde
Güzelliklere,
Toprağın sesine koymuş kalan ömrünü...

Analar, şehit anaları
İntifadada büyötmeye çalışırken ezgilerini
Çocukları eğitilirken okullarında
Gelinleri dağın sesini almışken bir kez
Ezgili yürekleri melek soyunu bilmişken
Gece sırdaşını görmüş, konuşmuşken
Büyösün diye çocuğu yüreğini katmışken
Yitik ülkenin ezgilerinde çoğalmış...

Gecenin melekleri,

Dağların birleşmiş sesi
Yeni insana vermişken elini
Ezgili yürekleriyle kendi kurtuluşuna
Yolunu bilemişken...
Çilesini anlatmışlar ceviz ağaçlarına.

Ercan Cengiz

Duracağı Yeri Bilirdi

O bir palamuttu, rengi
Benim gözlerimin rengi gibi
Kahverengi,
Ama mavi içerdi
Damarlarına kadar inen güneşin
Kuşların kanatlarından
Getirdiği maviyi...

Bir daha çaldılar,
Karanlıklar adına
Uçaklarıyla üzerine bıraktıkları
Rengi beyaz bir tozla hem de
Koyu yeşil meşeyi
Kömür karasına çevirdiler...

Dumanın yükselişinde asırların pası
Zalimin kini,
Kiri yüklü

Bir kibritle çalınırdı gökyüzünün rengi.

Gövdesi kavrulan meşe ki
Yaz - kış yeşil duran çamdan farklı
Yüklenmez mi damarına? ...

Ve uzun bir yolculuğun ardından
Derin derin soluklanırken,
Yapıştırdı tenine öfkenin zinciri...
Üzerine serpilerek ak bir tozdan sonra
Çatırdayan dalında yükselirken kızılca alev
Palamutta meşenin kendi
Her rüzgar vuruşunda
Dalından düşerken
Duracağı yeri bilirdi
Gamsız, korkusuz
Bırakırken kendini toprağa
Ve güneşin renklerine
Koynundaki ezgilerle
Sıcak bir merhabada
Filize durmaya...

'Kürt burada meftundur' dediler ya
Ora Ararat'ın zirvesiydi
Güneşin ülkeye gülüşünden
Guruba...
Çığırklar açılırdı...
Küllerinin üzerinden.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Durmaksızın

Kimi kamburuna aldı yılları
Kimi tel tel bıyıklarına kattı
Yaşları eşitti hemen hemen
Dertleride kürsüleride ortaktı
Gine de
Büyümeye yatkınsa insan
Ustanın öğretisinde büyürdü
Hayalleri birleşirdi
Gözleri, dilleri de
Gine de kimi durup yerinde sayardı
Bazılarının akli ayaklarına yetişmezdi
Önünde insanca yaşamının alfabesi
Kızıl ötesi sayfalarda yaşama dair
Doğal olan ne varsa...

Zaman kendisiyle yarına akardı
Ve bir hecenin yanına diğeri geldiğinde
Bu öğretide büyümeye başlardı
Gün gün kazanılırdı yaşamın kendi
Kızıl ötesi sayfalarda yarına dair
Kaybettiysen kalırdın
Ve de vazgeçmek olurdu
İnsanca yaşamaktan
Heceler birleşirken iç dünyalarda
Ekmek su kadar da emek isterdi
Engellerde olurdu
İkirciksizsen takılıp kalmazdın
Bir bebeğin emeklemesi gibi
Yürümenin ön hazırlığı
Ve de düşüp kalkarakta olsa
Dik durup yürümesini öğrenmesi
Arkasından nice yolları verir..

Ercan Cengiz

Duvar

bilerek ya da bilmeyerek
ya kendisi örmüştü
ya da örülmüştü başkaları tarafından
ama her kesin önünde bir duvarı vardı
öyle ya da böyle, tülde değildi ama
önünde durup diz çöktüğü
yada dönüp dolaşıp kafasını vurduğu
bir duvarı vardı her kesin

her kesin de aklına gelmezdi
böyle bir duvarı yıkması
yıkarsa koparmış sayılırdı ki ipini
hepsinden daha da kötü! ...
bulutların gölgesinden korkardı

her kes bilemezdi o duvarın arkasını
ne dolaplar dönerdi oysa
durup dururken hiç kimse, böylesine
kendisinin veya başkasının önüne
duvarını örmezdi boş yere

büyük duvarları olurdu o küçük dünyaların

benimki dört duvardır öteden beri
etrafımı çevreleyen dört karanlık
ve dört kalın duvar içindeyim
dördüne birden tüküresim gelir
bazıları önüne atmasalar kendini

Ercan Cengiz

Duyanlarda mı Duymadılar? ...

Bizi bombaladılar önce,
Bir tek biz miydik?
Bombalanan topraklarda
Gingko bitiyor şimdi.

Hiroşima'dan sonra
Ülkeme geldi sıra
Halepçe'ye düştü
Acı, kahır içinde,
Hardal gazında
Yumdu gözlerini
Beşbin Kürt
Beşbin yürek,
Beşbin insan çılığı...

Çarkın dişlerinde
Kayboldular,
Duyanlarda...
Duymadılar
Efendilerinin
Gölgelerinde
Kaldı kulakları
Görenlerde...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Düğüm

Yıllar öncesinin dermansız günleri
Zorun kendi kanatlarıydı sanki
Karanlık beynine vurmuş
Atlatılmış süreler türlü belalar
Başbozuklar
Üst baş eskir gibi de eskirken zaman
Ayrı ayrı dünyalara nasıl dayanırsın

Zamanın ötesi vururdu yüzüne
Yaşanmazlıklar arasında
Harıl harıl geçmiş gelirken önüne
Gidenlerin yerine uzanırdın
Yollardasın
Zaman eskir
Volta atarsın zincirin halkalarına
Ve bir amaca katmaya iki insanı
Düğümler üstüne sözcüklerini vurursun
İnadına özgürlük inadına sevgi
İlle de kurtuluş asırların düğümlerinden

Acıların buluştuğu zaman diliminde
Paslı ranzalar sana bakar olur
Toplanan izlerin üzerinde
Çatışmalardan kalma
Zılgıtlar, halaylar
Zıtların kavgası...
Soluk alışından korkanlar varken
Çabaların yarım kalır
Hoyratca ellerine düşersin
Bütünün parçaları bu gece de
Düğümleri üst üste bindirir
Gün doğumunda belki yarın
Çözülmesini beklersin.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Dünya Karanlıksa / Dina Tariya

Dünya karanlıksa
gece olmuş
gün olmuş
umurumda değil kardeşim
dünya ki
karanlıksa
neyime...

.....

Dina Tari Biya sa

Dina tari biya sa
son biyo
sodır biyo
xelle mı dı niya bıra
dina qı
tari biya sa
mire cıqı...

K-10

Ercan Cengiz

Dünya Küçüldü

Dünya küçüldü
diyorlar da
diyorlar
inanamıyorum
yıllardır
arandığım
sade bir insan
bulamıyorum
küçülse küçülse
dedikleri kadar da
küçülmemiştir
diyorum.

(yeni)

Ercan Cengiz

Düpedüz

Düpedüz Őfti
yetkiler ondaydı
meyveye duran ağaçları
budadı budadı budadı
telefon direklerine çevirdi.

Ercan Cengiz

Düri Meso Tıxeqêmi

Tey tey tey
Tey qı tey homedi...
Bare düri meso,
Herdê xodı findı bıra
So taliyi qu, xo waderı
Düri meso tıxeqêmi
Düri meso...
Höyri gurrene
Torgı warena
Corra laser eno
Raa to bırına bıra
Cime to ne wenê
Tey tey tey...

Koo serdı pus esto
Cim cimi neweno
Tariyo bıra tariyo
Cim cimi neweno
Sonay qoti tıxeqêmi
Raa to ne remena
Tey tey tey...

Wa hao wera to eno
Dano sene tore bıra
Mecala to bırınenno...
Wa to dımıra niyo bıra
Düri meso tıxeqêmi
Rao dı monay
Welg to parcı qenno
Cı wele de xoroqeri...
Tey tey tey...
Tey qı tey bıra...

K-11

Ercan Cengiz

Düşüncenin Körlüğü Dilendirir

Düşüncenin körlüğü
Besmele okutur
Karanlığa
Dilendirir.
Boş gözlerle
Bakındırır
Burnunun tepesinden
Bir yanının felcidir.
Beynindeki
Kurt kemiriğidir
Karanlığın,
Korkuya eğilir mi dilin
Ve de elin
Üç kuruşa satarsa emeğini
Tüccarlara
Ucuzca bir yaşam içinde
Gerçekliğinden uzaklara
Düşersin...

Düşüncenin körlüğü
İnsanı savurur
Aştan,
Topraktan edercesine
Ve de kendinin
Olamayacak kadar
Boş bir esintide,
Ömür tüketir...

Boş gözlerde
Düşünce körlüğü
Bakındırırsa eğer
Bir ışık,
Bir kıvılcım
Ancak yol boyu
Göbeğinden
Yarıyorsa karanlığı
Benliğine
Alamayacak kadar da
Derin
Şilkelenmelerle
Üzerinden dökülür...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Düzenbaz

seninle, farkımız ne
biliyor musun
sen aynanın karşısında
saçlarını tararken,
sen sıcacık yatağında
osura osura uyurken...
bense yağmurun altında
donuma kadar ıslanırdım
özgür bir vatan için,
zamansız rüzgarlara karşı
neyim varsa verirdim,
şimdi kalkıp da uykulu halinle
vatanseverlik okuma...

Ercan Cengiz

Ekin İdim

Tohum idim, ekin oldum ezildim
Kuru bir rüzgara sardılar beni
Filiz oldum, topraklara dikildim
Boy verip yeşerdim, gördüler beni

Nice yollar gördüm, darboğazlar geçtim
Türlü türlü tuzaklarla, avlarlar beni
Düşmeye gör, yolun kör olur gider
Ellerim kelepçede vururlar beni
Haydar Haydar Haydar, vururlar beni

Çalıştım didindim, sazımı bildim
Güzel bir söz için ağladım durdum
Gelen vurdu giden vurdu, yaram azdım
İçim içim kanadım da ben benim oldum

Nice sevdalara girdim yolumu açtım
Aç gözlü insandan, tay oldum kaçtım
Türlü türlü diyarlardan bilerek geçtim
Ardımdan ağlaşır kuzular benim
Haydar Haydar Haydar
Dönüpte yüzüne yüzümü süremez oldum

Bir can idim geldim, çok canlar gördüm
Yüreğimden yandım, yandım kavruğum
Hangi dağın ardında bir gülü gördüm
Egildim yüzüne gözünden öptüm
Haydar Haydar Haydar
Can evim benim

Dost uğruna girdim, mapuslar yattım
Türlü türlü acılardan bir bir tüttüm
Kırıldı kanadım, kolumdan oldum
Dışarda hava nehoş, dünya boş gördüm

Kimileyin varıp geceler de uyudum
El oğlunun çıkmış nabzını dinledim
Gün yüzü gördüm güneşle içtim
Ayu zehir bana bal oldu döndü
Haydar Haydar Haydar
Şerbetin oldum

Su olup toprağa canımı verdim
Karıştı toprağa dallara döndüm
Kimileyin kırıldım gözyaşı oldum
Görmesinler diye aktım kurudum
Ateşin içinde yandım küle döndüm
Haydar Haydar Haydar
Kül olup dostların yakasına kondum

Ne bir riya oldum, ne yalan bildim
Gözlerimle gördüm kelamin yazdım

Ne paranın ne pulun, ne şanın ne şöhretin
Ne zorbanın kapısına vardım ne kul oldum
Doğru bildiğimi doğruca söyledim

Diyar diyar sürüldüm, göçebeye döndüm
Yağmur oldum, toprağıma döndüm
Toprağıımı sevince sevilir oldum
Görsen bir sarmalar taş, toprak beni

İnsandım farkım, insanlığıım bildim
İnsanca yaşama yeminim içtim
Aslanın pençesinden ceylanı aldım
Çakalların hedefi haline geldim
Şimdi peşimde ararlar beni
Haydar Haydar Haydar
Lokma oldum, çığnerler beni...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ekstra

Selam gönderirim kuşlarla
Dört bir yanına yurdumun
Selam alırım her bahar
Bir avuç da tütün ki
Memleket kokuyor
Ekstradan

Ercan Cengiz

Ellerinle Ölümlere Yatırma Sevdanı

Kendi ellerinle götürüp
Ölümlere yatırma sevdanı,
N'olursun
Bırak büyüsün, büyüebildiği kadar
Uzansın maviliklere
Maviliklerde kanat çırpıp çoğalsın,
Yayılsın kıta kıta
Okyanuslardan geçsin
Hiç bir sınıra takılmadan ayağı
Dağlardan, patikalardan
Şüzülüp gelsin
Üstü örtülmüş ne varsa karanlık adına
Tarihimizin derinliklerinde
Eşsin, eşebildiği kadar,
Bırak maviliklerde dolaşsın
En gür ormanların adaletiyle pişsin
Doya doya tüm renklerini içsin
Doğanın tüm renklerini alsın
Güneşin kollarından, alsın
İçsin içebildiği kadar...

Karanlıkların paslanmış zincirlerinden sakın
Kim, kim adına gelirse gelsin
Hükümleri ne olursa olsun...
Sevdandan kopma adından kopmadığın gibi
Hükümdarların saltanatına da bağlatma
Sen de bağlama sevdanı n'olursun
Ne içerde ne de dışarıda
Tutabildiğin kadar, yükseklerde tut adını
Bırak güneş görsün,
Isınsın ısınabildiği kadar, çiçeklensin
Bahar yağmurunu görsün
Altında ıslansın ıslanabildiği kadar
Karanlık bulutlarının çarpışmasını görsün ekim aylarında
Paramparça olmuş zincirlerinden kopsun
Yükselsin maviliklere,
Yükselsin sevdan, yükselebildiği kadar...

N'olursun, kendi ellerinle götürüp,
Ölümlere yatırma o büyük sevdanı
En olunmaz zamanlarında bile
Bir tay gibi, varsın biryere sığmasın
Varsın arada bir, bir sağa bir sola savrulsun,
Ne çıkar ki bundan,
Ama ölümün o soğuk gölgesini
Yaklaştırma sevdana n'olursun
Ölümsüzleştirmek olsun adın
Kendi tadında üresin, üresin sevdan,
Kendi tadında yayılsın, daha çok yayılsın
Bir ahtapot gibi de tutsun
Ölümün o soğuk nefesinden
Ölümlerin ölmelerine vursun.

Başarabilirsen eğer,
Halklarına bu dünyanın
Sevdana, sevdamıza dair,
Senin armağanın olsun yarınlara
O eğilmez başınla
Yüce sevilerinle
Karanlıkları koynunda taşıyan
Nice rüzgarlara karşı da
Başı dik sevdan ayakta kalsın...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Emeğini Çalanlar Doyar mı?

Dilim dilim ekmeğinden çalınır
Karanlığın karasındasın
Üstüne tutsak da olursun
Neyin açıklığıdır ki bu, gizemlidir.
Emeğini çalanlar doyar mı sanırsın
Alçaklığın binbir türlü
Ve en son tekniğiyle
Emeğine saldırırlar
Kanında pıhtılaşan zalimin zulmüdür
Türlü türlü insan suretleri türerler
Koordineli ve
Aşağılık bir yaşam içinde
Soysuzca...

Tutulmaları, kara olmalarındandır
Karanlığın karası
Kılıf olacak kadar
Zalimin gözündedirler
Ne varsa emeğe dayalı
Elinde bilirler.

Karanlıktan kopan bulut
Kollarında yağmur mu taşır?
Bir bardak suda, emeğini
Boğmaya da çalışırlar
Doyulmaz mı emeğine,
Doymaz mı toprağına? ...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

En Kısa Yol

bekçilerine sorulmadıkça
bu cehennemın hesabı,
bulunur mu sanırsın
yaşanılalı
o güzelim
cennetin yolu...

(3.k.)

Ercan Cengiz

En Ücra Köşelerinden Geçti

Uzak bir diyarda
Bir ağaç meyvedeydi,
Daha olgunlaşmadan
Koparılmıştı dalından,

Gözden irak olanı mıydı? ...

Güneşi aldı üstüne
Olgunlaştı kendi tadında
Renk kattı rengine
Sonra, bıraktı kendini rüzgara...
Devire devire günleri
Yüreğindeki ezgilerle
Gece yürüdü,
Gündüz korudu kendini.

Ayak izlerinden...
Kayalıklardan,
Uçurumlardan
Kör pusulardan geçti
Bıraktı kendini gözükaraca
En ücra köşelerine,

Filize durdu.

Bundan sonradır işte
Dallarını budaması
Ki kuvveti gövdesine yüklenirdi
Damarına
Katardı kendini
Sonra, korkusuzca girerdi rüzgarlara...

Su yatakları değiştirilirdi.

Kalan suyun kürecikleriydi,
Sürtünürken derenin yatağına
İzini taşırcasına
Kirlenirdi.

Sonu muydu sabrın,
Geleceğin ilk adımı mı? ...

Yumruk sıkılmış, kaşlar çatılmıştı
Yoğrulmuş, çevikleşmişti
Tükürdüler yüzüne
Ne varsa karanlık adına...
Cellatının
Talancının
Soyguncunun
Zindancının
Ne varsa karanlıktan beslenen...

Koparmaya gelmişlerdi
Yüreğindeki ezgileri koparmaya
Her gelişlerinde
Yaralı yüreğinden kan akardı
Derin vadilerde sesler
Derin vadilerde
Yankılanırdı.

Sessiz değildi toprak,
Ağaç sessiz değildi...

Sabrin sonu muydu kardelenlerin çıkışı?

Suyun kalan küreciklerinden,
Hayata bağlanma mıydı bu ezgili yürek?

Döndüler bilince işlenmiş öfkeleriyle
Bilenmiş öfkeleriyle döndüler
Acıdan kavrulmuş okyanusa
Gülümsediler
Nehirden nehire
Toprak - ağaç
Su - balık
Asırların kirinden sonra...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Enik'e Kemik

Postadan bir mektup
Yazmamış kusmuş sahibi
Şavaştan aldığı rantını
Özel uçakla göndermiş

Meğer köpek aç kalmış
Enik daha, küçücük bir yavru
Hırlamasa sevimli derdim
Çok geç anladım, çok geç
Şağa - sola saldırmış

Aradım bir kemik buldum
Postaya verdim gitti
Köşesini açmışlar kutunun
Postacıların suçu, işi bu
Kokusuna toplanmış itler

Varmış yerine el üstünde
Etrafında sürüyle köpekle
Parçalamışlar kutuyu
İçinde bir kemik
Hangisine yetecek

Pişmanım hakim beğ
Vallahi billahi pişmanım
Bilseydim tırla yollardım
Buralarda kemik çok, it az
Köpeklerin ziyan olmazdı
Artık asabilirsin beni...
Suçum çok büyük, çok
Enik doymamış it olacaktı
Köpeklerse birbirine girmiş

Bir dost selam göndermiş
Kurtlar kan istiyor diye
Pusulasına işlemiş bugün
Başım gözüm üstüne dost
Başım gözüm üstüne...

Ercan Cengiz

Ernesto

Gücüm yetmiyor Ernesto
Bilesin
Boynu bükük biriyim ben
Gücüm yetmiyor bu dünyaya
Sen gittin gideli
Kendime bile
Artık söz geçiremez oldum
Ernesto, Ernesto
Yüzyılın çivileri paslanmış
Gıcıldayan kalasın sesinde
Kendini tüketerek giden
Çürüyen kapitalizmi görüyorum
Ve bu yüzyılda, Ernesto
Kapitalizmden kurtuluyoruz desem
İnsanlık adına
Abartmış mı olurum,
Gençler resimlerini Ernesto
Göğüslerinde taşıyorlar
Kapitalizmin göbeğinde
Karanlıkları yara yara
İşliyorsun Ernesto, Ernesto.

Ercan Cengiz

Faili Meçhul

Kar yağmura karıştı
soğuk bir rüzgar giriyor sırtımdan
belli ki
kar karıştı yağmura

gün görmüş insanlar sulu kar diyorlar ya
böylece başımıza yağın
yağmura karışan kardı

titremeseydi her bir yanımda
farklı diyeceğim o zaman
yağmur karışırdı kara

bir gün elbet bir gün
yağmur karışırsa kara
o kar ki güvenmesin kendine
toprağa örtünmüş diye
büktüğü doğrudur söğüdün boynunu
eğilmiyor işte meşenin soyudur
lakin kardelenler başkaldırmıştır bile

diyorum sen de yanımda olmasan
kayanın dibinde duran yoldaşım
bu kıyamette o sıcak yüreğinle
kim bilebilirdi ki
soğuk rüzgarı görmüyor musun
bakarsın yağmura karışan bu kar
tümünden kara da çevirebilirdi...

eğer ölürsem birgün hem de böyle bir havada
ölümümü kim üstlenir dersin
faili meçhul deme sakın
bu havaları iyi bilirim her daim hüznün kokarlar
söyle bana yağmur mu, kar mı
bu ölümü kim üstlenir dersin
kardelenim benim...
asileşmiş damarım.

(3.k.)

Ercan Cengiz

Fare Kedi Oyunu

Fare kediyle oynuyor
oynamakta neymiş
kediyle dansa kalkmış,
Kedi fareyle oynuyor
müziksiz dans mı olurmuş
karnı zil çalıyor
midesinde yeri hazır
ikisi de acıkmış
kelimelerin yeri yok
farenin dansı bitiyor
kedi oyunun sonunda
kurbağalar seyirci
bunlar yabancı mı
seyrededursunlar
piç söğüt ağaçları
gölü kucaklamış.

Ercan Cengiz

Garip Dünya

Dünya dünya dünya, ne garip dünya
sağdan sola, sağdan sola dönüyor dünya
gecenin sabaha çıktığı bu dünya
şafağın geceyi deldiği bu dünya
güneşin etrafında, güneşin etrafında
dönüyor dönüyor dönüyor
sağdan sola, sağdan sola bu dünya dönüyor

hangi rüzgardan sonra, hangi rüzgardan sonra
yerine oturur bu dünya

şu deli gönlümü dağlara vursam
çıkartıp, çıkartıp suyunu güneşe versem
alıp ta götürür mü geldiği yere
uslanır mı, uslanır mı bilmem şu deli gönlüm
dünya dünya dünya, bir garip dünya
sağdan sola, sağdan sola dönüyor bu dünya
karanlığı yırtarcasına
karanlığı yırtarcasına bu dünya

karanlığı yırtarcasına bu dünya
ecel terlerinde, ecelden kaçsam
karanlık bir gecede tutar mı beni de
dünya dünya dünya
sağdan sola, sağdan sola dönüyor bu dünya

genç bir fidan olsam çıksam
boz yazıda meyveye dursam
her gelen yolcuya bir gölge olsam
dünya durmuyor
sağdan sola, sağdan sola dönüyor bu dünya
şafağın karanlığı kovduğu dünya

işte yaşıyoruz
dere tepe düz ovalarda
yaşanacak bir dünyanın
hasretini, hasretini, hasretini...
hasretini çekiyoruz hep bir arada
dostlar ağlaşır gelecek gelecek gelecek
gelecek günler için
umut yarışır
dünya dünya dünya...
ne garipsin sen dünya
sağdan sola dönüyorsun
güneşin etrafındasın
sıcaklığını vere vere, yarınlarımıza
güldüğümüzde hep beraberce
gülmüş olacağız, insanız, insanız...
insanca yaşamak, bir tek gayemiz...
dünya dünya dünya
sağdan sola dönen dünya...

dünya dünya dünya, şu garip dünya
dönüyor dünya, dönüyor dünya
sağdan sola, sağdan sola
haydin dünya, paradan kurtul
silahtan kurtul, savaştan kurtul
esaretinden, tüm zorbaların
dünya dünya dünya
artık sıra sende kendini bul be dünya...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gece Akardı Üstüne

Çakmak çakmaktı gözlerin
Gecenin karasına gömüldüğünde,
Çoban yıldızı kaymıştı
Ay kaçmıştı havai fişeklerden.

Açlığını karanlığa bırakmıştın
Geceye gömüldüğünde mavi yoktu.

Duman çökerdi üstüne
Doğaya yanık tenin kokusu sinerdi
Ve çetebaşları ulumaklıydı.

Tan vaktiydi,
Kan akardı kuşun kanadından
Tepede bir meşe ağacı,
Vurgunuydu ora acılarının
Düşünürdü acısını kuşun
Yaprağı rüzgarın sürtmesindeydi.

Dudaklarında doğardı yarının ezgisi
Birleşirdi ezgili yüreklerle
Kanadında gece kuşunun.

Çeteler gelirdi üzerine,
Gece karanlığa gömüt, gece cılıktı
Yaprak sallanırdı esen rüzgarda,
Yarına bir dinleti çıkardı
Ve gece, akardı üstüne, hoyratca...

Ercan Cengiz

Geceydi

Geceydi
El - ayak çekilmişti sokaktan
Feryatlar içinden alınan çocuklar
Parçalanmış oyuncaklarıyla
Üçer - beşer istiflenircesine
Astarı yamalı, yaması yırtık pırtık
Bir yatağa sığdırılırlar,

Geceydi
Alabildiğince sessiz
Ve ayazdı, her yer kuru soğuk
Çocukların feryatları konardı
Parmaklarının uçlarına
Ve yasaktı, hareketleri yasak
Yasaklı dilleri çeliği eritir gibi sıcak
Bu havalarda
Kanatlanıp uçarcasına
Bu topraklarda,

Geceydi
Varlıklılar derin uykulardaydı
Belki,
Sıcaktı yatakları o vakit,
Bu şehrin sokaklarında
Yine de dolaşırdı insan dediğin,
Tutulmuş köşe başlarından
Üstüne üstüne, koşarcasına
Akıp gelen o kara gölgeleri
Saymazsan eğer,
El - ayak çoktan çekilmişti sokaklardan

Bir de gecelerini alan nice izlenmelerden
Sınamalardan, sınavlardan geçip
Tüm gecelerin içinden seçtiğin,
O biricik yıldızın düşerdi
Kaş ile göz arasında, kaybederdin.

Geceydi
Sessizdi sokaklar, yitip giderdin
Ayak seslerinin betona vurmasından öte
Bu gecenin karanlığında, yere düşerdin
Hiç ama hiç kimse
Pencerelerindeki perdeleri aralamazdı bile,

Yasaklanmış sözcükler, dörtlükler
Kimlikler, adresler kaybolurdu
Koparılırdı, geceler boyu
El, ayak çekilirdi bu topraklarda.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Geldiğin Yere Git

önce kirlet durma kirlet o paslı gözüne kestirdiğin her şeyi
sonra temizle üst üste temizle o kirli ellerinle, oh ne ala
sabalık odun müdur ki yakarsın be adam
üzerinde çalıştığın insandır insan

korkularını önce verirsin o öcülü masallarınla
öcü dediğin ele avuca mı geldi, sen misin yoksa
ekmekle suyun yanında özgürlükse istedikleri insanca
barışsa, senin o kanlı ellerinden damlayan kana rağmen
öcülerini de, masallarını da koynuna al ve de git burdan
nereden geldiysen oraya...

Ercan Cengiz

Gelip Geçerdi

Kobralar
Kobralar gelip geçerdi üstünden
Sen dinlerken ülkeni
Esen rüzgarda,
Çıglıklar içinde sesler gelirdi
Çıglıklar içinde
Orman tüterdi.

Kan kokusu,
Yanık kokusu
Ve duman...
Karıştırdı rüzgara,
Vururcasına kobranın kanatlarına.

Çıkardın,
Bir ışıktan
Bir yol boyu
Gidip yollara çıkardın
Metropolden
Asfaltlı yollardan
Patıkaya inerdin,
Yaşam kazanılırdı
Bir harebede bulsa da kendini,
Ardı sıra sürüklerdin ayağını
Umutla
Umut
Tutsak düşmezdi...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Geliyorlar

Büyük adamlar geliyor
etrafında etten duvarla
yürüyor, yürüyor, yürüyorlar
büyük büyük adamlar,

ayağa kalkın ahali
saygınızı gösterin
sevinirler,
yüzünüz de gülsün artık
büyük büyük adamlar
ayağınıza geliyorlar...
başınıza çıkmak için

bana bakmayın
ayağa kalksam bile
büyük adamların önünde
değneklerime yaslanmadan
duramam ki ayakta,
onlar da bunu biliyorlar
etrafında etten duvarlar
dayanamazlar

gelirler o büyük adamlar
sizden aldıkları moralle
dişlerinin arasından
sırttır geçerler
ben yere düştüğümde
değneklerim kırılmış demektir
ama sizler alkışlıyor olacaksınız
size bakmayan büyüklerinizi...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Generaller Cuntası'na Karşı

Atina'da bir üniversite
Üniversitenin etrafında duvar
Duvarın etrafında generaller
Tankları, panzerleri, askerleri

Generaller cuntasında
Açık faşizmin marifeti
Üniversitenin girişinde
Genç bir kızın bedeni
İki parçaya ayrılır kalır
Bir panzerin altında
İçeride üniversite öğrencileri
Kükreyen yüreklerinin soluğunu
Ak bir kağıda vererek
Hece hece, nakış nakış
Dünyaya haykırınca
Üniversite kapısında panzerler
Generallerin emirleri
Kudurmuşcasına taradılar
Generaller cuntası
Açıktan faşizm

Öğrencilerin elinde
Kaleme alınmış bir sayfa yazı
Kürsüye kadar yükselmiş bir nefes
Elden ele taşınan bir haykırış
Sekizinci kurbanını verdiği
Bildirinin son hecesi de haykırılmıştı
Üniversitenin bahçesinden
Generallerin cuntasının üzerine.

Biri birinden güzel
Direnişçi öğrencilerin adına
Genç kızın parçalanmış bedenini
Üniversitenin
Giriş kapısında bıraktılar
Generalleri yargılayanlar...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gırs Benê

Wonı qı ni domani
Cıka röu benê gırs
Bine orxanora
Linge xo wecine

K-12

Ercan Cengiz

Gidiş O Gidiş

yukarıdakiler aşağıya geldiler
aşağıdakiler yukarıya çıktılar
yerleri değişti rol icabı da olsa
yukarıdakiler beğenmediler
yaşanmaz diyerek buralarda
bırakıp da gittiler bavullarını
gidiş o gidiş
bir daha da gören olmadı onları
aşağıdakiler kurtulmuştu yukarıdakilerden
ve diyordu ki ak sakallı bir adam
adı yasaklı başka bir ad altından
kimse özenmesin yukarıdakilere
yukarısı aşağısı bitti sözün kıyası
kendinize gelin artık, ve kayboldu gözden
sahne kapandı ışıklar yandı
üst üste bindi haykırmalar
'bize ölüm yok'...
Tükçe'si böyle idi bu hikayenin...

Ercan Cengiz

Gidişini Belirleyen Ahlardır

Gecenin sırdaşları dağların sesini aldılar
Dağlar birleşti kendi sesleriyle, haberin var mı? ..
Gelişini bilirler, gecenin sırrını alanlar
Sokağa çıkma yasağı delindi
Haberin var mı? ..

Gölgen sarmalamışken her yeri
Rap rap ayak seslerine tutulmuşken gün
El-ayak bağlanırken panzerine,
Dağların sesini aldı gecenin sırdaşları
Geldiler, haberin var mı? ..
Delip karanlığı geçtiler üstünden kendi ezgileriyle
Ve uzaktılar, tanrının selamından
Haberin var mı? ..

Bilir misin gecenin sırdaşını,
Dağın sesini, ezginin gücünü bilir misin? ..
Kır çiçeğini, kardeleni bilir misin, isyanı sana
Ahları var bu çarkın karanlığına
Sessizliğe boğulmaz dağın sesi,
Gecenin sırdaşı ezgiler toplamış geliyor
Yıldız yıldız
Ki belirleyecektir bu yüzden bu çarkın dişlileri adına
Senin gidişini, O yıldızlar...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Gine mi Kış Geldi Sevgili Yurdum

gine mi kış geldi
gine mi sevdiğim,
üşüme sevgili yurdum
sis, duman çökecek üstümüze
gine, o alışamadığımız tipi
erkenden parçalayıp hülyalarımızı
sürükleye sürükleye karanlığındaki
içtimalara katacak bizi,
o sevmediğimiz sesleri
zorla dinletecek bize,
o sevmediğimiz sözleri
zorla yedirecek bize
ve o sevmediğimiz yaratıkları
zoraki sevdirecek bize? ...

...

benim sevgilim, üşüme sevgili yurdum
lapa lapa kar yağsın isterdim
o bembeyaz rengiyle
üstümüze lapa lapa
barış yağsın isterdim.
kavuştuğumuz gün özürlüğe
akın akın dolsun meydanlar
insan selinde kutlarcasına
o anlamlı tarihi günde
lapa lapa kar yağsın isterdim.

yüzümde açarcasına
beyaz bir gül gibi, barışa
koklar içerdik seninle
doya doya

lapa lapa, başımıza konan
karşılama için o beyaz gülleri
seninle en güzel elbiselerimizi giyip
sevdiklerimizle kol kola
en uzun halayını çekerdik tarihimizin
en gür alevlerin üstünden
dilek tutup sıçardık seninle

havai fişeklerle donatırdık gökyüzünü

rengarenk çiçeklerimizle
karanfillerle
bütün alanları doldururcasına,
en güzel yiyeceklerimizi
bütün sevgimizi,
kusursuzca sunardık
ellerimizle...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gitme (*)

ılık rüzgarlar eserdi
Koye Sur Dağı'nın üstünden batardı güneş
Zimek Köyünde bir ana ağlardı
sen dağların çocuğu olmuş büyüyordun
sesin rüzgarla buluşur
saçların menekşe kokardı
ihanet sararken dünyayı
çığ düşerdi unutulmuş köylere
çığlıklar büyürdü hücrelerde
çözülmez, yitik bir zamandı

çok daha uzaklarda karşılaştık bir gün
bin yıllardır ağır darbeler almış yüreklerimizin
bitimsiz sızılardan tanıdık birbirimizi
bir ana ağlarken evrensel boyutlu ihanete
kardelen çiçeği olur, çıkardın
ve hep birlikte karaçor oynardık
sonra hep Aralık ayında karşılaştık
sen köklerini arıyordun
oysa ben seni köklü ve çiçekli
bir nar ağacına benzetiyordum
bilmem hangi ışıklarla yıkanmıştın
bilimsel bir evrensel uygarlığa dönüşmüştün

şimdi öyle delal delal durma
kış geçer, bahar olur
sen mavileşir, gökyüzü olursun
ben ay dede
sonra buluta dönüşürüz
yağmur olur, yağarız
toprak olur, yeşeririz
sen çiçek olur, açarsın
ben seni koklar, okşar, öperim

sürgün ömrümüzü rüzgarlara bırakalım
yaşıyor muyuz, ağlıyor muyuz, gülüyor muyuz
inan bilmiyorum
ama bırak dağlarda yankılanan
sesimiz kalsın
yeni farkına vardığımız sevdalarımız
gizli, gizli kanarken
bin yıllardır uğruna dövüştüğümüz sevdamızı
dur, ne olur bırakıp da gitme
her şey uyanırken
aşkların ve deryaların yeri değişti
ne sevdaların sevdasızlığına küs
ne de, yedi nehirli ülkeden git
bir sevda büyütelim gözlerimizde
gözlerimiz güneş, düşlerimiz bahar
senin alnında gökkuşağı
gülümse, gülümseyelim ışısın zaman
büyüsün umut, yeşersin bahar

dur, ne olur gitme güzelim
yedi nehirli ülkeyi bırakıp da gitme...

Gitme (*)
Bahar Kokuyor Yaram adlı Şiir Kitabı'ndan
Kasım & Fetih Koç
Birinci Baskı Temmuz 2004

Kitap yeni elime geçti, bir şiirini sizlerle paylaşmak istedim.

Ercan Cengiz

Gitme Turnam Gitme

kalenin dibinde sazım söylenir
koyundan kuzudan inileyip gelir
derdine ağlaşır dermanını sürer
ötme turnam ötme zamanı değil

pir olunca yüzün semaha döner
perde perde gezer devranı ezer
Hasret'e gelince ol perdeyi çözer
gözünden gözüne ışık olur iner

asi yüreklerde alev olur çıkar
neyinen yakarsın pişen bu yüreği
neyinen satarsın uçup giden külü
gitme turnam gitme yutarlar seni

ağırlaşmış hava devranın kokusu
sağcısı - solcusu aynıdır yolcusu
dinletemedim ki yanan bu yüreğe
ateş kızıl kızıl, yüreğim kan kızıl

hinzırın fermanı fetvada yükselir
döner döner duman gözüne gelir
etimin kokusu ol yüzüne biner
yıka yıka gitmez tahtından eder

senin duvarını ören ellerdeysem
nasır olursa söze, sazada ulaşırım
perdelerde gezer derdim inleşirim
gitme turnam gitme seni yakarlar

dumanlar yükselir görmezler seni
çıkıp dağlarına yaslansan n'olurdu
ateşin közünde çevirirlermiydi seni
gitme turnam gitme boğarlar seni

Abdal Pir Sultan'ım öldüm dirildim
toprağa karıştım yağmura dönüştüm
derinine indim okyanusu bildim
dalgadan dalgaya köpükle tanıştım

gitme turnam gitme zamanı değil
gitme turnam gitme yutarlar seni
gitme turnam gitme yakarlar seni
gitme turnam gitme boğarlar seni

halaylara dursan, şiirlerini okusan
kör zamanlar olur duymazlar seni
fetvalar yükselir yüksek yerlerden
gitme turnam gitme tutarlar seni
tutup da bağlarlar, yüreğini senin

Ercan Cengiz

Goliga Cıtı

Wanê qeetra gıayvaru
nayra tepa tal menay
serba to qarı çınniya
enay qara kami,

zımıstan nau ama
wora nacay zanay
ena çengone mordemo
kam to sebıkero.

Hürındiya to asena
caro qısaatı meqı
reşbêri nıcau zane
herone şau
hürındiya goligodı
gire nedane.

Waxte to ama
satêna usare to
rüe tora wecenê
heta goliga binire
daranewe.

To gene benne
xo topqı
wane kınare çemidı
worı herd negêna
to icadı werdenê

qudretê to qı menno
hata usari sonay
to goliga cıtay
heqa to nemana
rece sırso findene.

K-13

Ercan Cengiz

Göbek Bağı

Sen beni doğurdun Anne
Aç kaldın, susuz kaldın ama doğurdun
Annen de seni doğurdu ve öldürdüler
Sen on ikisine geldiğinde

Ben de seni dinledim, çocuğumu doğurdum
Çocuğum da beni izledi, çocuğunu doğurdu...

Sen, bana öğrettin bildiğin ne varsa
Annen de sana öğretmiştir biliyorum
Annesinden öğrendikleriyle beraber
Kendi bildiklerine ekleyip de öğrettiğini...

Ben, çocuğuma, sizden öğrendiklerimle
Öğrendiklerimi ekleyip de öğrettim
Çocuğum daha şanslı Anne
Hepimizden öğrendiklerini öğrettiğinde çocuğuna...

Sanmıyorum ki karanlıkta kalsın
Senin o sıcacık yüreğini haykıran dili
Hoşça Kal Anne, Hoşça Kal...
Ellerinden öpmek için de olsa,
Yeniden doğacağım, bilesin...
Bilesin de gözyaşı dökmeyesin ardımdan...
Gözyaşlarına dayanamam Anne
Hele sebebi olduysam...

Ercan Cengiz

Gölgemi Kovalıyorum Dost

gölgemi kovalıyorum dost
her sabah bir başka kavganın
startını alırken güneşten
durmaksızın, bıkmaksızın
gölgemi kovalıyorum
o önde ben arkada
ayaklarımın altında yaz - kış
bahar yada güz
patlayan bir tomurcuktayım
ya da savrulan bir yaprakta

öğlen güneşi vuruyor yüzüme

gölgemi kovalıyorum dost
yayıktan bir tas ayran içip
vedasız düşünüyorum yollara
üşümüşüm, terlemişim ne yazar
ta ki uzayıncaya gölgem
birakıncaya dolunayın kollarına
yorgun argın, sere serpe
uzanırken toprağa
dik dursam karşı yamaç var
uzayıp gider diye gölgem
korkuyorum
hakim bir tepede kurulmuş termal kamera
harekete ve ısıya duyarlı
görüntü verme desemde gölgeme, boşuna
bir yorgan gibi örtemiyor bedenimi

gölgemi eğitiyorum bu yüzden
alfabenin izin verdiği harflerle
heceleme için yasayı yasaktan koparıp
asıyorum yıldızın birine

gölgemi kovalıyorum dost
asi bir toprağın ve suyun
köpüren zerreciklerimdeyim
gölgem delik deşik
düşük yoğunluklu tabir edilen
bir savaşın içinde
firari duygularım dalgalanır
kaybolurum, vurulurum
ezgilere kadar taşımak var
sancılı bir yüreği

gölgemi kovalıyorum dost
bir kentten diğerine
sevilerim hasrete dönünceye
gidiyorum arkama bakmadan
ne kurşun vızıltıları umurumda
ne bataklık sinekleri
ne de yılanlar, çıyanlar

ötüşen kurbağaların sesini
göletlere bırakıyorum

ulaşmışım bir denizin kenarına
kaç mil ötede kimin sınırı
umurumda mı
mayınlı bölge, tel örgü
kupkuru bir lokma ekmeği
islatıp veriyorum martılara
cebimdeki son parça
sırf çığlıklarını duymak için
başka gerekçem olmaz benim

gölgemi kovalıyorum dost
yakamdan düşmeyen gölgemi
yüzümü saklamayı başarsam bile
bedenimi ele veren gölgemi
sınırlara vuruyorum bu yüzden
firari duygularımı bırakıyorum yerli yerinde
bir kentten diğerine giderken
ne de çabuk değişiyor yüzleri
dilleri, renkleri insanların
ve iş bitiren makinalar görüyorum
çelikten
yağ ve cızıltıları arasında debeleşen
makinalaşmış insanları

gölgemi kovalıyorum dost
başkada yolu yok gibi yaşamanın
diyar diyar karışıyorum gölgelere
şehrin en kalabalık caddelerinde
kapılıp gidiyorum insan seline
duygularım firari
rüyalarım tutsak
ellerim bomboş
yürüyorum
ha bugün ha yarın
tutulacak sokakların adına

gölgemi kovalıyorum dost
düşen her yıldızın arkasından
çaresizce
ağlıyorum
bir damla göz yaşını akıtmadan toprağa
içime kazıyorum
delik deşik olmuş gölgemi
tutup bağıyorum kendime
buz gibi eriyor üzerimde
sonra da kepçenin kazdığı bir çukurda
sarmaş dolaş uyuyoruz
ne gören var bizi ne duyan...

Ercan Cengiz

Gör ki Ne Haldeyim

Bir çift öküzüm vardı
Baba yadigarı
Hepsi üç parça tarla
Deki taşlı üç rampa.

Senin tankların vardı
Ateşli silahların
Ne ekerdin onlarla,
Ne biçerdin?
Bilemezdim...

Öküzümün birini
Senin adınla,
Namına yaraşır birşekilde
Askerlerin
Boğazlayıp yediler,

Diğeri buna huylandı
Tohum yerde kaldı.

Baba yadigarı
Üç parça tarla
Kaç nesildir yerinde
Bunca cana bakardı
Bir çift öküzle...

Senin orduların
Silahların
Fermanın vardı
Kimi doyururdu? ...
Bilemezdim...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gözaltında

Ok fırladı yaydan
El ayak göze uydu
Kendini germe boşuna
Yüregini istiyor bu kör karanlık
Zamanın azdır dardasın
Korkuların varsa içinde
Mıknatıs gibi çeker kurşunu
Bilesin
Koruyamaz seni hiç bir korku
Ama
Kalleşçe sırtından vurmazsa seni
Çatılmış bir kaşla bile
Gözün vurabilir parmağı
Tetik düşüremez kabzayı kavrayan el
İşkencede de olsan dilin tutabilir kendini
Yutabilir de tüm bildiklerini
Karanlıktan çıkarıncaya yüregini
Sıradanlığa bırakma kendini
Yaz kış üşürsün
Sokak sokak dolaşsan da
Gözaltındasın.

Ercan Cengiz

Gözlerimi Kapatma Eyy Zalim

Gözlerimi kapatma eyy zalim
Cehaletinle tekniğini birleştirmişsin
Deneyebildiğin kadar dene üzerimde
Nasılsa ellerim bağlı.

Gözlerimi kapatma
Kulaklarımı kapat ki
Duymayayım eyy zalim
Senin o iğrenç sesini.

Gözlerimi kapatma
Berbat kokuyorsun,
Burnumu kapat ki eyy zalim
Yüreğime kadar sinmesin.

Gözlerimi kapatma
Ellerim bağlı
Ellerindeyim eyy zalim
Gördüğün gibi.

Gözlerimi kapatma
İstedğini yapıyorsun ya
Çıplak bedenime eyy zalim
Bütün kinini kus üzerime
Hücrendeyim nasılsa
Ellerim bağlı.

Ellerimden korktuğunu bilirdim
Asıl gözlerimden de korkuyorsun demek
Cesaretin yok mu gözlerime bakmaya
Yoksa utancını mı saklıyorsun eyy zalim
Bağladığın bir parça bezde.

Gözlerimi bağlama boşuna
İşkence tezgahını doyurdu bedenim
Gün doğmadan asacaksın nasılsa
Bir imam, bir de savcı çağırılmışsın eyy zalim
Adetindedir, son isteğimi soruyorsun
Aç gözlerimdeki bandajı
Senden ilk ve son isteğimdir
Nasılsa gözlerim açık ölmeyeceğim
Buraya kadar başardım sayılır
Teslim olmadım ya sana
Aç gözlerimdeki bandajı eyy zalim
Canıma yeten ellerinizi görmeğe değil
Yüzünüze vuran haysiyetinizi
Hem de kendi kalenizde,
En keskin gözlerimle
Haykıra haykıra, direncimi vuruyorum
Hem de gözünüzün içine baka baka
Bir kez daha, haykırıyorum eyy zalim.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Gözlerinizden Öpüyorum Çocuklar

Çocukların gözlerine bak
Kul, köle olma n'olursun
Töremizden uzaktadır,
Ardan, edepten, onurdan olursun.

Çocuklar aç, açıkta
Çocuklar, bizim çocuklar
Karanlıklar içindedir
Ölümcül hastalıklara yakalanırlar
Ölüm bedenlerine yapışır
Erirler
Yağmura yakalanmış kar gibi.

Çocuklar, bizim çocuklar ki
Savaştan önceydi
Oyunlarını bırakıp uçaklara el sallamaları
Şimdi dereler boyu
Ağaçların gölgesinde, nizamla
Sığınaklara girerler
Dağ, taş, mezra boyunca
Derin vadielere uzanırlar,
Oyuklar dibinde üşürler çocuklar
Gözlerinde umut çocukların
Gözlerinde yaşam
Gözlerinizden öpüyorum çocuklar
Gözlerinizle vuruyorsunuz ya seslerine
Seslerine, o keskin gözlerinizle
Savaş uçaklarınınin...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gözü Dönmüş

Erkege bak
erkege
başarısız bir avdan
daha yeni dönmüş
döner dönmez
gözünü
yavrusuna dikmiş,

doğurmak kadar
yavrusunu
korumak ta
anasına kalmış...

Ercan Cengiz

Gözüm Yok mu Kelebek

Dur, beni de bekle
Biliyorum ki özgürsün
Özgürlüğünde elinde
Senindir, kelebek
Ne hakkım olacak ki
Emeğinin üzerinde
Farkındayım ama
Kıskanmıyor da değilim hani
Bana söyler misin
Güzellerin güzeli
Bu işin sırrı nedir
Çırlıçıplak anlatırsan
Ancak anlayabilirim
Sahi
Çıplaklık dedim de
Çırlıçıplaklık hem de
Aklıma düşüverdi
Özgürlük nerede
İnsan hali işte
Sen mi çıplaksın
Ya da özgür
Ben miyim
Bu doğa mı
Yoksa
Deniz mi
Gökyüzü mü
Yıldızlar mı
Ay mı
Güneş mi...
Söyle bana
Çıplak olan nedir
Yoksa
Çıplak dediğin
Temiz bir yürek mi
Heyy özgürlük
Çırlıçıplak
Bak bana da bak
Oldu olacak
Ben neden örtündüm ki
Bilmiyordum diyemem
Olur, olmaz
Ar, edep
Bilmem ne uğruna
Kendi kendime değilse bile
Özgürlüğümde de
Oldum, olası
Halimi görüyorsun ya
Kendi
Kendimden utanırcasına
Senden bile
Gizlenir oldum.

Ercan Cengiz

Gözyaşları Kayıptı

Adları kayboldu beton yığınlarında
Nereden, niçin geldikleri kime ne?

Beton yığınınına dönen kentte
Ne ağaçlar kaldı evlerinin önünde
Ne de kuşların korusu duyuldu
Sabahın esen yelinde.

Şehrin kalabalığına giren bir köylü
Kem gözlerin altında kaldı
Yol bilmez, yordam bilmez
Dilini bilmediği yollarda
Soğuk soğuk ter atar sırtından.

Bilinirdi de bilinmezdi
Karanlıkta kalan ölümün
Musalla taşına yatırılmadığı.

Kopup gelirdi kendi yurdundan
Toprağından, suyundan olurdu.
Aş için, kırk kez eğilirdi efendisine
Utanırdı da kırk bin kez.

Çimentoya kum
Şu yerine alınteri
Betonlanır
Betonlanan kendi yüreği
Ve kırk kez kavuşmak için aş
Beyninden kelepçelenir gibi
Kırk bin kez
Bağlanır efendisinin yoluna.

Betonlanan yüreğiyle
Betonlanan dilini arar durur
Yeter artık
Yeter diyebilmenin provasını
Kendinden birine mırıldanır
Tutmak için elinde aşını
Kilitleniyor sesi efendisinin yoluna
Gözlerinde birikirken gözyaşları
Sessizce akıp kaybolur...

Kulaklarını buyruklara verdiğiğinde
Görünmez halatlarla bağlanır
Efendisi uğruna
Bilmez ki
Bilir de bilmez
Elleri
Efendisinin
Ayakları altında ezilir
Karın tokluğuna...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gözyaşlarım Gine Gizlenmiş

Gözyaşlarım gine gizlenmiş
Birşeyler mi var bilmediğim
Bugün de karanlıkta kaldım
Kelimeler yetişmiyor, çıkmıyor aydınlığa
Tıpkı dün gibi, üşüyorum.

Nedendir gözyaşlarım, neden
Gündüz yanarsınız karanlıkta gördüğünüze
Gece ağlarsınız gündüz gördüğünüze
Neden gözyaşlarım, neden saklanırsınız? ...

Gecenin bir yarısı mı, sarılmışız
Her yer karanlık mı, yoksa...
Bir yıldız da mı yok bu gökyüzünde
Alışık olmadığımız seslerden mi yoksa
Kaç karakolun mahzenine, hece hece
Kelimelerimizi kara-kolların arasında
Hem de kendi ellerimizle
Paslanmış demirlere bağlarız,
Beynimizin içindeki mi yoksa
Hükmü kırılan karanlıktan mı hala
Sayısız kara-kollarla esir ettiğimiz? ...

Benden de yorgun yastığa koyuyorum başımı
Senden, benden saklanan gözyaşlarımı
Yuvalarından çıkmış akarlar ken buluyorum
Kar tutmayan kendi dağlarına doğru gidiyorlar
Ne duyanı var gözyaşlarımın ne de göreni.

Niçin gözyaşlarım, niçin,
Kimden gizlenirsiniz
Siz iki göz çeşme, yapayalnızsınız
Hem de bu havalarda, sahipsiz mi akarsınız
Bilmediğimiz yollardan mı,
Bilmediğimiz topraklardan mı? .

Gözyaşlarımın izinden gidiyorum
Gözyaşlarımın yüzünden
Bilmediğim sokaklara,
Kaynaklara doğru...
İki göz çeşme buluyorum
Toprağa sondaj vurulmuş gibi
Kahverengi iki göz
Yüreğimin içine saplanmış
Yüreğimse
Zamansız, yorgun düşmüş.

Bilmediğim hanki zorbanın
Hanki saltanatının dip kuyularında
Paslanmış zincirleridir ki
Beynimi hücre hücre
Hücrelerimden karanlığına

Halka halka bağlarmış...

Bu zincirler kimin? ...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gül

Sen
Gülü
Seviyorsun diye,

Gülde mi
Seni sevmeli,

Onun
Dalında vardır
Yeterince dikenini.

Ercan Cengiz

Gül Gibi

Bir köşede sen
Bir köşede ben
Gülle diken gibi
Geçinip gideriz
Ha-ha-ha-ya-a-tım

Ercan Cengiz

Gülüşünü Böldüler

Gecenin bir yarısı
Erkenden yatırdılar
Sol yanında bir sızı,
Yastık yerine sırt çantasını koydular
Kafasının altına,
Gecenin bir yarısı
Üzerinden atacaktı
Seslerin yankısını, yüreğinin sızısını,
Dünden yorgundu
Hasretini vurdu yollara
Dar günden kalma
Oğluna sözü vardı,
Gecenin bir yarısı sözünü tuttu
Bir uçurtma aldı
Sardı sarmaladı parasını ödedi,
Beraber uçuracaklardı
Tenha yollara girdi,
Gecenin yarısı ayın bir parçası
Gelip yüzüne kondu
Öyle içten öyle sevecen gülüyordu ki
Gün gibi yüzü aydınlık,
Yere çömeldi
Kollarını açtı nefesini tuttu
Elindeki uçurtmayı verdi verecekti
Sevinç içinde
Koşup gelen oğluna, ne olmuştu da
Usulsüzce kaldırılmıştı yerinden,
Paramparça oldu sevisi
Kendini kayalara vurdu
Ay gülüşlü yüzü ortadan bölündü
Nasıl olurdu da
Sessiz sedasız bırakıp gitmişti oğlu,
Sol yanında bir sızı
Toprağa uzanmış,
Sağına baktı soluna baktı
Bulamadı,
Gelen kurşun vızıltılarını
Kulağının arkasına attı
Gine de sevileri dağıldı
Uçarcasına gittiler her biri bir yana,
Oysa daha yeni biraz önce
Gözlerinin önündeydiler sırra mı erdiler,
Kasları gerildi uykusu kaçtı
Yüzü ekşidi,
Nasıl olduysa oldu
Oğlunun yüzü gelip gözlerine yapıştı
Bir daha da gitmedi.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Gün Yüzü

gıdıklarsan ağlarım
sayende
bir ömür yedim

gün mü gördü gözüm
söyle
nasıl güleyim.

(3.k.)

Ercan Cengiz

Güncel Bir Haber

-Dünyaya benzeyen
beş gezegen bulundu
Samanyolu'nda-
görsel basından duyuyorum
aman tanrım!
bu dünyaya bakıyorum
hele şu günlerde
savaş naraları içinde
inliyorken sokaklar
başım dönüyor
aman tanrım!
dünyaya benzeyen
beş dünya daha mı...
kaldıramam
altı adet dünyadan
birleşmiş silahlar
başımızda patlarsa...

Aman tanrım!
dünyaya benzeyen
beş dünya daha
haliylen tanrıları
haliylen kulları da
olacaksa...
aklımı kaçıracağım
ama hemen değil
bekleyin
ya o dünyalarda
diyorum
gerçekten de
'bir ağaç gibi hür
ve bir orman gibi
kardeşçesine'...
yaşıyorlarsa eğer
savaşız
sömürsüz
hiç görmediğimiz
birşeyler de yaşasa
aydınlatmazlar mı dersiniz
dünyamızı...

(yeni)

Ercan Cengiz

Güneş Sızıyor

Gece yollarda karşılanmış
Nefesleri aç, yorgun kokuyor
Bir odada kırküç insan uyumuş
Saat sabahın yedisi olmuş
Yan koğuştta bir çocuk ağlıyor.

Nihayet güneş sızıyor bugün
Odanın duvarına
Paslanmış parmaklıklar
Çift pencereleri tutmuş
Morarmış renklere taşıyor.

Yan yana ceset gibi
Kırküç insan kir içinde
Yarı çıplak uzanmışlar
Kiminin başları
Kiminin ayakları altında
İlk kalkanın elinde ucuz bir sigara
Yarisına kadar açılmış gözkapakları
Yollara serpilmiş hayal peşinde
Köklerine mi akıyor

Mazlumların ahı mıdır bu cehenneme yüklenen
Kan kurumadan toprağa girdiğinde
Ülkesizlik yamandır başa bela diyorlar
Sade kaçış mı dersin toprağından
Varacağı yerde toprak değil midir
El oğlu bırakmıyor üzerinde dolaşmaya
İşte güneş bile zor bela sızıyor odaya.

Başına vuruyor elektrik lambası
Gözlerinin yorgunluğunda payıdar
Yan koğuştan düşkün bir kahkaha
Sahibi kadın mı erkek mi
Gardiyanın sesine karışıyor
Arkası karanlık
Mayasında yüzyıllar...

Çocuğun sesi geliyor kulağıma
İzine götüren bir yalvarış gibi
Ellerimin arasında belalı başım
Yüreğimin derinliğine vuruyor
Farkından uzaktır çocuk
Kırküç insan uyuyor
Cesetleri yan yana..

Ercan Cengiz

Güvenlik Kamerası

Eskidendi
çıplak yüreklerin
cemaaline yansıması
kilitsiz kapılar olurdu
açık alınlarında

nereden nereye
devir öyle bir devir
her şey değişti gibi
saltanatların dışında

labirente döndü
karakteri insanın
köşe bucak
nöbetçiler
hırsızlar
kaypaklar
soyguncular
karmakarışık
çilingirlere mi kaldı

şimdinin modası
tepesinde evinin
güvenlik kamerası
kapısında
silahlı bir adam
aydan aya
maaşını bilir

geldiğini duymadım
davetsiz misafir
gittiğine sevindim
iyi de oldu hani
senin sayende
kapının girişine
bir ayna taktım
sol tarafta duruyor
bir daha geldiğinde
kendine bakarsan
o aynada, sadece
kendini görürsün
kendini gördükten sonra
dokunmasan da olur
kapının ziline
otomatikmen açılır.

Ercan Cengiz

Güvenme

birbirini tutmayan taşlarla
örmüşsün duvarı
rengine mi aldandın
doldurduğu boşluğa mı
yükseldiğine güvenme
ve sırtını verme derim
çatısız taşdır bu
üstüne devrilir
altında kalır ezilirsin

Ercan Cengiz

Haber

sabah sabah
hayırdır diyelim
kara bir karga gelip
evin damına konmuş
yola vermiş ağzını
tane tane ötüyor.

var git oğul
hele var git
postaya mektup gelmiş
yoksa başka bir şey mi
sor, soruştur
belli ki bu karga
haberi bize getirmiş.

Ercan Cengiz

Halay Başında Kimler

Halay halay içinde, kol kola girdiğinde
Davula vur davulcu, kına düğün yerinde

Govendeler govendde üç ileri bir geri
Omuz omuza değer davullar çifter çifter

Horondalar horonda tuluma nefes verir
Kol kola girdiğinde çepik çepik üstüne

Efelerde tutuşur bir ileri bir geri
Daha daha yukarı vur ayağın vur yere

Ankara'da misket var çifte telli oynarlar
Bir sağa dön bir sola göbek göbek üstüne

İstanbul boğazında şıkıdım şıkıdım şıkıdım
Hop hop / hop hop oynaşır
Kıvrım kıvrım yanaşır

Halay horon govendde, Efeler de yanında
İstanbul Ankara'da gün doğar yarınlara.

(çepik: alkış)

Ercan Cengiz

Harcıyolarlar

Acımadan harcıyolarlar
Vücut bulmak için
İster sağ yanında dur
Bu doyumsuz vücudun
İster solunda
Ne fark eder ki
Bozuk paraysan eğer
İşin çok zordur
Ömründe kısadır
Yerine ısınmadan daha
Harcanırsın
Öyle bir vücut ki bu
Obur mu obur
Hangi elin altındaysan
O yanıyla tutarlar seni
Sağ olmuş, sol olmuş
Bozuk parasın sen
Diğerlerinden önceliğin
Çabuk harcanırsın...

Ercan Cengiz

Hasret

Köküm burada
yazın üstünde
kışın içindeyim
bu kara toprağın

her daim
gölgesindeyim
bu vadinin

sen kiblemdesin
vadinin öte yüzü
görüyorum
güneşe doyuyorsun

ben bu kayanın
kuzeyindeyim
yaz - kış
sen güneyinde

gölgesini bana
güneşini sana
veriyor bu kaya
benim rengim
soluksa, ondan.

Ercan Cengiz

Hatır

Senin o gül hatırın için
benim bu gül bahçemi
kurutmamı bekleme.

Ercan Cengiz

Hatırını Almadan

Dışarıda yağmur yağıyor
Sivasını söker gibi
Altmış santim taş duvarın.

Dışarıda yağmur yağıyor
Evin içinde var yok arası
Bir sac sobadır tütüyor
Odukların ıslaklığından mı
Zamansız ayrılıklardan mı
Odukların kokusu
Dumanla sırt sırta vermiş
Yüzüne gözüne vuruyor.
Hatırını isteyecek genç adam
İçeride soba tütüyor
Dışarıda yağmur yağıyor
Hiçkırığa boğulmuş tam dokuz kişi
Annesi gözyaşlarını bırakmış
Ne duman tutuyor ne yağmur
Yola vuruyor genç adam
Çiğinsiz bilinmeyen bir yola
Tenine kadar yağmur geliyor
Esip gelen bir rüzgar
Yüzüne gülüp dur diyor
Toprak yeni sürülmüş
Doyasıya suyunu çekmiş
Ayaklarından tutuyor toprak
Boğazını tutmuşcasına genç adamın
Dokuz kişinin hatırı bir yana da
Yiyip içtiği bu toprak izin vermiyor.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Hay Hay Ağam

Hay hay ağam
başımla gözüm üstüne
senin yolunu yapacağım
rahat rahat yürüyesin diye
sen bir ağasın çünkü
ne ağası olursan ol
kolay değil
etrafında üç,
bilemedin dört yordakçın
seni sen yapanlar
yardakçı mardakçı
yoksa ağalığın kime ne
ya da duyarlar mı sanırsın
senin gibiler bile, senin seşini.
senin yolunu yapacağım ağam
senin evini de...

Ercan Cengiz

Hayvan Pazarı

Arz - talep işi, şu hayvan pazarı
Geniş bir meydan, bir taşa bir köşe
Biraz para, biraz cambazlık
Biraz da akıl ister bu pazar yeri

Siğiri sattım sırf etinden dolayı
Rağbet çoktur koyuna, güzel huylu
Koyun bu, adı üstünde yüzünden belli
Rahat rahat satarsın huyundan dolayı
Hemi de peşin fiatına

Katır mı, hayvan pazarında bir katır
Beş paraya gitti sırf inadı yüzünden
Olan bana oldu
Elimde kaldı eşseklerin tamamı

Adamınız yoksa arkanızda
Şöyle ensesi kalın, itibarlı...
Yolunuz düşmeye pazar yerine
Alim Allah satarlar sizi
Onca cambaz, hokkabaz
Bir keçi fiyatına verirler
Bilirim ki, keçi de inatçı...

Ercan Cengiz

Hayvanların Alemi

Hayvanların aleminde
Gücü yeten yetene
Biribirini yiyenler
Biribirini gözlerler

Hayvanlar aleminde
Katıdır kurallar
Boğazlayıp yiyenler
Boğazlanırlar da

Hayvanlar aleminde
Alabildiğine manevra
Hayvanların dışkısından
Ürüyorken böcekler

Yılan fareyi yedi de doydu
Mevsim geri döndüğünde
Yılan çekip uyudu
Fare de yılanı yedi.

Bilirler de... bilmezler...

Ercan Cengiz

Hele Bekle Cici Kuş / 1

yavru kuş, nereye
dur hele, bekle tüylerin çıksın önce
kanatların güçlensin
sonra yine uçarsın
şimdi deneme, kalsın
üstüneyken aç gözler
düşersen yere, kalkamazsın bir daha
bak işte, bak annen de geldi
ağzında çekirge
haydi yavru kuş yuvana geri dön de
annen korkmasın
uçamadan ölürsen
sürüden kopar senin yüzünden
bekle, tüylerin çıksın
kanatların güçlensin.

Ercan Cengiz

Hele Bekle Cici Kuş / 2

hele bekle cici kuş hele bekle, büyü biraz
kanatların güçlensin pençelerin gelişsin
iyice izle beklerken
hareketlerini gözle yılanın
ne bu acelen, yılan kokunu almış diye...
hem, sen, ne çabuk öğrendin
yılandan geldiğini o soğuk soluğun.
o yılan ki sürünüyor
ağacına dolanıyorsa hazmedemediğindendir
sen se, uçmaya adaysın
masmavi gökyüzünde
kanatlarını vura vura zamansız esen rüzgarlara.
hele bekle cici kuş hele büyü biraz
kartal dediğin sabırlı olur
dağları seçmesi ondan.
süzüle süzüle, süzer avını
öyle bir kanat vurur ki kızıl kayaların ardından
sanırsın ki gökyüzünün bekçisi
ani bir dalış yapar ki
bir hamlede kapınca avını
yerden çeker ayağını...

Ercan Cengiz

Hemen Şimdi

Yarını olmaz bu için
Sevdiceğim
Yarını olmaz
Yarın dediğin nedir ki
Dün gibi gizlidir bugünün içinde
Ya yanındasındır özgürlüğünün
Ya da karşısında, gün bugündür
Çocuğun senden soracaktır bilesin
Şiirlerin tutuklanıyorsa eğer
Ayak altındaysa ellerin
Söz bitti demektir
Özgürlük dediğin insancadır
Ya hemen şimdi, yada hiçbir zaman
Tekelinde olmamalı birilerinin
O, senin yüreğinin içindedir
Aha şurada durur, masumane
Tir tir titretebilmeli seni
Yüreğinin kafesi

Yarını olmaz bu için
Sevdiceğim
Yarını olmaz, hemen şimdi
Dünyaya yetmiyorsa gücün
Duyan olmuyorsa sesini...
Kendine yeter de artar bile
Haydi göreyim seni şimşek gözlüm
Yeni baştan yaratabilirsin kendini
İlk adımını söyleyeyim istiyorsan
Yakasından tuttuğun o karanlığın
Yüzüne tükürmeden vurmayasın yere
İnan ki fazlasıyla da gücün var senin
Yarına bırakma işini, hemen şimdi...
Sen ki bir insansın, sevdiceğim.

Ercan Cengiz

Her Biri Bir Kökün Sürgünü

Damarı yara aldığında
Filize durdu,
Kanı suya değdiğinde
Balık oldu.
Kendi hesabıydı,
Gözleri açık hesaplaşırdı
Ayakta olduğunca

Çakal sürüleri koşardı
Teslim almaya iradesini
İlk kurşunu sırtından yedi
Ağustos'un yarısında
Buharlaşırdı kanı cellatının suratında
Cellat, er geç
Kapanırdı dizlerine.

Damarından yara aldı,
Hamuru ayrı ayrı
Kanardı
Parmak parmak,
Parmaklarıyla saydılar hücrelerde
Her biri bir kökün sürgünü
Suya
Toprağa
Havaya karışmış
Bir kökün geleceği...

Kan kurumadı suda
Toprağa karıştı
Şimşek olup, yağmurla döndü
Vurdular
Hain pusularda vurdular
Karıştı kanı yoldaşının kanıyla,
Güneş oldu
Doğaya selama durdular
Cellatlarının beyninde ise
Patlayan birer bomba...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Her Toprağın Ayrıdır Gülü

Her toprağın
doğası gereği
ayrı ayrı havası
rengi, kokusu
bir de
kendine has
bitkisi olur
sen ki
kendi toprağında
sen, sen değilsen
hangi saksının içinde
bir avuç topraklada olsa
güne duran bir gül
olursun ki...

Ercan Cengiz

Herkes Yoluna

sen
kafana koymuşsun
defterinden silmeyi
bundan gayri
paspas da olsam kapıda
ne fayda
iyisi mi
herkes kendi yoluna

(3.k.)

Ercan Cengiz

Hey Gidi Yalan Dünya

hey gidi yalan dünya
hey ki hey, yemeye var mı üstüne
söyle bana, durma söyle artık
kim doyurdu ki seni ben doyurayım
yedi göbek neslim adına hazırım diyorum sana
varsın duysun el alem
oradan oraya savrulmuşluğumu bir yana
çektğim çileyi bir yana bırakıyorum
neyim ben senin için, söyle
bir yerim, bir yurdum mu var nazarında...
n'olursun daha fazla kandırmadan ben beni
oyalayıp da durmadan o kupkuru laflarla
haydi söyle bana, yer-gök aşkına
kırımı söküp götüren bu suyun aşkına
güneşin, ayın, yıldızların ışığı aşkına
toprağın, tomurcuğu patlayan fidanların aşkına
söyle, haydi söyle
borçlu muyum sana, alacaklı mıyım yoksa
görüyorsun ki
tüttürdüğüm cigaraya çevirdin ömrümü
kendi kendine gider dumanı, ateşi kendine
kala kala külü kaldı elimde...

Ercan Cengiz

Heybemde Tütün Sarması

Sıralar, masalar üstüne
Patır patır sözcükler düşerdi de
Yetişemezdim,

Heybemde tütün sarması
Tüttürdüğüm ciğerinin dumanı
Nerden geldiğini sorarcasına
Dumanını bırakır üstümden,

Belirsizlikler çiziliyor boşlukta
Anı anına duman
Yan yana
Üst üste biner kokusu
Düşün der gibi
Dikimini,
Büyümesini
Tezgah tezgah
Dolaşmasını...

Kimbilir ki
Kimin elinde tütün kokar
Kaç elden geçtikten sonra
Kime ekmek verir
Kime kapılar açar
Sonuna kadar,

Sıralar masalar üstünde
Dolaşırken emek
Patır patır
Nice sözcükler bırakır
Mermi ağırlığında sözcükler
Devranın zifiri karanlığına.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Heybesiz Kokuyorsa

Babasına alışmıştık
çoluk, çocuk komşularla
aşktan, sevdadan uzakta
emek mi... ne haddine...

her zaman bir heybesi vardı
rahmetlinin
sırtından indirmediği
yalanlarını tuza bandırır
yanlışlarına su serperdi
ondan mıdır bilmem,
ne kadar atsa da tutardı
anlayacağınız, kendisi de
heybesi de kokmazdı

Sizlere ömür, babası
dertten, kederden gitmiş
bilmem diyordu annesi
nereye gittiğini söyler mi
bir oğul peydahlamış ki
arkasından
şıp demiş burnundan çıkmış
diyorlar dı
gözünde göz
yüzünde yüz aranmazmış
anlayacağınız
ne su görmüş
babasından
ne de tuz
heybesini bile almamış
vefasız mı vefasız
vur, kır olmuş gelmiş
devşirme bir yüz
senden benden 'vatansever'
atıyor, satıyor, çatıyor
tanrı ne verdiyse...
tutturabildiğine,
bir yoldur almış gidiyor

çoktan duyduk ki
babasının heybesini bile
üstüne almayan vefasız
kovmuş evden annesi
daha iyisi de olmaz olaymış
böylesi hiç te çekilmezmiş..

...
-lafına tuz katsaydı eğer
çoluk, çocuk, komşularla
aşktan, sevdadan uzak tutar
azıcık da olsa kanardık
babasının hatırına...
rahmetli, tuza batırmadan lafını

Öyle ulu orta sallamazdı da...-

(3.k.)

Ercan Cengiz

Hikaye Anlatıyorum, Hikaye

-hikaye anlatıyorum, hikaye
takılmasın diye ayaklarım-

bugün oturdum saydım
tembellik hakkımdan vazgeçtim
tam on yıl geçmiş aradan
altı - üstü on yıl, sıradan mıradan ama
sevilere hasretim bal gibi büyümüş

bugünün sebebi elimde duran bir resim
kulağımdan tutup götürüyor beni
dersiniz ki üç-beş yaşında bir çocuğum hala
kulağımdan tutup götürüyor beni
bir baba, bir annenin yanına
üç de çocuk var, sağlıklı sollu duruyorlar
güneşli, açık mavi bir gökyüzünde
ve bir kaç da yeşil ağaç hepsi bu
hepsi de sahipsiz kalmış gibi
ve her bakışın altında
saklanmış bir başka mevsim yatıyor

daha kaç yıl geçecek, bilmiyorum
bilemiyorum da işin doğrusu
tahmin deseniz boşuna
gerçekle yüzleşsem
şöyle bir tablo vuruyor yüzüme
bir yıl 365 gün çarpı on yıl
ve on yıldan sonrası da var bu gidişin
çarp babam çarp,
arta kalanını unutmadan çarp bakalım
günlerin, ayların yediği yaşanmamış sevdaları
geçip giden zamana yükle işin yoksa

ellerinden tutup da sıkabilseydim
birer birer ellerinden tutup da sıkabilseydim eğer
bu kadar da ağır olmazdı yüküm

on yıl geçti aradan, size diyorum
duymuyor musunuz beni
ne mektup ne bir haber var elimde diyorum size
ne geldi ne de gitti anlayacağınız
şuram yanıyor bir bilseniz aha şuram yanıyor
kabuğu soyulan bir odun gibiyim
dumansız ve alev alev
şuram yanıyor aha şuram
sol mememin altında bir kara ben
çıra gibi alevi harlıyor

on yıl geçti aradan, sıradan mıradan
öyle anlarım oldu ki bu koca on yıl içinde
çivi çakmış gibi yüzyılın karanlığına
yüreğim pas tutardı da ağlayamazdım

öyle bir yük vardı ki üstümde, hala da öyle
içimde saklardım illegal bir eylemin sırrı gibi

yedi yıla türkülerin söylendiği
bir ülkenin delisi olmaktı bütün suçum

anladıysam sırtımdan aldığım darbeyi
haram olsun annemin o ak sütü

hala da anlamaya çalışıyorum deli bir yüreği

anlamadım akıp giden zamanın ne getireceğini
benim gibi yoksul çocuklarla oynuyordum
kızlı erkekli varız beş-on kadar çocuk dün gibi
boylarımızı sıraya katıp en küçüğünden başlatıyoruz oyunu
sanki ateş gibi toplanmışız etrafına
babamın satın aldığı kırmızılı mavili şeritli topağın
döndürüyoruz düşlerimizi oyunların içinde
karı yeni temizlenmiş toprak evin üstündeyiz

sıra bana geldiğinde
öyle bir dönüyor ki dünya
benden başka her şey, ama her şey dönüyor
topaç bir dursa düşeceğim terli terli
üst üste yığılmış karın üstüne...

Ercan Cengiz

Hitler'in Adaleti? ...

Babama vur emri çıkarırsın
Yakınlarımı toprağından edersin
Bana da şeker uzatırsın
Utanmadan.

Vietnam'da da gördüm seni
Faşizmin kudurmuş markası
Şeker dağıtırken çocuklara
Kanlı ellerinle bildim
Donuk gözlerinle gördüm,
Tanıdım seni yüzyılın karası.

Biz çocuklar ki neden gözlerimiz yaşlı
Sararmış yapraklar gibi dururuz karşında
Işıldayan gözlerimizdeki gözyaşları mı
Damla damla, ağırlığınca yere düşenler
Arananlar listesinden sildiğin isimlerin
Koynuna düşer gibiyiz öyle mi?
Küçük yüreklerimizle ele verdiğimiz
Yitirdiklerimizin izleri dururken gözlerimizde
O kara listene, çocukların payına da yaz.

Hitler, Mussolini markasın sen
Çoktan iflas eden faşizmin markası
Şekerini uzatma biz çocuklara
Silahlarını da, potinlerini de
Al ve git toprağıımızdan.

Hitler... markasın sen,
Dünyanın lanetli markası
İthal, yerli konserve kutuları içinde
Paslanmış yüreğinle çöplüklerde saklanırsın
Yetmez mi?

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Hoş Geldin

hoş geldin 21. asır
hoş geldin de
20. asrın karanlığını
bırakıp da gelseydin

devler savaşırken
ezip de geldiğin o asırda
cetvelle sınırları çizenler
masallarda kaldılarsa
haritanın üstünde
kırmızı çizgilerle
tel örgülerini de çektiklerinde
güçsüzler kayboldu

hoş geldin 21. asır
yüzün dönsün aydınlığa
sınırlar nasılsa aşılır

Ercan Cengiz

Hoşçakal Yarın

hoşçakal güneş, toprak, su, gökyüzü
demeye zamanın olursa eğer hoşçakal
gidiyorsun işte, gidiyorsun sancını yüreğinde saklayıp
resmin son karesine sığdırdığın yüzünle
aşkı, nefreti, hüznlerini, özlemlerini de alıp
dakika, saat, gün, ay, yıl hesabını yapmadan
baharın ve kışın
hoyratça savrulan bir ömrün ardından baka baka
nihayetinde gidiyorsun, sıra senin demekki
bırakıp da gitmelerin sırası senin

bebekken, oynamak isterdin oysa bir çocuk gibi
oranı buranı kanatıp durmayacakmış gibi ağlamak
sonra da kucak kucak gülmek ağrı mağrı yokmuş gibi

çocukluğuna geldiğindeyse bıyıklılara özendin
ve sakalını kestirmeyi ilçenin biricik berberinde
yayıla yayıla berber koltuğuna aynanın karşısında
ve hatta enseni görmeyi de ne çok isterdin
berberin koltuğunda karşılıklı duran aynalarda
ölümün o donuk yüzünü kestiremezdin
hayallerinin arkasından koşturmaktan

gençliğine geldiğinde büyümek isterdin hala
hem enine, hem boyuna yarışircasına büyümek
bundandır belki inatçılığın, kimbilir
okul yolunda yalnızlaştığın, kıkırdayıp gülmediğin bundan
çılgınlığın peşinde koşarken gözlerinin önünde yaşlıların
sen olgunlaşmayı yeğlemişçesine vazgeçtin
sorumluluklar biniyordu omuzuna bu yüzden
boyundan büyük sorumluluklar altında
ve dünyanın bitmez tükenmez o kara derdi
tepeden tırnağa sarıp sarmalıyordu seni
sense dönüp bakmıyordun bile

ne kadar da çocukcaydı yaşananlar
dünyayı sarsacak adımları öğrendiğinde
etrafında oynayan yaşlılarına öğrettirdin
şiiirleri tarardın bu yüzden, romanları...
direniş türkülerini dinlerdin gün doğarken
ve bir halkın destanını yaratan elleri okurdun
kalem tutan ellerde,
hikayelerini dinlerdin tarumar edilmiş
yaşlı kimsesiz insanların kendi dillerinden

var yok bir kaç kürsü olurdu sobanın etrafında
bir de minder dururdu odanın başköşesinde
varsa evin bir gelini yüzü tülbentliydi tanrı misafirine
erine karşı el pençe, dili yok gibiydi
yer sofrasındaki tepsiye dizili bardaklara çayı doldurduğunda
küçücük kaynına gelinlik ederken, kaynanasıyla yarıştırdı arka odada
bin bir türlü haline bu dünyanın, sızlanırdın kendi kendine

bu nasıl bir dünya diye

saç, sakalın aklaşınca tümünden kopar oldun gençlerden
içindeki çocuğu eze eze ne de çabuk büyüdün
çok sonradan anladın ki çocuklarla oynadığında
yetişkinler katıla katıla gülerlermiş haline
oysa sen masumane seni sevdiklerine yorardın
onlarınsa kızlarını uzak tutmak için bile olsa
özel bir çabaları olmazmış sırf bu yüzden
kızlar olgun adam istermiş köy yerinde

büyüdüm ya da olgunlaştım derken
belin bükülmüş de haberin bile yoktu senin
ya da fark etmemişsindir devranın ağırlığını
kimin aklına gelirdi ki
durmak tükenmek bilmeyen zamanın
su gibi akıp giderken avuçlarının içinden
yaşamını da beraberinde götüreceğini
ikide bir dönüp de sırtını mı yoklardı insan
hem sonrası da vardı bu gidişin
saça, sakala, bıyığa dokunmamak için
çıkartıp attığında tarağını sağ arka cebinden
ne de olsa görmüş geçmişlerdi diyordun
laf dinletmesini de bilirlerdi diye
peşlerine takılıp da gittin

bu yaşta insan dedin mi
geleceğinden kat be kat daha fazla
geçmişindeki izleri bulmaya çalışırdı her nedense
bir yerde kabullenme miydi aslında geç de olsa
gökyüzünü yakalayamama gerçeği mi
para pul, mal mülk kimin neyine artık
kavga dövüş de öyle
dargınlıkların arasında kaybolan acımtırak zamanlar da
üst üste binen gölgeler, karanlıklar, yarasalar...
sert katı sözler altında yanıp sızlanmalardan öte gitmezdi
alabildiğine yan yan bakan o bakışlar altında
gizli gizli süzmeler birikirdi iki kaşın arasında, o kadar
anlamsızmış demek, anlamsızmış
ısıran bir köpeğin arkasından taşı kavrayıp da fırlatmak

hoşçakal yağmur, hoşçakal bulut, hoşçakal su
göğün efendisi şimşekler hoşça kalın
dolmuş, kar, çiçekler... hoşça kalın
meyveler, ekinler, dağ - taş ve bugün de çiseleyen yağmur
ortadan ikiye ayrılan ay parçasındaki
karanlık ve aydınlık yüzleri, hoşça kalın
tomurcuğu yeni patlamış meşe
ince yapraklı salkım söğüt ağacı
ve kumsala vuran çam kokusu...

hoşçakalın edepliler, edepsizler

konusanlar, yazanlar, çizenler
bilenler, bilmeyenler
güçlüler, zayıflar
haklılar, haksızlar
hakkını yedirdikten sonra sızlananlar
oturanlar, koşanlar, anarşistler
hoşçakalın
hoşçakalın
demeye zamanın olursa eğer
gidiyorsun işte, gidiyorsun
arkanda bir ömür,
yarım yamalak bir hayatı alıp
gidiyorsun demek

ilk durakda kimleri göreceksin acaba
tanıdıkların mı olacak yoksa yeni yüzler mi
eşkali belirlenenler mi, maskeliler mi yine
bazılarına dosttuk, bazılarına düşman
gözlerine baka baka
diyemeden gidiyorsun demek...
diğer duraklarda sen yoksun
herşey sil baştan olacak anlayacağın
farklılıkları da ister istemez...

ama sen bir daha da gelmeyeceksin
ve bunu bile bile gidiyorsun açık kalmış gözlerle
yaşamının hiç bir evresini kendine has yaşamadan
bırakıp da gidiyorsun, öyle mi...
git öyleyse, git, gidebiliyorsan...

Ercan Cengiz

Husen Sorguda

Husen bir çoban
kendini kaptırmış
keçisini kaptırmaz
'deli' mi 'deli'
Husen dağda
keçilerinin yanında
kurtlar mı gelirdi
Husen vardı başında

Husen çarşıda
yılda bir defa
çay, şeker, tuza
kısmetse oda

Husen kalabalıkta
kalabalık yürüyüşte
'kahrolsun...' diyorlar
Husen de içinde...
cemseler, panzerlerle
ellerinde otuz insan
biri de 'Deli' Husen

İlk sorguda Husen
üç sorgucu arasında
ilk defa tek başına
sorular, sorgular...
Hüseyin sen misin
'he vallah benim
Hüseyin değil Husen'
'kahrolsun...' dedin mi
'he vallah...'
sorgucular neşeli
Hüsen ötüyor...ya
'pankart astın mı
'he vallah ben...
adam vurdun mu
'he vallah ben...
Elazığ'a gittin mi...
orda da vurdun mu...
'he vallah ben...

sorgucu soruyor
Husen ötüyor
sorgucu yoruluyor
Husen yorulmuyor
ikisinde ayrı ayrı neşe
cöpları kimin neyine...

üç sorgucu panikte
üçü de emin yerde
aradıkları şimdi elinde
usta 'Deli' Husen

laf yetiştirmede
'he vallah ben...
'he vallah bendim...
'he vallah yaptım...
Husen ötüyor da ötüyor

sorgucu iniyor derine
iş uzar büyük Őehire
nerde bir karmaşa
işin başında Husen
Husen eylemde
tetikte Husen
Husen elebaşı
şimdi içeride Husen
'he vallah bendim...

İşler büyür de büyür
baş sorgucuya gelir
Husen yorulmaz
Husen'e sor anlatır
'he vallah benim...

Husen habersiz
binsekizyüz evlere
gidenler zor gelir
sorular, sorgular
Husen'i öttürürler...

karanlık basar
kapıda bir bekçi
Husen'in tanıdığı
tek kişi..
tanımazdan gelir

baş sorgucuyla bekçi
baş başa
Husen bizim Husen
bildiğimiz tanıdığımız
Husen 'deli' Husen
çay, şeker peşinde
Husen inmiş şehire
örgüt Husen'in neyine...

işler iyice karışır
başarılar gölgelenir
sorgucular, bekçi, Husen
yan yan bakışırlar
Husen bir hareket çeker
öyle bir hareket ki
kendilerinden şüphelenir
biribirine düşerler

'Deli' Husen bizim Husen
'he vallah benim...
aynı anda hem İstanbul'da
hem Elazığ'da...
eylemden eyleme koşarım
Hozat'ı da karıştırdım ya
'he vallah benim... elebaşı

Husen el üstünde
peş peşe coplarla
Husen uğurlanır
gerilmiş sinirlerle
merdivenlerin başında
son bir darbeyle
Husen yuvarlanır
ama dışarıda...
elini kolunu sallıya sallıya
bir hareket çeker ki
yukarıdakilere
bir bekçi anlar, anlatır
'bunlar zır deli, ti ti ti...
'sorgu boyunca çektiği

'he vallah bendim...
ben 'Deli' Husen
direndim, kurtuldum
siz de direnin
direnmeyenleri götürürler
binsekizyüzevlere...

(hikaye eski, şiirse yeni)

Ercan Cengiz

Hücremeydi, Yitirdiklerimin Portreleri

Yağmurdan kopan bir su damlasında
İnerdi inmesine sızarak da olsa
Kapının gıcılısında kalırdı
O yaramaz seslerde, bırakmazdı kulağımı.
Kırpamazdım gözümü
Sinsi adımların sesi atılırdı
Portrelerin üstüne
Sesin üzerinde kaldı bir su damlası,
Kuşatmaydı
Yüreğim çıkardı yerinden
Dışarıda soğuk kahkahalar
Dişlerim kenetlenirdi çenemle
Kırcasına sıkılırdı
Yumruk sıkılırdı
Bir şey yapamamanın ezikliği
Dönüp yüreğimi sıkardı.

Bilinmeyen bilineniydi,
Görülmeyen görüleni
Sığınağım kan kuruması.

Dersim'in vadisine açılırdı
Yitirdiklerimin portreleri,
Bu daracık hücrede, gözlerimdedirler
Gözlerimde büyürler
Bir şeyleri var söyleyecekleri
Hangi yana çevirsem başımı
Boy boy portreleriyle
O yanımı doldururlar
O şirin, o sıcak bakışlarıyla
Kısa matrajlı filmlerin kesitleri gibi
Bu daracık hücreden çıkarıp
Nehirden nehire
Dağdan dağa
Köyden köye
O sıcacık elleriyle,
Ellerimden tutup gezdirirler,
Hanki hücre, hanki duvar
Hanki karanlık el bu hücrede
Eğebilir ki başımı...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Irmaktan Okyanusa

Irmaktan okyanusa açılan suyum ben
Bu toprağın katmanından çıktım
Kaya diplerinden toprağın ezgisini bin yılların
Olanca gücümle
Yüklendim omuzlarıma,
Güneş inerdi berraklığıma
Karanlığı söken kızılca güneş,
Ak ederken yüzümü
Yıldızlar toplanırdı
Karanlığı yırtarcasına.

Vadilerden,
Dağların oyuğundan akardım
Kendi kanımda ezgilerle
Balık olurdum suya,
Nehirlere açılırdım
Toprağın yüzüne çıktıktan sonra,
Akacağım yönü bilirdim...

Ayı da severdi balığı
Ve balık için suya inerdi
Bir düşün ki
Ayı ki meşeye sürtünür
Gücü yetmezdi arıya...

Uçurumlar vardır
Geçtiğim yerlerde
Derin vadilere gömülmüş ezgiler
Gözeneklerim vardır
Şarıl şarıl akan,
Ülkem vardır altın saçlı
Ak yüzlü
Uygarlık beşiği
Mezopotamya,
Yoksundu günümüzden.

Kayayı
Damarlarıyla parçalayan meşe ağacı
Yeşile boyanan vadi
Birbirini kollayan
Dere yatakları...
Bulurdu
Özgürlüğe yürüyenlerin patikasını
Dört parçada
Kitalara ekilmiş ezgilerin kesişmeleri...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

İsmarlama Şiir

Hükümdar çağırılmış dediler
bir soluk gitti
kapısında arandı
adamakıllı
sonra huzuruna aldılar
boynu bükük durdu karşısında
hükümdarların hükümdarı
verdi veriştirdi
çıban başı olmuştu kalemi
hükümdarım çok yaşa dedi
hüküm durdu sırtını sıvazladı
bundan gayri
böyle böyle yazarsın dedi...
iki muhafız çağırdı ardından
koluna girdiler
veznenin önüne kadar getirip
parayı cebine koydular
para dediğime bakmayın
dışarı çıktığında
ucuzundan bir kaç şarap alabildi
kızardı bozardı, nâfile
gidip kafayı iyice demledi
kuytu bir köşede
hükümdarın karşısına geçti
duvardaki resmine baka baka
ayak ayak üstüne attı
bir iki söylendi
hükümdarım çok yaşa
hükümdarım çok yaşa
marifetini anlatacaktı ahaliye
neye gözü kesmedi
niye arkası gelmedi...
kendine geldiğinde
hayli zaman geçmişti
kalemi kırılmıştı oysa
ellerinden de anlamadı
hergele meydanına vardığında
kurulu darağacını buldu aldırmadı
ahaliyi toplamışlardı hergele meydanına
ibret-i alem olsun diye
boynuna geçirdiler kuru urganı
hep bir ağızdan ahalisi işbaşında
hükümdarım çok yaşa
hükümdarım çok yaşa...

Ercan Cengiz

Işığını Çocuğum

Işığını çocuğum
senin
gözlerindeki ışığı
yüreğime katıp
götürmek istiyorum
karanlığın
kırılacağı
noktaya kadar
taşımak çocuğum
taşımak istiyorum.

Ercan Cengiz

İçim Ağlıyor Bugün

Bugün de bulutlarda gözlerim
Yaktı kavurdu güneş
Bir çiselese diyorum
Hiç olmazsa bu yaralı yüreğime
Yoksa boşuna mı toplanırlar üstüme

Görmüyor sanki bereketin tanrısı
Toprak çatlamış işte
Filizlerse eğmiş boynunu
Önümüz kış
Ve bu topraklar örtününce
İki metre karla örtünür
Tipisi de cabası

Bugün de boş döndü gözlerim
Anlayacağın
Öylesine gidiyor bulutlar
Nerde kusarlar bilinmez
Kara kalem mi çalışıyorlar ne
Şekilleri kaldı ellerimde
Bu işleri bırakıp da diyorum
Resime mi soyunsam

Nerede bende o yürek
Göğsüm değmiş toprağa bir kez
Toprak çatlamış hıncından
Dilim kuru
Fırça mı tutar ellerim
Anlayacağın
Bugün de heba oldu
Toprakla bulut arasında
Gitti geldi gözlerim
Elimde değil
Ve ellerim bomboş
İçim ağlıyor bugün

Ercan Cengiz

İçimdeki Seni Tutabilmek İçin

Bir sınırdan bilmediğin sınırlara uğurlarken
İki damla gözyaşında mı kalacak sanırsın
Damla damla yanaklarını okuyan hasretini
Titreyen el sallamalarında mı yoksa

Kurtarırsan kendini devin pençesinden
Yırtarsın sicili bozuk yazan fermanı
Bilmediğin yollara doğru uzanırsın
Hiç bir durakta bekleyenin yokken
Artık gözyaşları mı saklanır
Öte sınırlar aşılrken, kime ne?

Bir ayağım Selanik'te kalır
Hapiste,
Ekmek su gibi muhtacım
Bedenime bağlarken seni
Senden habersiz, sensiz
Zincirin bir halkası da senin
Bil ki seni tutabilmek içindir

Çam yarmaları görürüm
Avere dolaşmaktan elleri yosun tutmuş
Toprağın üzerine düşen çam yarmaları
Biri diğerinin buruşmuş birer kopyası gibi
Atina'nın ormanında Athena'dan habersiz
Uzaklardan gelen çam yarmaları...

İçimdeki seni sıcak tutmak için
Güneşe açılır, ezgilerimle içimi dökerim
Fırsat buldukça çam yarmalarından uzakta.

Tek başıma gezinirim, yüküm sırtımda
Kimbilir daha kaç yıl, yaşarım ben bu yürekle.
Bir çamın yeşilinde kalır gözlerim
Gövdesindeki yarıkla
Derisini geçmiş bir yaradan
Akan gözyaşlarındayım
İki çiviyle tutulmuş
Küçük bir kovaya
Damlıyorum senin için.

...

Kaç zamanlardır bilemem
Denenir ödenmemiş bedellerde
Gidiş yolları taranır taranmasına
Yaşam peşkeş,

Sınırlar aşılr iç çeke çeke.

...

Gecenin han ki vaktidir?
Yarı çıplak insanlar birikmiş metroda
Ciklet parasına açılır utangaç elleri
Bükreş'in ortasında Moskova'nın metrosu
Neden asfalt tutmaz bu sokağı,
Bu kent yorgun mu düşmüş?
Kendinden geçmiş bir iklim
Hoyratça esiyor bu kentlerin üstünde
Erkenden vurmuş saçlarına
Yüzler sararmış solmuş erkenden.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

İki Adım Bir Açı

Sert bakışların üstünde
çatılmış kaşların oynuyor

yağlanan kaçınıcı urgan
koca devin pençesinde
sallana sallana

kurbanını bekliyor.

Hasmının ciğerine
hançerini sapladılar

yüzbinler ayakta.

Kendi halinde bir adamdı
arananlar listesine girmeden önce
önce büyüttüler
sonra tepelediler.

Kılcalından değil diyor
bir yanı yosunlu dev

atar damarından yakalayın

sel olup akan kalabalıklar
tez elden durdurula

bu bir emirdir,
duyduk duymadık demeyin
devlere karşı konulmaz.

Koruması gereken yasası
ellerinin içinde

dini gereklere ne hacet
herşey ortada.

Karanlıklar kavşaklara
kavşaklar karmaşıklara
uzayıp gidiyorsa
o çıkmaz sokaklar...

an gelir çekilmez olur
emirlerini yırtıp atarlar

kocaman bir dev de olsan...

Ellerine vuran korkuları
çaresizlik içinde
birer birer kemirirken

sırtırcasına

kendi yakanda duran
yosunlara mı yedirirsin..

Ercan Cengiz

İki Göz Boşuna Bakmaz

Ele alınmayan dününden buğüne geldin
Çağlar ötesinden bir zıpladın pir zıpladın
Karanlıklara yatıp çelme taktın, laf çaktın
Küçük bir el aynası göndermişti kardeşin
Arkası sırlanmış mini cam parçasında
Belki işine gelir de kendini görürdün...

Kardeşin çizmişti resmini
Kara bir kalemle ak bir kağıt üstüne
Mimikler yapmıştı yanaklarına
Mimikleri anlamadım ya haydi neyse...
Gözlerin boşlukta, ellerin bir hiç uğruna
Karanlıklara gömülmüştü
Karanlıklar ki
Beyaz bir taşı siyah taşa benzetmişti
Ortasındaki yarıktan habersiz dururdu.

...

Geleceğimi mi sordun, yarısı gizlenmiş diyorlar
Bugünden yarını doğurmaya koşturur durur
İlik esen rüzgarı düşlerine katmış yolunu sürer
Önünde kavisler çizen toz kümeleri dağılır gider.

...

Bitkinin gücü yetmiyorsa ayrığa
Hayra yormaya ne hacet var
Arsız olan ayrık otuysa eğer,
Aykırı düşersen yabancılaşmalara
Ve de kullanılmalara
Öyle uzun boylu sözler çıkmaz ağızından
Bu havalarda iki göz boşuna bakmaz...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

İki Gözüm

biliyor musun
şu kırmızı toprağın üzerinde duran
kara taş gibisin bana
sevdasız
başıma vurup durursun

ak düşmüş sakalımdan
sözüm geçmez oldu kimseye
gerilip fırlıyor yıllar
iki gözün arasından

kavganın içinde
günü gelmiş arpacık
an dediğin
aşılmaz dağa dönmüş

portakal çiçeğinden çıkıp
girmek istiyorum sevdaya
müzik eşliğinde
haykırmak geliyor içimden

oy dedin / oy verdim
vergi dedin / vergi verdim
gel dedin geldim
git dedin gittim
ne büyüksün sen baba
iki gözüksün devlet baba

ey Akdeniz
Toroşlar
elimden tutup
kurtarın beni

Ercan Cengiz

İki Karanfil Gülümsüyor

İhanetin gizeminde mi kalır
Pervasız izini sürenler
Hava sisli
Dumanın çökmesine kalmış
Yapılan o ince hesaplar
Tutmayabilir de

Beyaz Dağ'da iki karanfil
Güneşte,
Yağmurda
Rüzgarlara karşı
Baş başa vermiş iki karanfil
Bir başka mevsimdedirler
Dersim'in ak yüzünde
Gülümserlerken
Bakılmazdı
Dumanın kaplamasına
Ve ihanetin gizemine
Vura vura
Sabırla
Dağlara yüklenmiş
İki karanfil
İradenin zaferinde
Birlikte yoğrulurlar...

Ercan Cengiz

İki Yol Kaldı

iki yol kaldı onca yolun arasından
yaşamın cilvesi, gelip geçti işte
tutamadığın koskoca bir ömür
ellerinin altından kaya kaya gitti

...
kâla kala iki yol kaldı önünde
etme bulma dünyası derken
bilirmiydin farklı bir seçeneği
birisi hala altında durduğun
duvarları çatlamış eski bir yapı
sıva üstüne sıva ile tutarlar
çatısında yarasanın yuvası
temeli sarsılmış eski bir yapı

...
seçeneğin diğeri yeni bir yapı
özene bezene yaparsan eğer
tepeden tırnağa duvar duvara
iyisi mi kötüsü mü yaparsın elinle
temelinde olmazsa ufak bir hile
tepesine çıkamaz elden ele.

Ercan Cengiz

İkilemin Böylesi

Kaplanlar o iri gövdeleriyle hızlı koşup
Bir kurt gibi de avını gırtlığından ısırarak
Cansız, nefessiz bırakan
Şu bildiğimiz kedigillerden olanlar,

En çok ta geyiği severmiş
Geyiğin gözleri ki...
Kardeşimi emziren Annem gibi...

Öyle gözüne, kaşına vurulduğundan değil
Etinin tadından, zararsız, temiz oluşundan...
Bizim oralarda bakmaya bile kıyamadığımız
Güzelliği ile dağlarımızı mesken tutup
Aşklarımıza işleyip doyamadığımız
Ve de kendi toprağımızda
Ne pahasına olursa olsun özgürlüğünü kısmadığımız
Kutsal saydığımız dağlarımızın geyiği,

Bir de domuzu severmiş, şu bildiğimiz yaban domuzunu
Bizim oralarda hiç te sevmediğimiz
Yüz vermediğimiz ve de günde on kez de görsek
Selamsız sabahsız geçtiğimiz domuzu severmiş,

Dinimizin doğuşundan beridir ki haram sayılmış
Açlıktan ölsekte yemediğimiz
Domuzu avlarmış yine bir kurt gibi.

Yine de kaplanlar avını da onurunu da
Çakallara teslim eden o korkaklar ki
Aç kaldıkları zaman
Hem de bunca domuz içinde
İnsan avına çıkarmış...

Bunlar, bildiğimiz sıradan,
Silahsız, savunmasız insanlar
O insanca yaşaması için
Kimliğine, rengine diline, dinine
Yerine, yurduna yurtsuzluğuna bakmadan
İnsanlık adına yol gittiğimiz
Çekinmeden can verdiğimiz
İnsanların etini, yerlermiş, aç bir kurt gibi.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

İkirciklere Ağ Atarlar

İkirciklerin
İştahı kabarıyor
Yem gelirken
Orta yere.
İkircikler aç,
Kendinden uzakta,
Yabancı
On adım
Gerisindedir sözleri.
Yem
Açlıkları
Kendine çekiyor
Koştururlar
Şimdi
Suyun
Yüzündedirler
Yarış içinde...
Ağ atılır tümüne.

İnsanlaşmanın
Korkusudur
Donuk gözlerde
Yüzleri ürpek
Ağa tutunurlar
Namussuzca.
Korkaklar,
Kaçkınlar
Soysuzlaşmalar
O ağdadır.
Estetik işe yaramadı
Korkuluğa da
Yaranmadan
Kuruyacaklar...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

İlk Sıralar

Öğrenmeyi
Öğreniyorum
a, be, ce, de, e...
Alfabenin gölgesi
Üzerime çöküyor
Annemle
Konuşuyorum
Gölgesiz sözlerinde
Sevmeyi öğretiyor
Annemin dili
Dikensiz güldür
Gökkuşuğu gibi
Sevdikçe renkleniyorum
Öğrendikçe
Öğreniyorum
Doğayı tanımlayanlar
Adlarını ayrı ayrı
Yaşam tarzlarına bakarak
Bir çeşidine yılan
Diğerine kelebek diyorlar
Çıplak gözlerimle
Göre göre öğreniyorum
Yaşanılabilirliğini
Yaşanmazlıklarını
Bedelini
Diyalektik gelişimini
Yenilgilerini
Yengilerini
Türlerini
Özgürlük bilincini
a, be, ce, de, e...
Heceler gibi
Sayılar da
Gölgelidirler.

Ercan Cengiz

İmparatorluğun Böylesi

güneşin önünde ydiler
o bereketli topraklarda
tutulduğunda güneş,
dünyaları kararmıştı birden
oysa akan kanın üstünde
ne de çok hesaplar yatardı
Medler, Persler adına orada
ay ödedi bütün hesaplarını
güneşin önüne attığında kendini
söyleyecek sözleri kalmadı
ne Medlerin, ne Perslerin
onlara kızmış olmalıydı bu güneş
durduk yere karartmazdı yeri göğü

güneş ki sığındıkları tek güçtü
günahlarının, sevaplarının
varlıklarının, yokluklarının
üzerinde yaşadıkları toprağın,
yüzünü güldürde o güneşti
şimdi kızmış ise kendilerine
görmek istemiyorsa yüzlerini
bu şerden olmalıydı, bu şerden
insan canına kıyan bu savaştan
başkada kusurları yoktu
belki vardı da bulamadılar
yer, gök şahitleriydi ki
toprağa akan kandan başka
gözlerinden düşen yaştan
daha mı büyüktü kusurları
diz çöküp yalvardılar güneşe

bir tarafta Medler
bir tarafta Persler vardı
kan candan çıktığında
toprak kanardı
onlarsa karşı karşıya
gögüs gögüseydiler hala
ellerini açtıklarında güneşe

savaşın ortası belki
ne uçakları vardı onların
ne de kimyasal silahları
güneş kapadığında yüzünü
gögüs gögüseydiler
hasmından çekip ellerini
güneşe açtılar
diz çöktüler güneşin önünde
yalvardılar,
kanı durdurmak için
ay araya giripde
tutulduğunda güneş
son uyarısı olmalıydı

güneşi anladıklarında
savaşı durdurdular
barış doğdu her iki yanda

Medler ki
İmparatorlukları boyunca
kendi dillerinde yazmak
dillerini geliştirmek yerine
diğer dilleri kullandılar
yazılı tarihlerinde
bir insan ömründen fazla süren
o imparatorlukları boyunca
bir şiir de mi yazmazdı insan
kendi ana dilinde
bir resim, bir heykel, bir roman...
imparatorluk çökmüştü bu yüzden...

Ercan Cengiz

İnceden İnceye Bir Halka

Kimi dalları kurumuş
İri gövdesiyle bir ağaçtı
Yaprakları solumuş
Omuzlarının altında
Bir kaç balta izi
İçten içe oyulmuş
Damarları bırakmış
Su taşımayı
Toprağa küsmüş

Sesi duyulmaz olmuş
Gücenir
Acırdın korka korka
Gölgesi hala ağırdır
Dibinde küçücük bir fidan
Ayağa kalkmış

Gökyüzünün mavisine çıkarsın
Sirtını kayaya verirsin
Gezinirsin durmadan gece boyu
İnce ince halkalar görürsün
Yıldızların arasında çekip gidersin

O iri gövdesiyle yaşama küsmüşçesine
Boyunu uzatıyor milim milim
Dibinde sessiz duran bir fidan
Aldırmadan güneş topluyor üstüne
O iri gövde tutamadı gölgesinde
Kıskanmadı, kıskanamıyordu ya da
Uzunca yıllar yutmuştu oysa
Yağmur, dolu görmüştü kar görmüştü
Dayanmıştı da bugüne kadar
Önceki yıllara benzemezdi huyu
Milim milim uzanırdı boyu
Öleceğini sezmeliydi kırışmış gözleri
Korkardın, elinden gelse altından
Çekip fidanı alırdın
Hele rüzgar vurmasın dallarına
Yapraklarını sürttükçe birbirine
Bu dünyanın haline yanardın
Artık damarları da nazlanmaya başladı
Zor bela tutuyor o kocaman gövdeyi
İçerlenirdi koca ağaç en çok ta damarlarına
Uyurdu başına güneş geldiğinde
Yorgunluğu bitmezdi
Sonunda dalları sırasıyla bıraktı kendini
Dalsız damarsız yığılıp kaldı
Fidan çaresiz kaldı
Kollarını açtı güneşe döndü...

Ercan Cengiz

İsteğe Bağlı

Ciddi ciddi
Cenneti istiyorsan
Her şeyden önce
Bu cehennemi kurut
Senin sayende
Belli mi olur
Bakarsın
Ben de
Bu zulümden
Kurtulmuş olurum.

(3.k.)

Ercan Cengiz

İsyan

Sıkı sıkıya sarıldığın
Elini öpüp de başına koyduğun
Evinin direği değil, bilesin
Bu çarkın efendisidir o
Suyunu kesip ekmeğini aşırın
Ve sen sarıldıkça
Ezildiğin kar kalır sana
Bir ömür boyu
Döner durursun etrafında
Sürüne sürüne
O çarkın dişlerine...
İsyanım sanadır da
Bilesin

Ercan Cengiz

İşiniz Kolay

İşiniz kolaydır
Siz mezar kazıcıları
Nasıl
Cinsiyetine göre
Gömmüyorlar
Ölenleri
Yönünü belirlemeniz
Yeterli.

Ercan Cengiz

İşte O Gün

Dağların oyuğunda kamufle olmuş çadırlar
Milletlerarası konup göçercesine
Gırtlakta düğümlenen dizeleri tutuyor
İnsanlığın çatısına gönderircesine.
Yanağına düşecek bir su damlası
Başını yerden kaldırıp doğrultur belki.
Nice şekiller çizerek kaçan bulutlar
Ardından üst üste yığılırlar
Uçuşur kuşlar kendi ahenginden öte telaşla
Ardı sıra bakarsın kanatlarına odaklanırcasına.

Sel kapılırken bulut kümelerine
Karartılarında kabarıp akardı,
Saklanırken bir geyik korku içinde
Meşenin oyuğuna
İki göz anahtar gibi
Demir kapılara açılırdı.
Görünmezdi ıslak dallara tutunmuş kuşlar.
Hikayemiz yollara akardı bu yüzden
Saçlarını okşayan yağmur tanesi
Selden sonrasına kalanları anlatır
Kırılmış ya da hırpalanmıştır
Kirlenmiştir de alabildiğine...
Dağlarda korurken sevdamızı
Rüzgara karşı tanımlamak içindi
Yeniden
Ve çatısına insanlığın elbet
Kendimizden birşeyler gönderebilmek,
Bilinmediğinden elbet
Çatılmış kaşlar akardı üstümüze.
Payımıza kalan dağlardı rüzgara karşı
Ufak ufak yağmur taneleri gelip
Kurumuş dudaklarımıza yavaşça inerdi
Örürcesine yaşamı, okşarcasına
Kuş olup kanatlanırdık maviliklere.
Korumak için kazanımları
Kazandığından daha fazla emeği
Sarfetmek gerekecekti...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

İşte Taş İşte Çekiç

Sen bir duvar ustası
Ben bir amele
İşte taş, işte çekiç

İster evir, ister çevir
Bu taş başka taş
Bu taş dipsiz, bu taş tipsiz
Şivri yanlarına vurursan
İri yanları dağılır,

Korkarım ki elinde kalır

Bana düşmez söylemesi
Sen bir ustasın
Kafası serttir bu taşın,
Sert başa sert çekiç diyorsan
Ufalanmış hali de olsa yapıya katar,
Fazlalığını da bana yüklersin...

Kırılmaların sesi kulağındadır
Taş ta kırılır, kalas ta kırılır, demir de...
Ayrı ayrı kırılmalar, sana karşı birleşir.

Bu taş kirini çatlağına doldurur
Üstünden su akıp gitse de,
Kırılmış kokusunu arkasında bırakır.

Sesler incinir o derin sularda
Demir kızgın, girdiği suya alışır

Yontulmamış kalaslar var
Göze batan yanları alınır
İzleri kalır.

Bu ustanın sırrı, illa ki yapıya taşır...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

İz mi Kaldı?

Hangi saltanatın rüzgarıdır ki
Böylesine kıvırtırdı dumanı...

Gözükara bir pulluk
Kararan yüzünde toprağın
Başına vurur karıncanın
Yuvası bozulduğunda
Altında mı kalır.

Kıvıra kıvıra kendini
Küllerinin üstünden
Yükselir duman,
Her biri bir yana
Bilinmezliğe savruldu sürü
Yuva dağıldı
İz mi kaldı geriye
Bir kaç karartıdan öte.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

İzci misin

Şansın yine
yaver gitti
demektir
bu,
rüzgara
baksana,
senin
o
ayaklarının
izini
sildi
süpürdü.

Ercan Cengiz

Kaçıncı Bin Hanesindeydin Çocuk

Kirlenmiş bir atmosfer içinde
Çarkın dişlerinde boy verirken birileri
Güneş göremezdi ellerini.

Sekizinde bir çocuksun sen
Küçücük bir ışıktan yola düşmüş
Küçük adımlarla,

Sen ki çarkın dişlerinde boy verirken
Kendinden uzaktın.
Ve çocuk senden uzaktı,
Köşe taşı olmayacaktı karanlığa
Bekçiliğine de sermadedarların
Bakmazdı kirletilmiş ekmeğe
Vermezdi de emeğini.
Kır çiçeği olmak
Ve solumak için insanca...
Küçücük bir ışıktan yola girmişti çocuk.

Toprak yanar
Vadilere uzanırdı şarkısı
İnsanoğlu
Ayağa kalkardı
Kızıl kayalarda
Sözün bedeli candı
Ateşin şarkısı dillerde
Yaprak dökümünde
Tomurcuğun ilk yaprağı daha
Kolay düşerdi toprağa.

İnsan suretlerinin adı saklı
Pazarlık ettiler üstüne
Sessizce
Karanlıkta dolaşırken
Bu çarkın dişlerinde.

Kaçıncı bin hanesinden çocuk
Bulurdu resmini
Ve tam kafanın üstünden
Bir daire çizirdi kırmızı kalemle.
Çarkın dişlisi böyle beslenirdi
Efendisi gibi
Toprak yanardı çocuk senin adına
Şarkısı uzanırdı yollara.

Kır çiçeğinin sırtındaydı ölüm
Bundandır dönmezdi yüzünü
Dönen çarka.
Yağmurun gördüğü tohumdu
Yanan toprağın yüzünde dolaşan
Damlalar üzerinden düşerdi
Çocukların üstüne

Güneş görürdü çocuklar.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Kaçıncı Yılın İzidir

Kaçıncı yılın izidir ki
Beton bıraktı demiri
Demir betonu bıraktı
Sözün ördüğü duvara
Ayrı ayrı vuruldular
Kendinden uzakta

Hangi yürek, hangi çırpınış
Çekip alabilirdi gözlerini

Cehennem dedikleri
O tezgahtaki adamın
Yalnızlığa oynamasıydı

Uzaktan masal gibi yaşanır
Candaki sancısını bilmiyorsa
Kafasına değen bir taşta olsa
Yılların izine imzasını atardı
Yürek bu
Yaşanılacak bir rüya değil
Cehennem dedikleri
Karanlıktı her yer karanlık
Ararken kendini
Kaybedecek kadar karanlık
Toprağa girmemişse tohum

Gine de yeşermektir aldırma
Acının özlemin derinliğinde
Sevgiyle örtünmüşsen eğer
Yürek dolusu sıcaklıktasın
Demektir
Bulup çıkaracaksın renk renk
Ve çekinmeden yollara
Serpeceksin ışığını

Kaynağı bozuluyor suyun
Dudak büyüklüğünde
Küllenmiş yüreğinden uzakta mı

Kendiliğinden görünse de
Su boyu hayat buluyor ağaç
Bir kuş için neyse ağacın dalı
Ağacınsa sancısıydı kendi kurdu
Cehennem dedikleri çaresizlikti
Zamansız yaprak düşerdi dalından

Mezarlıklar görünüyor
Koç başlarından mezarlıklar
Kimi tarih deyip geçti
Kimi de taş duvarına kattı nedense
Kimi yalnızlıklar galiptir derken
Bu cehennemde kurşun mu erir.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Kadınlar Sekiz Mart'a

Haydin kadınlar Sekiz Mart'a
bugün sizin gününüz
bir ki, bir ki, bir ki
ısının, ısının, ısının
öyle bir rüzgar estirin ki
Mart dokuzuna karşı

Haydin kadınlar Sekiz Mart'a
bütün emekçi kadınlar
çocuklarınızla kol kola
ısının, ısının, ısının
bir ki, bir ki, bir ki
günlerinizi çoğaltın
sürekli ve sistemli

Haydin kadınlar Sekiz Mart'a
bugün sizin gününüz
ısının, ısının, ısının
yüreginiz açılsın
bir ki, bir ki, bir ki
haykırmalısınız hep bir dilden
adaletsizliğe ve zulme karşı
sürekli ve sistemli
bir gün size yetmez ki

Haydin kadınlar Sekiz Mart'a
çoğaltmalısınız günlerinizi
aştığınızda Mart dokuzunu
kapınızdadır yirmi biri
ısının, ısının, ısının
bir ki, bir ki, bir ki
işte toprağa düştü cemresi
Mart'ın yirmi biri
ısının, ısının, ısının
siz ısındıkça toprak ısınır
çiçeklenir bahar gelir...
sizi karşılıyor olacağım
Bir Mayıs'ta
renk renk çiçeklerle
bütün emekçi kadınlar
gününüz kutlu olsun.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kaldırım Taşları Görürdü

Dilinden düşürmeden
Üç sözcüğü büyüttü
Sokak sokak
Tam yedi sene.
Akranlarıyla mırıldanırdı
Oyun içinde
Kendi oyunuydu
Dosta da, düşmana da
Partizanca büyüdü tam yedi sene
Biji, her biji
Onurlu bir yaşama
Kaç dipçikle vurulurdu
Yaşına bakmadan.
Dikilirdi önünde körpecik bedeniyle
Dudağında üç sözcük
Şıklı yumruk
Üç ateş kurşunu

Haykırırdı celladına karşı
Cellat makinalı, elleri kan içinde.

Kürdün inadıydı ateşte kavrulan
Gelişirdi bildiği üç sözcükle.

Olağanlaşmış, olağanüstünün mangası
Yanıbaşında yığılı
Sıra sıra
Gem tutulurdu fermana
Parelenirdi
Vücudu mermi gözeneklerinde
Yedi yaşında
Yumruk sıkılı
Haykırırdı inadına
Gözleriyle vururken düşmanı.

Metropol havası uzaktı kendine
Avuntuya boğulu
Çıksa da tek tek çıkardı sesleri
Sokak lambasına benzerdi aydınlanmaları.

Yedi senelik sözcük büyürken
Düşmezdi dillerden
Yedi yaşında bir partizan yığılırdı
Amed'in orta sokağında
Kaldırım taşları görürdü
Kurşun almış ağaç, inlerdi
Metropolleri duymazdı Anadolu'nun
Tek düzende...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Kalkan Olurmuşcasına

Doğrudan,
Asırların iz düşümünde
Doğudan yükseliyor çığlık
Dağların şafağına vuran renginde
Bir başka tad verirken güneş
Yitik kalbin ezgilerine
Ve yeniden
Yeniden yaratmaya süzülürken,
Asırların kirinden temizlenirdi toprak
Dağ, taş karker kanıyla
Uzun soluklu bağdaş kurulurdu.

Dumanın yükselişi kör,
Karanlık
Ve sağır,
Radyoda spiker
Sokak infazlarını verir
Metropol içlerine yayılırken
Fidanların çığlığı,
Ve geçerken
Üzerlerinden tayyere
Sıkı sıkı sarılırlardı birbirlerine
Başlarına düşecek bir top mermisine
Kalkan olurlarmış gibi...

Öleceklerse, hep beraber ölecekler
Şafağa vuran ülkenin
Bir başka mevsiminde...
Kızıl günlerden geçerken ora insanı
Tayyere,
Kobra,
Helikopterleri
Yenik düştüğünde kazmaya
Tonlarca bomba,
Yengisi olurdu karanlığın,
Dökülürdü.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Kalsın O Eğilen Kelimeler

Mandal olmak istemiyorum
parlak, içi boş kelimelerin köşesine
yollara saçılan bunca kirli çamaşır varken
ve de ağzını açmış beklerken ulu orta
'seni seviyorum' demeye herhangi birşey
her nedense geviş getiren hayvanların
dudaklarını görüyorum yüzünde
sinek kovalar gibi salladıkları kuyruklarıyla
bir de boş boş bakan gözlerini
'seni seviyorum' dediğinde herhangi birisi

Yaşasaydın o sosyete meydanlarında
sihirli gibi görünen o iki kelimenin
ömrünün de kaç dakikalık olduğunu
ya çantasını alıp giderken çarpınca kapıyı
ya da ceketini sallayıp eline alırken
büyük ihtimalle görürdün en azından
pis kokuların tenine sinişini

Bu iki kelimeyi kullanma bir daha
harbi harbi beni seviyorsan, n'olursun
o kadar kirlendi ki özellikle de bu iki kelime
kimin, niçin sevdiğini anlamıyor insan
ya da nereye kadar seveceğini kestiremiyor
hangi çöplükte solacağını kim bilir ki

Seveceksen adam gibi sev
çırıl çıplak olsun fikirlerin, gözlerin
kaşların, saçların...
yüreğin gibi, farkında mısın bilmiyorum
bırak gözlerin söylesin ne halin varsa
hani geviş getirmektense sonradan
çırpınmaktansa bir hayvan gibi yerden yere
ordana oraya, onun bunun yanında
böylesi daha iyi bence
ortada kalmaz, kötülüğe sapmazsın
en azından diyorum, yani hiç olmazsa
o kelimelerin altında kalıp da ezilmezsin
suyunu içip, posasını atmazlar ötelere
ya da o kelimeleri boynuna takıp da
ulu orta, kıyı köşe, veya zulalarında
gezdirmezler seni
gezdiremezler de
bir sakız gibi çiğnedikten sonra
üstüne tükürmezler hiç olmazsa

hiç olmazsa 'aşk'ımız temiz kalsın
n'olursun aklama kirlenmiş kelimeleri
bir yerlerde bir şeyler duruyorsa hala
çiçek tozu da olsa konmasın üstümüze
bulaşır, mulaşır, neme lazım

anlamıyorsun değil mi, hala da anlamıyorsun
ya da ne taş yreklı adam bu, diyorsundur içinden
koca adam oldu romantik olmasını beceremiyor gibisinden
ne var yani iki kelime ile gönlünü alsa insan
diyorsundur, kıs kıs diyorsundur içinden
kuzuyu boğazlarken ağ bir kurtun
kaslarını nasil da gerdiğine bakmadan, diyorsundur
duydun mu yoksa kendi kulaklarınla
seni sevmiyorum dediğini ağ bir kurtun...
bu yaşa geldin, onca yer gezdin gördün, vesselam
buyur söyle, işte meydan

ben duymadım açık açık söylüyorum ki
ben duymadım
kuzuyu boğazlarken ağ bir kurtun
'seni sevmiyorum' dediğini
ya da
kuzusunu severken bir koyunun
ikide bir 'seni seviyorum' demeye
ihtiyacı olduğunu...
ne kuzunun, ne de koyunun.

Ercan Cengiz

Kamo

Silli hona bırıya
Raira veciyi
Reçone merıko
Camura lingona
Qute cırpoz

Ni sene mordemi
Cım tari yê cıke
Qunne hegai beqêşi
Deesqını

Beqes berbeno
Berbisa aqı bo
Xebera talı newano
Toxım dêna giroto
Gaore dendaro
Wairere dendaro
Meberbo sebıkêro.

Zanaina çırpoz desqınê
Eyro cırpoz desqınê
Sodır hega wêsnenê
E kami benê bıbe i reçi
Bizane emegro xor seyrqenê
Bizane dismenê genimi
Bizane dismenê beqêşi.

K-14

Ercan Cengiz

Kan Kardeşim

Yeğenim değildin sen
Eşim, dostum, akrabam...
Kardeşim, arkadaşım hiç değil
Omurgamın tam ortasında
Bedenimin dik durmasını sağlayan
Küçücük bir parçamdın sadece
Seni benden ayırdılar bir gece vakti
Sorgusuz, sualsiz
Oysa ölesiye seviyordum seni
Seninle birlikte yaşamayı
Küçücük kan kardeşim

Ercan Cengiz

Kanadı Kırık Kuş

Bir ülke, gökyüzü kaplıydı dumanla
Ama baykuş, ötmüyordu henüz
Gecenin melekleri dibine çömeli
Dipnotunu düşerlerken
Minnacık cep defterlerine...

Kanadı kırık kuş buruk kalbindeydi
Çatışmalar ortasında kalırdı,
Akbababalar konuşurlardı üzerine.
Gidilmezse bu yol,
Delinmezse gecenin karanlığı
Hiçbirineydi başlamaları...
Bir nehrin yatağından akarken
Toprağın ezgisi okyanusa doğru
Çağlayan sesleriydi vadilerden geçen
Yalınayaktılar gecenin melekleri...

Patladı patırtı, koptu tozu duman içinde
Zindan bakışlıydı gelenler
Yüreğine düşmüştü bomba
Patlarsa bir gün
O yüreğinden patlardı...
Balık bilinir, su bilinirdi
Gecenin melekleri bilinirdi
Dağın sesinde
Her geçen gün
Yenilenmiş umutları...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Kanayan Yanımdır

Bu dağlar, bizim dağlar
Biribirine boy vermiş, sıralı dağlar
Nice padişahların fermanıdır ki
Bu dağlarda kırılmış.

Kanayan yanım, sancımdır
Özgürlüğüm, direncim
Yüce sevilerim,

Ali Boğazı,
Laç Deresi,
Binboğalar...
Gürleyip gelen destanı
Toprağında düşenlerin sesi
Alişer'den Zeynel'in kahkahasına değin...

Dağ başlarındaki seslerin keşişmesidir
Meşe diplerinden nehirlere uzanan çığlıkları
Bugünlere vasiyetidir
Ateşin kendi gelir gibi vadilerin yamaçlarına
Var olmanın kendi, adı ateş içindedir
Köklerinden gelen direngenliğinde
Nice fermanlar eskidir.

Kafeste keklik, tetik düşer sırtına
Demektir hala puşt uluyor kuytuluklarda
Hala işgalcinin potininde gezdirir dilini.

Nesiller boyu tanınmayanların payına
Göç, sürgün ve açlık kaldı
Kralda olsa, padişapta olsa tahtta
Dillerinden tanınmadılar nesiller boyu
Gözlerindeki ışığı yitirmeyen çocuklarsa
Zamansız esen rüzgarlar içinde savrulduklar
Adı anılmayan toprağın,
Adı konmayan ülkesinden parça parça.

Meşenin dibindedir kanayan yanım
Tipiye, kara dayanır
Acıya, açlığa dayanır
Hor baktın mı ama...
İç çekmeleri öncekilere bırakır.

Kanayan dilimdir meşe dibinde
Bağdaş kurulur öteden beri
Okşar gibidir,
Yağmurun çiselemesi
İnlemelerine derman,
Dağların sesinde meşale
Dağların sesinde ateş topu
Evleri oyulmuş kaya dipleri
Krişleri kenetlenmiş dağlardır.

Kanayan Kalbimdir
Kazandığından beri insanlığını
Elinde meşale
Babadan kalma mavzer
Kızıl bayraklarıyla...
Ateşin çevresinde halaydadırlar
Şimdilerde...
Zamansız rüzgarlardan korurcasına
Sıralı dağlar kenetlenmiş
Vadileri koyu yeşil
Binlercesini barındırırken kollarında,
Kendini bildiğindendir
Güzelleştiğindendir bu dağlar
Eksilmedi yamaçlarından
Karanfiller.

Kanayan yaramdır Munzur,
Kanayan yaram Dicle, Fırat
Öyle hırçın
Öyle mahsun
Bir uçtan bir uca
Delip geçerken sınırları,
Uygırlık adına kimyasal gazlarla dövölür
Ya dermanını sürececek yarasına
Ya da boğacaktır zalimi
Bu deryada
Hanki tank, hanki top
Paralı asker
Durabilirdi karşışında.

Kanayan yaramdır bu coğrafya
Bu coğrafyada dört mevsim
Meşenin dalından çalışına kadar ardıcın
İki mevsiminde kanatır yaramı
Her karış toprağında
Benzim sararır, üşürüm
Diğer iki mevsimi siper olur
Yol verir, gecenin meleklerine.

Kanayan yaramdır sürgünler
Aç, çıplak kalmış bedenleriyle
Kenar yollarda bağlananlar
Beş paraya kul ettikleri
Yaşanılmaz dedikleri toprağımda
Damla damla kanım damlar,

Bir bahar, bir bahar
Filize durur elbet.

Bu coğrafya, üzerine
Mevsimlerin tümünü alırken

Bir tarafında kış kıyameti varsa eğer
Diğer tarafında rengarenk çiçektedir ağaçları,
Fırtına esiyorken bir tarafından
Diğer tarafında buharlaşan Munzur'dur
Çevresini yeşile boğan
Acısını dindiren...

Çiğliğimdir, bir yanım Zagros'lara uzanır
Çiğliğime çiglık katan Botan'dır diğer yanım
Koçgiri'den bugünlere akan,
Sancımdır
Karadeniz'den Toros'lara uzanan.

Kendi renkleridir çocukların gözbebeğinde
Kendi dillerinde oyunlarını kurarlar
Ölüm çekse de...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kara Gözlüm

kara gözlüm
neler çektim senin için, neler çektim
zalime aman demedim, hayat dilenmedim
bu yüreğime sorarsan anlatır sana
ben nedeyim sensiz, hangi yola girsem
yol yuvarlanır da gider dağla buluşur
bilemem ki bu yüreği nerede tutsam
hangi sevdanın yücesinde bağlasam
her yer kapalı tel örgülerle çevrili
deli bir mayın olur da patlarsam bir gün
yer yarılırsa ne olur sanki
karanlıklar girer mi dersin kat kat yerin altına
ben solmadan uçupda gitmeden benzim
kara gözlüm senin için neleri ben
arkama attım, attım da dönüpde bakmadım
sabır taşı oldum da dilimden oldum
şimdi kalemimi bırak diyorlar bana
kulağını kapat diyorlar
bilmezler ki kara gözlüm, bilmezler ki
ben bu kalemi senden aldım
sana kavuşmadan nasıl bırakırım
sazım sözüm bir de kalemim elimde
kara gözlüm, kara gözlüm
sabah akşam seni söylerim
gökyüzünde gurup
olurum yakamoz denizde
bir seni bilir, bir seni bilirim
mazlum, mahsun, benim kara gözlüm.

Ercan Cengiz

Kara Kıyamet

kıy amet kızıl a
kan da kızıl
ateş te...
güller de var
kızıl kızıl
kızıl kıyamet
diyorlar ya
kanım donuyor,

kıy amet kara ya
deseler ya
kara kıyamet te
yaşıyorlar
kara kara
düşünüyorlar
görmüyorlar
görseler de
kanım ısınsa.

Ercan Cengiz

Karanfil Değdi Toprağa

Bir ışıktan
Bir yol boyu
Duvarın çatlağından
Çıkıp gitti
Meşe ağacına,
Bir sigara içimi
Yaslandı
Mırıldandı
Rüzgar karası
Bedenini saranda
Duyumsadı
Gökçülü kan deryasını
İslandı
Sırılısıklam
Kan çığlığında
Dağıldı ezgiler
Karanfil değdi
Toprak sardı gövdesini..

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Karanlığın Baharı Yoktur

Alınteri karanfil sıcaklığında
Suya da
Balığa da vurgun
Umut
Acı içinde doğarken bebek
Boğarcasına mazluk yüzü
Kara değer yüzüne.

Karanfil sıcaklığında doğa
Herşeye
Herşeye rağmen
Serpilirdi yollara gözbebeğinin ığlığı
Suya da balığa da vurgun.

Kara akar gözlerine
Döngülü uykuda
Toprak oraktı
Bulanık sudaydı balık
Tuzlu suda
Tatlı sudaydı balık
Her şeye rağmen
Yollardaydı,
De ki şafağın bir yerinde...

Sular berraklaşırđı.

Alınteri karanfil sıcaklığında
Suya da balığa da vurgun
Gün içinde tarih
Gün içinde tarihin mirası
Sabırla beklerken toprak
İki mevsimini vermedi karaya,
Baharı yoktu karanlığın
Yazı yoktu.

Geldiler,
Geldiler ayrı ayrı hamurdan
Yoğrulduklar yumruk yumruk
Bir bilip acılarını
Sevinçlerini
Orta yere kattılar
Alınterini
Paylaştılar.

Ayrı ayrı hamurdan gelip
Yoğrulduklar
Çarkın dişlilerinden kopanlar
Bir başka mevsimde patikalarda
Sıraçtılar
Gecenin melekleri...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Kardeş Renkler

her şafak vakti gelip çatığında karanlığın kapısına
bir korku, bir telaş, bir koşturma başlardı karanlıkta
bağ bozumuna döndüğünde bütün hükmüyle
tek bir renge bürünen o kara mı kara yüzlerle
dile gelip seslenirdiler doğal renklerine doğanın:
'biz kardeşiz, kardeşler aldırmayın siz o hain şafaklara...'
'o şafaklar ki tüm renkleri seriyorlar gün yüzüne'
'biz ki tek bir renk,..... tek bir yürek... tek tek tek...'
'kardeşçe yaşamış da gelmişiz...bugünlere...'

Ercan Cengiz

Kardeşliğin Şarkısıyla

Mırıldanırım, mırıldanırım makinanın başında
Tezgah tezgah dolaştırırlar mırıldanırım
Ötesi yasak bana, yasağı kırmaya
Sesimi zarfa koyup gönderirim
Kardeş halklar sofrasına

Varsa atalarımın bir çok eksiği
Ezilen halkların huzurunda sözümü bilirim
Savaşlar karşısında direnirken kardeşlerim
Sarı, esmer, kumral ve siyah tenli

Katılacaksan eğer kardeşliğine bu halkların
Varsa atalarından kalma baskı ve zulüm
Yanlış, eğri yanlarını koparacaksan eğer
Masa ortada bilesin
Gelecek güzel günler diyorsan insanca
Yanlışın üstüne yanlışla düzelmez bu dünya

Kardeş halklar sofrasında renk renk kültürler
Kendini doğurur büyütür özgür yarınlar
Sana mırıldanmak az gelir
Haykırmalısın yüksek sesle akan kana karşı
Ne fitne ne fesat ne de ırkçılıkla
Dinmez daha da artar gözyaşı bilesin

Haykırırım farklı farklı dillerden
Kadın erkek, yaşlı çocuk demeden
Aza çoğa bakmadan buluşmaların
Adilane paylaşımlara ulaşması yakın
Haydin insanlar kol kola dünya barışına
Kardeşliğin şarkısıyla yeşersin bu doğa

Eli kolu bağlı gözyaşlarına boğulmaktansa
Haksızlığa zulme ırkçılığa boyun eğmektense
Mırıldanın kardeşlerim haykıramadığınız yerlerde
Beşer onar, yüzer biner... milyonlara ulaşıncaya...
Özgürlük şarkılarını mırıldanın.

Ercan Cengiz

Kata Sêri

Reçi qute jübini
Ezo fıqarı kata sêri
Ji reci esta
Wane mara nejdiya
Qunni dıma sonni
Rocdı sonni newêni
Tarıdı sonni windıbonı
Araqê şaidı monni
Kor pısmar peyser enı

Adır quto zerre mı qızqeno
Hürindiya xodı tadını

Qunni rêca binıra
Ai dıma qı xellê sonı
Reçi qunne jübini
Serê mı tadino
Wesano zımıstano
Teqa mı bırına
Qes çinniyo
Raodı monı

Xetê mıdı qutiqi
Xete mıdı cınauri
Ez qı nabenra veci
İna jübinıra beşi.

K-15

Ercan Cengiz

Katkı Olsun Diye

Şimdi adını sormayın size sonra anlatırım
adamın biri işte
-cinsini de, cinsiyetini de
yazarsam yerinde durmaz-
katkı olsun diye standına kadar gitti
parasını da ödedi adama
imzasıyla bir kitabını aldı
çok sonra başkasından duydu ki
fazlasıyla parasını ödediği o kitapta
sülalesi topa tutulmuştu
eve döndüğünde kör pişman
kitabı eline aldı evirdi çevirdi
yine okumadı
önünde oturdu hıncını kağıtlardan aldı..

Ercan Cengiz

Kayalar da Üşür

Gine de telaşsız doğuyor güneş
Gidip üşüyen kayaları sardığında
Sabah sabah ürküyor gölgeler
Hangi mevsimden korkmuşlar
Yoksa kaçkınlar zamanı mı
Çiğ taneleri toprağa yapışmış
İslenmiş sözcükler yuvarlanıyor
Ağzının boşluğunda bir adamın
Gözünü kaçırıyor gözümde
Bu havalarda neye yormalı
Mevsim ağırlaşıyor üzerimde
Eli ayağı dolanmış bu adamın
Dilinin üstünden dağılıp gidiyor
Korkakca söylenmiş cümleler
Kendini kurtarır dudaklarından
Gecedden kalma soğuk bir yüz
Baş başa doğrulmadan henüz
Yere çakıyor gözlerini
Gözlerimizin önünde
Bu topraklar yutar mı, işte
Bir mevsimin sonu kayalar üşümüş
Yarına kalmaz beyaz bir tül gibi
Bu dağlara da örtünür.

Ercan Cengiz

Kayanın Yarığında

Nice yolları, ağaçların içinden geçiyoruz
Yarı çıplak, kanayan, ayaklarımızla
Girip tepelere küçük tüneller açıyoruz
Yıllarımızı eskitiyoruz, surların eskidiği gibi

Kör zamanlarda kalıyor
Kısa mesafelerde vuruluyoruz.

Kaya yarığındaki nergizi buluyoruz
Yorgun düşen gözlerimizle,
Boynunu bükmüş yalnızlıktan
Işık boyu vadide,
Üstüne gölge uzanmış.

Kör zamanlarda yol gidip
Ayak izlerimizden vuruluyoruz

Suluklanıyoruz bir ceviz ağacının dibinde
Su akıyor akmasına, yarım parmak ancak
O da kendi kaynağında barınıyor gibi
Parmak parmak ancak dudaklarımızı ıslatıyoruz.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kaybolan Düşler

sendin, tatlı ya da acı
eşkimsi
tuzlanmış düşlerinle gittin,
bir gören olmadı

sendin, kuru ya da sulu
ıslak, nemli
küflenmiş düşlerinle oturdun,
aldıran olmadı, kuru taştan öte

sendin, yanan ya da yakan
kanan, kandıran
ipe gelmeyen düşlerinle
uçtun, bir yaprak gibi
tutan olmadı

sendin, umutlu ya da umutsuz
canlı, cansız
kanlı, kansız
renkli, renksiz düşlerinle
bekledin yıllar yılı
sessizdin ve sakın
zamana doymuş olmalıydın
ya da zaman doymuştu sana
çan seslerini okurdun bu yüzden
'bugün de birileri ölmüş olmalı' diyordun
belli belirsiz seslerle

sendin, 'konuş' dediler, konuşmadın
bütün haklarını bıraktın ölmeden önce
ayrıca kemerini çıkardılar yerinden
ayakkabının bağını
zaman kavramını yitirmen için kol saatini
ceplerinde olup biteni...
saçını, sakalını, bıyığını...
imzasızdı herşey, mühürsüzdü
kimliksiz yüzlerden uzak
gömüldün seninle açılan mezarlıkta
kimin neyine

sendin, dişlerini sıktın gelen her darbeye
yumruğunu görürlerdi...
sigarasız kaldığın zamanları biliyorum
bir de uykusuz geçen gecelerini
al yazmalına gönderdiğin mektuplardan
haksızlıkların ortasında tek başına
yapayalnız kaldığını öğrendim
ve tüm haklarını bıraktığında elinde olmadan
en doğal haklarını
yaşam hakkını mesela
artık haksızdın
düşlerinin önünde duramadın diye

sendin, dūřlerinle bař bařa
kendi haline giden dūřlerinle
her ne olduysa oldu işte
senden sonra da eğilmediler
bir yerlerde bir Şeyler olmalı
alt-ūst olur gibi bir Őeyler
sen yoksun, dūřlerin duruyor orta yerde
bıraktığın gibi olmasa bile
dūřlerin bűyűyor her gűn doęumunda
ararcasına sevgini
ama sen yoksun...
kayboldun...

Ercan Cengiz

Kayıp Düşersin

İşte seninle yol ayrımına geldik
Yüreğindeki korkuyu tutar mısın
Nereye istiyorsan gidebilirsin

Bilmediğim gölgeler yaklaşıyor
Gölgeleri çeken senin korkundur
Yollarda üst üste bindiklerinde
Biliyorum senin ellerini tutmazlar
Bu gölgeler başkasının peşinde

Buğün yoktur senin sayfanda
Neden tutsunlar ki boşyere
Dünü çoktan bırakıp gitmiştin
Orada, beni bıraktığın gibi...
Yarına da çıkabilirsen
Yarınlar vardır

Boşuna anlatma
Kendini de beni de yorma
Ellerinle yaşamı koparıp
Kendinden uzaklara attığında
Zaten kaybolmuşsun bile
Şimdi ümidini kime bağlarsın ki
Gün aşıldı, kalan kaldı

Hal hatırla da olmuyor bu işler
Kime neyi soracaksan durma,
Git onlardan sor
Senin dilinden anlamazlar
Sözcükleri, gırtlakları ayırır
Ara yollarda gezinirler
Gözden kaçırlar seni
İç dünyalarında yerin yoktur
Ellerinden tutsalar
Ayaklarını titretir,
Çeneni gevşetirler
Tutunamazsan düşersin.

Ercan Cengiz

Kaynağında Ayırdı Sular

Sular ayırdı kendi kanyağında
Kendi yolunda akardı
Tatlı
Tuzlu
Bulanık
Ve safça
Durmak yok artık
Her şey orta yerde,

Küçücük bir fidan
Yolunu çizmiş suyun başında
Yara alır
Yeniden başlarken
Damar damar,
Damardan damara
Filiz vermeye...

Arefesi midir, nedir?
Karanlıkların karanlığa gömülmesi.
Her fidan ayrı ayrı
Ve de kendi tadında
Kendine has kuralları ile
Aritip içerken suyu
Damarlarından dallarına taşır
Doğası toprağı tutar,
Toprak onu tutar,
Bugünde saklı dünün
Yarını tuttuğı gibi.

Değil insan kamburu
İnsanlığın
Kısaca
Toprağın urundaki kara leke
Denk düşerken
Karanlık zamanlara.

Darbelenir fidan
Darbelenir, karanlık çağlardan beri
Karanlık yüzlerin elinde
Darbelenirde durur mu sanki
O bir fidan
Toprağı tutan köklerinin üstünde,

Yetiştirdin mi bir tanecik olsun
Nasıl da yüklenir damarına
Baktın mı
Filiz filiz, filizlenmesine
O toprağı kök salan damarlarından
Filizlenip güneşi aramasına
Filizinin güneşi bulmasına
Dal dal çiçeklenip güneşe
Selam durmasına...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Keban

Keban Keban olmazdan
kollarından topladığı enerjiyi
ayakları ile götürüp dağıtırdı
şimdi ayaklarını bağladılar
parmaklarının üzerinden gidiyor
gitmesine itirazım yok
kollarını unuttu, kaynaklarını
ya da unutturdular
kendinden uzaktakine tutundu
Keban Keban
unuttuğun bu toprağa bir bak
üstüne örtünmüşsün sere serpe
örtünmen de bir şey mi
taşı kumu toplayıp
bağrına gömmüşsün
yarın çekip gittiğinde
bu topraklar senin sayende
çöle dönmüş olacaklar
çölde ne yetişir sanırsın
buğday mı
elma mı
orman mı...
olan olmuş demeyeceksen
parmaklarınla da olsa git
seni sen eden
kollarını da gör Keban.

Ercan Cengiz

Kelebek

dur, gitme, vakti değil henüz gitmelerin
biliyorum en kıymetli hazinenin
zaman olduğunu senin için...
ama beride de o kadar çok karar var ki
senin arkandan kaleme alınmış...

dur, gitme, vakti değil henüz gitmelerin
çürümesini bekle istersen
bencileyin alınmış kararları
kanatlarına işlenmiş renklerle,
kendi gözlerinle gör, seni sevenleri
ne dersin
bakalım
düştüğünde kaç kişi
ya da kimler, ne adına
ardınısıra yollara girecektir...
bir parça aşk için,

ben mi
uçmayı becerseydim eğer
kuşkusuz koluna girerdim
şimdi soluksuz adımlarlayım
senin ardından tasasız...

Ercan Cengiz

Kemikleşmiş Kafa

Dişum
kemikleşmiş
gece gündüz dilumda
dışarudan degül iğerudan
bağumsuzluğtan
gıdasuzluğtan hastaluktan
dişimun eti çekulmuş

fırsat bu fırsat deyu kurtcuğlar
yazuğ yazuğ
oyup oyup kökünü kazumuşlar

dişum sallantuda duştü duşecağ
kökü da gitmuş
ağrusuna aluştum
bu şişukluk ta neyu

doğtor deyu ne yapsan da faydasuz
doğtor da çaresuz zaman deguşmuş
iş işten geçmuş çekecağuz deyu
çoğtan işi bitmuştur
ağrusu da bitecağ şişigu de
göreceağsun

çoğ istersun sa yenisuni ekecağuz
ama
eskusuna benzemez
rahat ol deyu doğtor
dişuni sığma
kenduni bana bırağ...

(3.k.)

Ercan Cengiz

Kemikleşmiş Kafa / 2

doğtor deyu zamanunda dinlasaydun
birazcuğ ta kenduna bağsaydun
bu dişlerunin hepusuni çekmezduğ

baska yoli yoğ
şimdi bunlari tağacağum ağızuna
alışuncaya kadar da
uli orta bağurma
şimdulik
olanlar da bunlardur.

(3.k.)

Ercan Cengiz

Kendi Yolunda

Emeğin akmalıydı harcın demire aktığı gibi
Yoksa boğulurdu emek, karanlıklar içindedir.
Bir sevdanın başındasın, seni götürürse uzaklara
Durmaksızın, usanmaksızın.

Karanlıklar içindesin, mavzerden kopmazdı elin
Vadi sırtlarından gidilirken patika.
Bir yürüyüş kolunda, sen ve meşe ağacı
Yolun uzardı başın gövdesinde iken,
Gidip suyun başına bırakırdın yorgunluğunu.

Emeğin tutmalıydı harcı demir gibi,
Zorluklar içindesin, süzülürsün yoldaşca
Karanlıklar arasından giderken patika
Zamansız ayrılıklar gelip bulurdu erkenden
Sıkardın dişlerini, yumruğunu sıkardın
Gözden - arpacıktan düşen tetikle
Karanlıklardan kopan kurşunla
Kanına girdiğinde
Kaybolurdu gözlerin yoldaşca
And içilirdi ardından...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Kendine Benzetemezsin

Siluetimi çalamadın mı nedir
Karanlığın efendisi,
Benzetemedin de kendine
Oysa hortlakların önüne bıraktım
Emeğin öğretisinde çalınanda.

Siluetimi çalamadın mı nedir
Bu çarkın dişlisi,
Yabancılaştırılırken kendine, bir gün
Kuytulara gördün, buldun onu
İçkini de getirdi bir sahil boyunda
Her defasında
Pençem üstünde dedin ya,
Hangi taşı oynattıysan yerinden
İrkildiğinde
Hangisine gittiyse pençen
Usunu uçarken görürdüm...

Çalamadın siluetimi çarkın dişlisi
Benzemedim sana,
İsmim mezar taşındaydı
Fatihada eğildin, resmimden kaçtın
Bense doğaçımda bir başka mevsim
Her gün çoğaldım,
Sancılandı Anam, gözden irak doğdum
Esmer, kumral, sarışın, siyah tenli
Yayıldım toprak üstüne,
Ve şimdi, son ken diyorum ki sana
Çalamazsın siluetimi
Benzetemezsin kendine...

Ercan Cengiz

Kendini Doğuran Heceler

Işıldayan gözbebekleri
Çocukların ellerine geldiğinde
İnce bir gülümseme bile
Sevilerini çoğalttıkça çoğaltır

Başak başak
Sarı saçlı çocuklar da
Yakalandılar
Kara çocuklar gibi
Mart'ın dokuz'una
Ak saçlı bir adam
Neye anlatır ki
Bu kış günü
Mem-u Zin'in aşkını
Beko'ya mı yenildi
Kendi aşiretlerinde de
Hala onlarca Beko türüyorsa
İsrarla neyi anlatıyor bu yaşlı adam
Beko'lar yoksulların nasırlaşmış yanlarıdır
Çaresizliklerine çare mi olacak
Kızlı erkekli gençlerin dilek tutup
El ele tutuşup
Ateşlerin üstünden hoplamaları.

Hece hece vurgularda
Ak saçlı yoksulların anlatısı
Mart'ın dokuz'una yakalanmazken
Bir avuç şairin şiirine mi sığacaktı
Ateş, su ve toprak
Yoksulların hayatında buluştuğunda
Elde avuçtakilerle de olsa
Çocuklar çabucak öğreneceklerdi.

Dehak'ın ünvanı zalimliğindeyse
Kawa yoksul bir demircidir
Döneminin en büyük devrimcisi
Çocuklar da yoksuldur
Yoksulluğun ne demek olduğunu
Acımasızca da biliyorlar
Sizler oturmuş Beko'lara bakıyorsunuz
Çekebildiklerini çektiler çocuklar
O gencecik insanlar, yaşlılar da
Hem Dehak'lardan
Hem Beko'lardan
Şimdi kurtulmak istiyorlarsa
Müstehaktır demelisiniz
Çocukluk düşlerinizin aşkına.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kendinin Olman İçin

Zaman prangalara vurulmuştu
Acının gizemi karanlıklar içinde
Beyinlere oturtulmuş bir yelkovan
Eldeki kadehle tokuşurdu emeiğin
aresizliğindir, yükündür
Kamburundur.

Ayağın sarp yollara düşerdi
Konuşmamanın,
Konuşamamanın lt
Duyuramadığın ığlığını
Karanlığın gizemi...
Katledilen doğacınıdı damar damar
Yayılmış acılarının bileşkesi,
Tarihin o acılardadır senin, sallanır
Kazınır dirhem dirhem.

Konuşamaman zamana kurulmuştu
Zaman prangalara vurulmuştu
rperirim ki
Boğuk sesin duyurmaz ileni
Acını, açlığını gidermez.

Karanlığın gölgesi yükselirdi,
Ağırdır
Vurunca da sırtından vurur
Uyan,
Uyan ki
Kendinin olman için...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Kır Çiçeklerinin Aşkı Büyük Olur

Acıyla işlenmiş yaşam
Sevdalıydı ölesiye
Bilmediği yüzlerin yarınlara
Yüreğinin sıcaklığını verirdi.

Dağlarda kır çiçekleri.

Ot bitmezdi
Dağlar beyaza kaplanmış,
Kış kıyametidir
Ölüm sessiz olur.

Dağlarda kır çiçekleri
Çiğlik içinde
Karanlık çatlarken çiğliklerine
Sevilirdi kır çiçekleri,
Her defasında
Yenilirken ölüm
Gün içinde tarih
Kazınırdı.

Pusular atılır pusular
Patikalara pusular
Yükleri parça parça
Yayırdı
Ağrına giderdi toprağın vurulması,
Ölmazın yasası kırılırdı
Gün içinde
Toprağın gülüşünde...

Çatırdıyordu altından üstünden
Karanlık çatırdıyordu
Bin yılların hükmü ile donatılmış karanlık
Çatırdıyordu.

Kılık değiştirse de ölüm mangası.

Şafak sabırsızdı
Şafak erken gelirdi dağlara
Dağlar
İnsafına gelmezdi zalimin
Ölüme ölümcül
Şafaklar karşılanırdı
Vururdu kır çiçeklerinin sancısı.

Bilmediği yüzlerin yarınlara
Yüreğinin sıcaklığıyla
Dağlarda kır çiçekleri.

Yaşamak demektir kır çiçeği
Çalışmak demektir,
Alanı daralırdı karanlığın

Lokması küçülürdü efendilerinin.
Filizlenir gün be gün
Şafaklayanların mevsimi
Doğardı yeniden
Yeniden doğardı.

Karanlık çatlıyordu karanlık
Altından üstünden
Kolay değildi
Olmayacaktı da
Kolayın adına hiç bir şey...

Dağlarda kır çiçekleri
Damar damar
Gün içinde
Yaşamsaldı.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Kırmayın

Benim bildiğim ağaç
toprağını sevmeli,
benim bilmediğim ağaçsa eğer
toprağını da sevmiyorsa
sevmeye zorlamayın
meyvesi kurtlu olur
benim bildiğim bu toprak
onu kurutur.

Kuruyan bir ağacı
kızıp kızıp kırarak
yakmasanız da olur
o ağaç ki
kendi kendisine
yapacağını yapmış
meyvesiz kalmış
yanabildiği kadar da
yanmıştır.

Ercan Cengiz

Kısa Bir Açıklama

Şiirlerime ilgi duyan, okuyan, yorumlayan dostlara geç kalmış bir açıklamayı sunmak istedim.

Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap'ta yer alan (İstanbul, Nisan 2005, 1. Baskı) üç şiirim gerekçe gösterilerek (Cumhuriyet Savcılığı'na yapılan bir şikayet üzerine) şiirlerimin tümü 9-14 Mart 2006'da hiç bir bilgi dahi verilmeden pasifleştirildi. Belki bazı dostlar fark ettiler. Soruşturmaya uğrayan şiirlerim:

1- Arka Planda Dolaşırsa

2- Bakışın Ele Verir

3- Bir Hain Dolaşır Gözleri Donuk

Bu üç şiirimin de içinde yer aldığı kitap Türkiye'de ve Avrupa'da satılmaktadır.

Daha geniş bilgiyi Soruşturma sonuçlandığında sizlere ileticeğim.

Şu kadarını bildirmemde yarar var sanırım: Yazdığım her kelimenin, söylediğim her sözün, yaptığım her işin bugüne kadar arkasında oldum, bundan sonra da arkasında olacağım.

Bütün şiir dostlarına, okurlara ve hatta (önce tehdit sonra şikayet edenlere) önemle duyurulur...

Sağlıkla kalın....

Ercan Cengiz

Kısa Sözlür

Katır
inadı
tutarsa
adamı,
çileden
çıkarrır
insanı

-sabır-

katırın
inadıdır ki
sahibine
yükletir
yükünü

-sabır-

acemi
olduğunda
insan
katırın
yükünü
eşşeğe
bindirir

-sabır-

katıra
bindirip
çocuğu
gönderirseniz
oduna,
odunların
üstünde
oturmak
ister.

Ercan Cengiz

Kısa Sözlür / 2

Aklına mı yanayım
sana mı
serseri

...

Şu serserinin ettiğine
fidanları kesmeyi
iş bellemiş kendine

...

Yüreğinin
ağrısını
bilmeyen
demesin ki
acı çektim.

Ercan Cengiz

Kısa Sözlör / 3

Bir dosttan da gelse
Acı, acı sözlör
Turşusunu kurun
Acısını suyuna versin...

...

Ölmüş eşek, kurttan korkmuyor
ama,
uyuz kurt, kargadan da korkuyor.

...

Yılan, suyun başını tutmuş
yavrusunu neye saklıyor.

...

Tilkilerin kurnazlığına
Yalancılar da inanmıyorsa
Horozlar, tavuklar ne yapsın...

...

Kürsüye çıkmak için
illa ki birilerini
tepelemek mi lazım,
Otur oturduğun yerde
daha iyi...

...

Tunelde gürleşiyor
Haydin gençler
Sesinizi yükseltin...
Dünya sizi duyuyor...
Aman dikkatli olun
İki tarafını tutmasınlar,
Ay na sız lar...

...

Siz, yaşlanmış insanlar
durmaksızın anlatın
tecrübelerinizi öğretin
hiç olmazsa torunlarınız
karanlıklarda, emaneten
yaşamasınlar...

...

Çocuklar
yaşıyabiliyorsanız
çocukluğunuzu yaşayın
doya doya
zira bir daha
bulamazsınız.

...

Zorla yerinizi alanlara
Yer gösterin, gitsinler.

Ercan Cengiz

Kısa Sözlür / 4

Senin ateşinle pişmektense
Kendi külümde uyurum.
Senin silahınla yaşamaktansa
Kendi kalemimle ölürüm.

...

Senin kapında dilenmektense
Kendi kapımda melerim.

...

Senin kamburunu
Sana yüklemenin zamanı
Ben mi, artık büyüdüm sayılır
Senin yükünü çekemem.

Ercan Cengiz

Kızılderiliden Beyaz Adama

Kalbindekini bilemezdim yabancı adam
Ne tenin benziyordu tenime,
Ne gözlerin ne de toprağa bakışın,
Tek bildiğim Beyaz Adam
Bu topraklara çok yabancıydın,
Benim de bilmediğim yabancı adam
Uzak yerlerden gelmiştin.
Ekmeğimi paylaştım seninle
Bir konuk gibi de ağırladım
Daha da önemlisi Beyaz Adam
Toprağında gezdirdim seni
Kısacası
Ayakta durmasını da öğrettim sana...

Benim toprağımdaydın Beyaz Adam
Öyle çaresiz
Öyle zavallıydın ki...
Toprağında yaşamasını öğrettim sana.

Çok geçmeden
Ö demirten evlerinle
Tabur tabur girdiğinde toprağıma
Akınlar halinde
Göç eden bir sürüye benziyordun.
Bense,
Hem de senin korkundan
Ekili yerleri bırakıp dağlara çıktığımda
Barınaksızdım
Kendi toprağımda aç kaldım günlerce
Uykusuz, gıdasız...

Senin silahınla vuruldum ey yabancı adam
Kefensiz gömüldüm
Ben ki ne gözümü çevirdim senin toprağına
Ne de ayağımy bastım.
İşte, hala kendi toprağımdayım
Kefensiz de gömülsem
Bu böyle biline ki
Babamın da toprağıydı dedelerimin de.
Biz kendi toprağıımızda
Toprak olduk
Ot olduk, süt olduk
Doğayla içiçe
Kendimiz olduk bugünlere

Bu toprak, bu doğa ki
Bilesin ki Beyaz Adam
Kutsal emeğimizle örtünmüş
Vur, istediğın kadar vur
Kırlet
Ye
Tıkın

Tıkınabildiğin kadar...
Ama Beyaz Adam
Bu doğa
Bu toprak aç bırakacak seni
Her şeye aç kalacaksın
Hastalığın dermansız olacak senin
Korkunç alabildiğine korkunç
Hesap soracak senden,
Ne savaşı benzeyecek bizimkine
Ne de silahı...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kin

Birgün beni de
diri diri yakacağını
anlamıştım da...
mezarıma kadar gelip te
dostlarımın yaptığı
mezar taşını da
kurşunlayacağını
kestirememiştim.
Bir tek sebebim tutuyor beni
kestiremediğim içindir oda
şimdi buradan kalkıp ta
senin peşine düşmüyorsam
ayakta kalanlar görsün diyedir
sazıma kustuğun bunca kinini.

Ercan Cengiz

Kirli İzler

hangi ayak
ne parmağı
ellerin kiridir
tırnaklarda
kuruyan
parmak izleri

bu ne ayak
hangi parmak
ayaklarının altında
atlarının
nallarını söksende
ne fayda
tırnaklarında
duruyor ya izleri
ellerinin kiri...

su kaldırır mı sanırsın
bunca olup biteni,
toprak kaldırır mı
güneş kaldırır mı
bu halk kaldırır mı...

Ercan Cengiz

Kontrol

Dur
kıpırdama lo
kimliğini ver
cabuğ ol

lötfen

kimlik mi
hangüsini üsterdin
memor beğ

a sen miydun
pardon
çoğ pardon
affedersun efendum
önce tanıyamamışum da

boyrun efendum
boyrun
yolunuz açık olsun
gazanız mübarek...

Allo
allo
tum kekliklere
benü duyermısınız
nokta konişi
kendunuza
çek u duzen verun
büyük adam geli

ola ne deyi
ne deyi
insani catlatma
cabuğ söyle
gene ne oli

de konuşma lo
dugmalarini kapat
silağını da
duzgun tut
sağirmisun
duymisen
büyük adam geli
ağalarun ağasi.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Koparılan Dalın Kökleri

Gidilecek bu yol
Aşılacak bu dağlar
Çarpışa çarpışa zalimle
Çarkın dişlilerinde kalan ezgilerle.
Ülkede, Munzur'un eteğinde
Dere yatakları,
Vadiler
Seyreltili tepeler içinde...
Binlercesini barındırır bu dağlar
Çok şey var ardında heval
Çok şeyler...
Ötuzsekiz'den de öncedir
Alıkonan toprağın metropol ayağı.

Toros'larda ırgat,
Toros'larda hamal,
Çukurova'da pamuk toplayıcıları
Dört bir yanında Anadolu'nun
Modern köleleri olmuş memur,
Varoşlarda köylü...
Avrupa'da temizlikçi...
Fabrika işçileri
Sokaklarında ise süpürgecidirler.

Her dalı bugün
Her dalı kökünü aramaktadır.

Asfaltlı yollardan patikaya düşer ayağı
Yitik kalbin ezgisiyle
Dağlarına ülkenin insanı
Tepelerine girmiş oyuk oyuk
Mevzide
Siperde
Patikalarda
Hain pusuda
Çarpışmalarda
Ölümüne
Zindan direnişlerinde
Yeni günü
Baharı yaratan
Ceylandırlar...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Koparılcasına Sürüldüler

Uzunca yıllar, asırlar yaşandı
Hesapsız kitapsız akıp giden yıllarda
Vuruldu
Kimliklerinden koparılıp diyar diyar
Sürüldüler
Kirlenmiş sulara itildiler,
Soysuzca...

Toprağımdı, anne karnındaki bebekle
Cinsiyetine bahse girdiler ki
Kan emicileri.
Dersim'di, süngüdeki bir Ananın karnıydı
Biribirinden iki can koparıldı
Çarkın dişlilerinde ezildi yürekleri
Çiğlikler arasında
İki çiğlik düştü evrene...

Bir kadın
Devletin biricik pilotuydu
Törene gönderildi toprağıma
Törenlerle toprağıma ezdi
Yakıp yıktı törenlerle...
Kürdün üzerinden kusarken kinini toprağına
Bu çarkın dişlileri adına
Nesil kurutmaya yağdı bombalar...
Savunmasızdılar
Yitik kalbin ezgilerinde
Yalnız kaldılar
Kendi topraklarında
Becerileri kaldı aşiretleri içinde
Duymamasına Nazım'ın, görmemesine
Nasıl yanmam bu yaralı kalbimle...

Ekin başakları, harman hasadı
Körpe kuzu
Binbir kılıkla göz koydukları
Munzur'un sesidir
Yıllar geçti üzerlerinden
Ateşten yıllar
Hamidiyeler türedi
Türlü türlü oyunlar,
İnsan maketlerinden...

Ercan Cengiz

Kore'de

bir gazi tanıdım
Kore'de ayağını
ülkesinde evini
kaybeden,
anlamsız savaşı
anlatmazdı
anlatınca da
sabahı bulurdu
gözyaşları
dindiren olmazdı.

Ercan Cengiz

Korkak

Hiç
bir şeyden
korkmadım
bir
korkaktan
korktuğum kadar
ne zaman
ne için
zıpladığını
katiyen
bilemezsin
o kadar...

(3.k.)

Ercan Cengiz

Korku

korkuyorum / korkar oldum
gecenin bu sessiz vuruşundan
dere boyu uzayıp da giden bir tılsım
geçirmez adamı

gece ve salkım söğütlerin altı
mecburi gitmeler yok mu sessizce
gecenin karanlığı suyun sesiyle birleşir
daha bir derinleşir dere / ağırlaşır gözümde

ruhumu sarmış / boğulacağım
bir duası olmalıydı mutlak bir yerde
bu yolları aştıracak bir yemini yada
bilemiyorum
dua etmedim ki hayatımda

sayenizde benim korkum
büyüdükçe büyüdü içimde
korkulara ihtiyacım mı var sanırsınız
yeterince büyümüşler aha şuramda
destursuz

korkunuzu değil / onlara doymuşum
cesareti öğretin bana
yapabiliyorsanız
yoksa nasıl kalkabilirim ki ayağa.

bu akşam / mezarlıktan geçiyor yolum
beyaz taşların üzerinde beliriyor adamlar
taş mı dersiniz bu aslan başlarına
üzerime üzerime yürüyorlar
gözlerimi kapatıp sayıyorum içimden
bir, iki, üç...
ardından açınca gözlerimi
sade mezar taşları görünür
ve az sonra üzerime yürüyecek ölüler...
ne geçebiliyorum mezarlığı
ne de dönebiliyorum....

ölenlere ölmedin diyenler vardı
toprak kabarmış gine
ya doğuracak / ya da içine alacak beni
yakamdan tutmuşlar bile
diri diri, üst başla mı gömecekler.

Ercan Cengiz

Korkuyorlar

korkuyorlar dost korkuyorlar
ellerini vermekten korkuyorlar
büyük bir aşkla yaşamaktan
yaşamı ölesiye sevmekten

korkuyorlar dost korkuyorlar
kalemının dik oluşundan
yüreğinin sıcaklığından
gözlerinin peklüğinden

ezgilerinden korkuyorlar dost
çiçeklenen ağaçlardan
arılardan, kuşlardan, senden
yüzünün gülmesinden korkuyorlar

kol kola girmenden
halaya durmandan korkuyorlar
berrak bir nehir olup
denizlere akmandan

korkuyorlar dost korkuyorlar
gün yüzüne çıkmaktan
yürek yüreğe kaynaşmaktan
insanca yaşamaktan

korkuyorlar dost korkuyorlar
barışı haykıran dilinden...

Ercan Cengiz

Koşun Efendiler Koşun

Koşun efendiler koşun
Sudan ucuz emeğimize
Rakutak, rakutak, rakutak...
Sizin de efendilerinizin de
Güvencesidir iyi bilirsiniz
Sırtımızdaki bu kambur
Tik tak, tik tak, tik tak...
Kamburumuz çıktıkça
Şiz efendiler siz hepiniz
Üzerine basa basa
Büyürsünüz

Koşun efendiler koşun
Hangi milad getirir ki bizi bize
Ekim mi, Ağustos mu
Saat gibi işliyoruz sabırla
Tik tak, tik tak, tik tak...
Kim tutacak ki ellerimizden
Sırtımızdaki bu kamburunuzla

Muhasebenizi yapıyoruz efendiler
Tik tak, tik tak, tik tak...
Bilmiyor duymuyor değilsiniz bu sesleri
Ayak uydurduğunuzdan olsa gerek
Holdingleinizin sesine
Rakutak, rakutak, rakutak...
Göz gözeyiz sizinle diş diş
En ucuz emek var bizde
İştahınız kabarıyor değil mi
Tik tak, tik tak, tik tak
Koşun haydi koşun efendiler
Emeğimizin peşinden
Rakutak, rakutak, rakutak...
Omuzlarımızda taşıyoruz artık
Kamburunuzdur bu sizin eseriniz
Şimdi yumruğumuzun içinde
Tik tak, tik tak, tik tak...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kotideray

to kotideray, to dimıra
cime mı mendê
rao olağodı ez sebiqêri
cı weli xoro qêri

nao usari qı ama
höyrü gurrenê
brusk erceno
cigeramı feqê mı dera

herd jibeno bıra
to kotideray
wengê xo bıdı
wengê mı serra be

höyne mı letı biyo
xof quto zerrê mı
neşqını bıra neşqını
beri lingone xo ser

deste xo bıdı mı bıra
ezo fıqarı
deste mıdı taba çınno
deste mı giradaisi bıra

bıra bıra, bırayımı
to kotideray
noğdadı to qı pê êşi
a qı mire besa bıra

rao dı teyna isa
sodır nêbeno bıra
roj nau amo ma ser
qêetı dano ma

qiberê itayi qilitını
düaro xo zaf berci, qılerini
hem vırnıdı hem peynıdı
her daim pinnê bıra

bıra bıra bırayımı
wengê xo bıdı bıra
adır quto bononê ma
haylemo weseno bıra.

K-16

Ercan Cengiz

Koyun ile Kurtun Hikayesi

Koyun:
toprağın yeşermesi
demektir ekmeğim benim
karnımı doyurur, kuzumu emziririm
hem yorgan olurum çocuklara
hemi de yatak
soğuktan korurum
sütümden de bir bardak içirebilirim
gözümün içine bakan çocuklara
ne mutlu

Kurt:
ulumayı severim, dumanlı havayı da
yaz olur, kış olur fark etmez
toprak kuru yeşil, banane
kan içer dururum, ha senin ha başkasının
boğazlayıp boğazlayıp yerim
yavrumu da böyle beslerim
hilelerim, cilvelerim çoktur
tuttuğum toprak da yoktur
cilvelerime gelmezsen, hilelerime gelirsin

Koyun:
bilsem ki benimle durursun
sütümü, yünümü veririm
kuzumla da vedalaşırım ya...
var git sen, başka yerde eyleş.

(k.3)

Ercan Cengiz

Köleler ve Kralları

Piramitler Mısır'da kaldı
Nasca çizgileri Peru'da
İlim
Çözmeye çalışırken sırrını
Dört kitabın set'ine takıldı.

Yeryüzünün tüm nimetlerini
İmparatorlar yaşadı
Kölelerden yetiştirilirken
Düzenli ordular,

Ordularla
Göğüs göğüse
Çarpışmak için,

Kıldan ince kılıçlarının zaferi
İmparatorlara içirildi...

Mısır'da yükseldiğinde piramitler
Kanı pahasına binlerce kölenin
Şekillendiriyordu da
Bugünün kölelerini
Ellerinden zincirleri
Ayaklarından prangaları
Söküp
Beyinlerinden vurdular zincire,

Ne zincirlerin
Ne de prangaların sesi duyuldu
Kimseler görmeden...

Krallarsa
Taçlarını
Kalelerini geride bırakıp
Sermayenin kilidini
Baş yerine
Parmaklarına taktılar...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Köprü

şu köprüyü yapmasına yaptılar ama
ayakları havada kaldı,

üstünden geçmeye korkuyor insan

ayağımı koyar koymaz sallanması yok mu
iki tarafından tutup sallıyorlar gibi
yüreğim ağzımda koştuk kopacak sanki.

sevdiğim, sen de olmasan karşı tarafta
inan bana, geçmeye kalkışmam,

şu köprünün haline bakın ki
barışa vesiledir diyorlar...

bir de her iki tarafında da
yere basan ayakları olsaydı diyor insan
sarsılmadan...

Ercan Cengiz

Kör ile Sağır

Bağırıp durma
Nefesin boşuna
Bağırдықça haklı mı olursun
Her ne diyorsan kalsın
Bağırдыңın bir insan
Seni de duymuyor
Görmüyor musun?

Gözlerini gözlerine dikme
Ellerinle de konuşma
İkide bir zırt pırt zıplama da
İğne batmış gibi
Kendi korkunu
Bu şekilde
Karşında durana veremezsin
Karşındaki bir insan
Seni de görmüyor
Duymuyor musun?

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Körolası

yerin olmadı hayatımda
acı bir tuz kadar
yerin olmadı Şu yüreğimde
körolası kahpe dünya

Ercan Cengiz

Köşebaşlarını Tutmuşlar

Derdi alnındaki çizgilerde birikti
Gözü yollardaydı
Ezgilere dolmuşken yüreği
Yabancı sesler gelirdi kulağına
Haykırmasına gelmezdi bir allahın kulu
Köşebaşları tutulmuştu
Lüzumsuz satıcılar görölürdü sokaklarda,
Karanlığa bürünmüş bir şehir,
Kör ve sağır.

Sokak lambasında yükselirdi
İhanetin kendi kokusu,
Burun kemiğimi kırarcasına...

Belirgindi, ezgilerin derdi bundan aktı
Sesleri çabuk düşerdi toprağa
Sancılanırdı toprak, gebe kalırdı
Karanlığın hizmetkarına.

Belirgindi ezgileri
Emekçinin alnındaki çizgilerde
Birikmişti derdi
Kimseler farkında değilken
Bu toprağın sesinin

Çektiğinde pimini bir bomba gibi
Alnında taşıdığı

Gümbür gümbür
İnsanca yaşamamanın hasretiyle
Bir gün dökülürdü sokağa...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Köy Öldüğünde Şehir Ölmüştür

En çok ta çocuklar ölüyordu
açlıktan, soğuktan, savaştan
arkasından anneleri ölüyordu
iki göz çeşme karaları bağlamaktan
sonra, sonra da babaları ölüyordu
bastırdıkları acıdan, kederden ahh u vahtan
çaresiz kalıpta birşeyler yapamamaktan
sonra akrabaları, tanıdıkları sonra...
sonra bir köy tamamen ölüyordu.

duyan duyduklarını, gören gördüklerini
bir sır gibi saklarken şehirlerden...

hiçbir tarihin yazmadığı
yazmaya utandığı, büyüdükçe küçülen
sınırlarında kazılı dipnotlarıydı bunlar...

aynı kaderi paylaştılar kasabalar
kaçanları da oldu direnenleri de
anneleri babaları ağlamaktan kurudular
bin defa ölmekten daha kötü

şehirler şehirleri izledi...
aynı kaderi paylaştılar öncekiler gibi
renkleri, dilleri, dinleri ne olursa olsun
ayırırsalar da ayrılmadılar diğerlerinden
yanaklarından akan gözyaşları gibi
savaşlar, savaşlar, bir daha savaşlar
ölülerini kaldırmak içindi barış zamanları
arkasından daha bir hızla
dev binaları da yıkıldığında şehirlerde
sığınamadılar kasabalara, köylere...
sürgünler, göçler, sığınmacılar,
değiş tokuş edilen esirler...

bir farkla
duyanlar duyduklarını, görenler gördüklerini
kabara kabara anlatmaya başladılar
bu ara ilan edenler de oldu zaferini
tüm dünya duydu o zaman
bir ülke ki yerle bir olduğunda
yaralarını sarmak ne kadar da zordu
yetimler, gaziler, şehitlerle dolu...
kaç anıt dikilecekti ki savaş olmasın diye...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kurbağaların Dansı

Kurbağaların dansı
alayı
bir tabur asker
etrafını
kurbağalar sarmış
peş peşe öksürüyorlar
toprağın kokusunda
tıkanmış gibi
bir tabur asker
mevzilere dalıyor
gece boyu sürececek
bir kavganın içinde
durmaksızın
öksürmeleri tarıyorlar
cephaneleri bittiğinde
bir tabur asker
sabaha yakın
çaresiz kalıyor
kurbağaların dansına
bayraklarını indirip
teslim oluyorlar
'daha çok Vietnam'...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kurbanlık

Doldu o sayılı günler
Gündü, döndü geldi ardı sıra
Ona kara, sana ak birgün
Gözlerini bağladın ya
Yere de yatırırısın birazdan

Çırpınmasına aldırma
Ellerinde çırpınadursun
Titresin yüreği, yalvarsın
Ayaklarından tutunca iki kişi
Boynunda bıçağın gezinsin
Sakin aldırma melemesine
Kurbandır nasılsa...

Bıçağın bileli akşamdan
Gecedden almışsın dersini
Boynunda, bir ileri bir geri
Adettendir, peş peşe üç kere
Soğukluğunu hissettir kurbanı
Gözlerini güldürsün

Besmeleye ne gerek
Gün günün arkasında
Geçip gidiyor zaman
Bastır bıçağını kan fışkırsın
Kanına batır parmağını
Alnına yapıştır kurusun

Görsünler
Kurban nasıl verilir...

Ercan Cengiz

Kurt Uluyor, Kuyruğu Yerde

Güneşı kim yakalamış ki tutuklasın
Arada bir dünya ile arasına mehtap girer,

Aramıza sadece bulutlar girmiş
Kanatlarının rüzgarı dağıtabilir onları
Bulutların altında sis, duman vardır
Ve bir kaç kurt uluyorsa rengine
Dumanlı oluşundan mı havanın
Karanlıklara gömülmesinden mi
Varsın ulusun kendi kendine
Pirime ulumuyor ya...

Dinozorlar tükendi
Etle beslenirlerdi
Kime ne dinozorlardan
Kurtlar var arkasında

Kurt uluyor, kuyruğu yerde
Gözü kanda
Can mı dayanır kurtların ağzına

Masalı bıraktı kadın
Gidip pabucunu çevirdi
Verecek kan mı kaldı,
Kurtlar bilmezmiş gibi

Seslerinden ürküyor çocuklar
Zengin - fakir demeden
Çocuklar ki masallardan bildiler

Boz bir kurt mu yalnız
Dilini sarkıtır dişlerinin arasından,
Cilveden cilveye
Pusudan pusuya
Hangi cinsi ola ki
Zaman değişmiş

Kurt ki, ister uyuz
İster boz...
Ne farkeder, kurt olduktan sonra...
Uluyan seslerinden ürküyor ya çocuklar
Ben onu bilirim
Masalarda yazılmaz

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Kurtulamadığım Bir Rüya

Bir rüyadır benim ki, o da arada bir
Ben beni bildiğimden beridir gelir
Ne tavuğun dârisına benziyor düşünde
Ne karıncanın yuvasına, ne arının peteğine
Toprakta çoktur binbir türlü...-

-sıradan kıytırıkları da vardır rüyaların
gözlerini açtığında bulamadığın-

Bir rüyadır benim ki, o da arada bir
Ben beni bildiğimden beridir gelir
İki yakamdan tutar gibi, kanatır
Savaş, savaş, savaş...
Savaşı savaşı kazanınlar
Savaşı savaşı kaybedenler
Savaşı savaşımadan kazanınlar
Savaşı savaşımadan kaybedenler
Kardeşi kardeşe vurduran savaşlar...

Bir rüyadır benim ki, o da arada bir
Ben beni bildiğimden beridir gelir
Allah Allah Allah diyorlar karşı karşıya savaşınlar
Barış demiyorlar, yaşam demiyorlar...
Çekilir silahlar akıtılır kanlar
Allah Allah Allah... savaşmaya güç ver...
Hepsi altı Kıta, sade dört Kitap'ta

Dört Kitap'ta birlik
Dört Kitap'ta dirlik
Dört Kitap'ta Mazlum'un yanında
Altı Kıta da okunuyorsa Dört Kitap
Biri Tevrat'tır Kitap'ların
Biri Zebur'dur Kitap'ların
Biri İncil'dir Kitap'ların
Sonuncusu Kuran'dır Kitap'ların
Dört Kitap'ta da yoktur
Zalime diz çöken bir hece
Dört Kitap'ta da Havva ile Adem
Bugün kaç milyar insan...

Bir rüyadır benimki, o da arada bir
Her kıtada bilmiyorum ki bu kaçınıcı savaş
Her savaşta biliyorum kaybolur bir yanım
Yüz yüze bakan Dört Kitap
Yoktur içinde insana kıymak
Hele kıyarken Allah'a seslenmek...

-öldürüyorsanız yardım istemeyin
daha çabuk ölürsünüz...
yaşatmaya var mısınız
ömrünüzü uzatmış olursunuz...-

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Kuru Gürültü

Kuyruğu bacakları arasında
Bir sendedir gözleri bir yerde
Karnı da yapışmışsa biribirine
Sen nefes aldıkça peşindedir

Gidip kuyruğuna basmayasın
Böyle onulmaz zamanda
İt ittir üzerine üzerine gelir
İtler toplanır başına

Kuru gürültü çoğunun
Yalanır hırlarlar
Biri dişlerini geçirse de etine
Kemiklerine geçiremez

Kuyruğunu sıkıştırır bacaklarının arasına
Başını alır gider
Gözlerini yere
Burnunu toprağa süre süre...

Ercan Cengiz

Kuşlar da ölür

Uçuşun kuşlar
Uçuşun
Hava iyiden iyiye
Bozulmuş olmalı
Baksanıza
Bunca yıldan sonra
Siz de yakalandınız ya
Gördüğünüz
Bu İnsanların
Has-ta-lı-ğı-na

Haliniz ortada

şimdi
Hangi cinsinizde
Siz kanatlıların
Mürekkep yalamış
Bir doktor bulunur

Uçuşun kuşlar
Uçuşun
Kendi kanatlarınızla
Daha daha yukarı
Hava iyiden iyiye
Bozulmuş olmalı...

(3.k.)

Ercan Cengiz

Küfürden Haz Alanlar

Üslubunda sorun olmalı
usunda zoru
sokağının dili mi konuştuğun
meclisinin mi

sinirlerime dokunuyor
uç, uç noktalarda ötüşünce
karnından çıkan hayvanlar

eşsek diyorsun mesela
baktığı mı var eşeğin
eşseklerden başkasına
düşünmüyor, görmüyorsun
köpek diyorsan ardından
domuz ne yapar sonra

kendince adlandırdın onları
onlarsa bilmiyorlar nedenini

çaresizliğinden midir
düşmanı olmandan mı hayvanın
okumuşunun da
okumamışının da
dillerinden düşmeyen
alıp veremediğin ne ola
bunça hayvandan
bildiğim mi bilmediğim
hayvanların karakteri
boşaltırsa sinirlerini
insanların üstüne...

anlamadın mı
koyun, keçi, inek, it...
köpek, çakal, kurt...
tilki, aslan, yılan...
fare, kedi, sırtlan..
bir de ataları var ki bunların
it oğlu it gibi...

sinirlerime dokunuyor
hayvan isimleri anıldı mı
'insan'ların yanında
dil kurumları, hayvan severler...
yeşiller...
kurtarmalılar hayvanları
günahlarından 'insan'ların

İyi mi, kötü mü
duydunsa hayvanları
adını andıkları mı oldu
senin onları 'andığın' gibi...

rahat bırak hayvanları
madem ki tanımlandı
siz 'insan'larca
ayrıldınsa onlardan
medeni cesaretle
korkularını yakmalısın önce
atmalısın kötü sözleri içinden
küfürlerini de...
insan olduğunu göstermelisin,
sevgini, şefkatini...
farkını...

Ercan Cengiz

Künyem

baba yadigarı
hepsi dört hece
biri Er
diğeri Can
iki hece bir araya gelirse
olur Ercan

baba yadigarı
hepsi dört hece
biri Cen
diğeri Giz
iki hece bir araya gelirse
olur Cengiz

neyim varsa
o hecelerin içindedir
hepsi ama hepsi
benim yaptığımsa
layık olma çabası
kolay değil
baba yadigarı
başka birşey değil...

(sanırım gerekli)

Ercan Cengiz

Kürkçünün Dükkanı

vitrininde lambalar
yanıp yanıp sönüyor
vitrininde kurt postu
açık kalmış gözleri
sokakları izliyor

dükkanında kürkçünün
vitrininde lambalar
vitrininde tilki postu
vitrininde sıçanlar
çocuklara çatıyor

korkmayın çocuklar
korkmayın
ısıracak değiller

kuyruklarına rağbet var
kuyruklarına
gözler ondan üstünde
kesip kesip kuyruklarını
asacaklardır boyuna

kürkçünün dükkanında
avlanmış hayvanlar var
beş paraya satılmışlar
üst üste atılmışlar
tuzlanıp da kuruturlar
deposunda kürkçünün

tuzlanmazlarsa ne olur
kemerı yılan derisi
bilerseniz korkarlar
kürkçüler de bilirler
kottuklarında postlar
kilidi vururlar dükkana
düşerler avcılarının peşine

hayvanları vurmasınlar deyi

Ercan Cengiz

Laf Kalabalığı!

içi geçmiş, öylesine duruyor ayakta
bir kelebeğin rüzgarı bile değse kendine
kalas gibi devrilecek yolun ortasına ya

yüreği bomboş, bilmem ki ne katmıştı
bunca zaman içerisinde kuru kuruya
ne bir heyecan, ne bir yaşama belirtisi

elleri desen yorgun mu yorgun
iş yapmaktan değil elbet yorgunluğu
bir işe gelmemekten elleri
öylesine gövdesine tutunmuş

dilini desen tutulmuş kara bir buluta
dokunsan mazide arardı kendini
ne kadar çok çok işler yapmışlardı

uyuyor gözleri ne renklerin ayrımında
ne sıcak ne de soğuk, tık yok havada
bomboş bakınır öylesine
ne masum ne de cani,

ayaklarını desen kendi de bilmez ya
nerede durduğunu ya da kimin için
nereye koyacağını da bilmez işin kötüsü

oysa geçmişte hararetliydi çoğu
alıntılarla büyütürlerdi (!) kendilerini
ezberinde olurdu noktası, virgülü
sadece ezberinde
nokta kaysaydı yerinden
sözler kayacaktı peşisıra
o kadar ki bilirlirdi alıntılardan beslenmeyi

bir gündü gelip çattı işte
yalnış bir adım alıp götürürdü çoğunu
ve iş başa düştüğünde kimseler yoktu
hayatla buluşturacaktı ya
bütün bildikleriyle kanıtlayacaktı kendini
korkunun gözü kör olsun
bir çırpıda unutuverdi herşeyi

ne kadar zaman geçmişti oysa
o kuru masa toplantılarında
karşılıklı tüterken cigaralar
boşaltmazlardı kül tablasını
ciğerlerinde gezinirdi dumanı
penceresini açsalar odasının
kalkması gerekecekti yerinden birinin
sesleri duyulacaktı dışarıdan!

laf kalabalığı, çocukların sidik yarışı

o böyle demiş, şu şöyle demiş
sen ne demiştin be adam
ya da var mıydı bir diyeceğin
yaşama ve aşka dair...

osursalardı rahatlayacaklardı belki
ezberlemektense hayatı
hayatla alay edercesine

o büyük sözlerin altında kalıpta ezilmeselerdi
ya da bildikleri kadar yapsa, yaşasalardı
ya da yüreklerine birazcık dokunsalardı
ciddi durayım derken kasılıp oturmasalardı
bütün bunlar olmayacaktı belki
en azından içi geçmeyecekti
şimdi alıpta nereye katacaksın
içi geçen birilerini...

Ercan Cengiz

Lanetlenen İsimler

Çağırđı askerlerini Hitler
Mussoloni ile kol kolaydılar
Yerin yedi kat altından
Kaldırdılar başlarını
Yüzleri pislik içinde
Uzattılar ellerini ileriye
Elleri kan içinde
Heil Hitler faşizm ileri
Fethetmeli dünyayı
Dünyaya bedeldir Hitler'in askeri
Heil Hitler...

Sokak sokak dolaşın dedi askerlerine
Mussoloni ile kol kola
Renklerine, kafataslarına bakın dedi
Yakın, yıkın evlerini
İrkımızın dışında ırk tanımayın dünyada
Çoluk, çocuk, genç, kadın, yaşlı
Bakmayın dediler gözlerinin yaşına
Dünyaya bedeldir Hitler'in askeri
Var mı daha ötesi
Heil Hitler ileri
Uçaklar, panzerler katiller sürüsüyle

Baktı ki Hitler aldırın olmadı
Duyanlar tükürdüler yüzlerine
Avrupa'da lanetli
Dünyada lanetli adların ve ardılların
İrkçılığın ve kafatası hesabını
Dünyaya bedel askerlerine ödettiler
Heil Hitler, derine iyice derine
En alttaki katmanına toprağın
Bir daha çıkar mıydı yeryüzüne
Avrupa'da gömüldüğünde faşizm
Hitler çaresiz, lanetiyle yüz yüze.

Ercan Cengiz

Marifet

Karanlığa yatmak değildir marifet
İçine girip dağıtmaktır karanlığı

Zulme boyun eğmek değildir marifet
Tarihin karanlığına gömmektir zulmü

Ercan Cengiz

Maskeni Çıkar da Gel

Gelişin sinsidir, toz mu kalkar yerinden
Yapraklar düşer, fidanlar düşer
Aylarca iz sürüp dönersin etrafımda
Salyan paslanmış bin yılların kiridir
Isırdıkça ekmeğimi zehirini bırakırsın
Suyunu kaparsın çocuğun elinden
Mermiyi sürersin emek sahibine
Ezgili yüreklere karşıtlığını bilirim
İnsanların arasında böğürerek dolaşırsın
Donuk gözlerinle, masken olmayabilir
Kara gözlüklerin de
Bu biraz da bana, sabrıma
Bilincime bağlı
Maskeni düşürdüğüm orandadır bilirim
Cesaretin o maskenin arkasında
Binbir kılıkla saklanır
Üzerine pazarlıkla kendinden olmayan
Ne varsa emekten yana...
Her dokunduğun kirlenmiyor ama
Düşmüyor da her dokunduğun
Kirlettiğini alırsın yanına
Bir de keklik gibi düşürdüğünü
Bu topraklarda
Bilirim
Bilmeyen kekliktir ele verir neslini
Vurgulu yanık sesiyle öte durur
Çıplak tepelerde pusuya yatırır
Ulumaklı aç kurtlara özenir gibi...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Maşıya Nabenê Düyari

Ez maşıya nabenê düyariyo
icadı amo dina
icadı bonı gırs
gırs biyerdena mı
düyarone nacay xodı qena gırs...

Deronê xoriyo nızoni
oykonê serdono nızoni
nı silli zoni... nı torgı, nı worı
höyri, bruska mıra zaf düri
caro qöyxa mı nêbi maşıyona
herdra, bruskra, gurraisê höyrora
qöyxa mı nêbi...

Bêqi seba nairao
dero sera nêşiyoy
til nêbiyo cemodı
nı cınaur, nı qi tazi
nızoni, nasniqoni...

Ez maşıya car düyarono
car düyari mı genêpe
car düyari mı nasqenê
i car düyari qı mı serdı gırs benê
dorme mı carno i düyarone car koso
raye yolaxi qaponi mirê
ez maşıya car düyarono...

K-18

Ercan Cengiz

Meberbê Domani Meberbê

meberbê domani meberbê
gulani naha amê
herd wunno, roc wunno, astari wunnê
asmen qî wunnosa sima dımıra...

meberbê domani meberbê
sima berbisa benê gırssa
no herd herdê mao nê daranowê
bızane domani, şirinina xo bızanê
bine zulmdıqı jibenêsa
zê piyê qalıqe xo, bêqı inora qı zedı
hento qı zulm beno zedı sa sima serra
peyniya ni zulmi nejiqa rınd bızane

meberbê domani meberbê
wêci wirniya roci qellê xo bıbırnê roc bı roc
destonê simadı reng bı reng çiçêği bıbe

meberbê domani meberbê
piye sima, bırayê sima gınocısa
wirniya cimone simadı
des u dı qerşuni bıbesa serê jerriya simadı
berbisa nibeno, nibeno bıra simaqı zanê

meberbê domani meberbê
domanıqı serronê simaderê
gereko meberbê
wesanira, tesanira, qêşinora...
berbisa waxte xo meqedinê
solıqe peyinıdı bımenêsa andi
hento qı wecino wengê xo berc qerê
no zulm zobi nê qedino bıra
destone jübinıdı negênê pesa
mawacê qı ni höyri tari
nalaisa, berbisa
herdê ma serra düri sonê...

K-17

Ercan Cengiz

Mektup

Babama ve yakınında kalanlara
Uzun bir mektup yazacağım bugün
Nasıl oluyorsa aklımı çeliyor işte
Elimin içinde duran boş bir yaprak
Buruşmuş ama olsun
Dert etmiyorum
Yazımı görünce düzelir belki
Kendimden anlatsam diyorum
Öyle uzun boylu değil
Selamımı taşıyabilse ne ala
Benim için artar bile
Annemi sorsam bana ne der
Ağlar mı gine, sevinir mi yoksa
Uzağı seçiyor mudur gözleri
Kardeşlerimi ansam kendi adlarıyla
Annemin başına mı toplanırlar
Yoksa şımarırlar mı
Babamın gözlerinin önünde
Neler yaşadıklarını bilmiyorum çoktandır
Yazmalarını istesem Annemin dilinden
Üşüyorlar mıdır, ayakları da ıslak mı
Erkenden tutuyorlar mı okullarının yolunu
Geleni gideni var mıdır akşamdan
Üst başları nasıl yamalı mı yeni mi
Bir ateş ki düşmüş içime yakıyor
Yakınımdakiler bana çok uzaklar
Uzaklarda bıraktıklarım yakınlar
Sabırsızlanıyorum
Yüreğim pır pır uçtu uçacak
Postaya mı versem diyorum
Kuryeye mi, bilemiyorum
Kaç gündür iç cebimde taşıyorum.

Ercan Cengiz

Merhaba ieki

Merhaba ieki
Bu kaçıncı gelişim
Bana bir demet gl ver
Parası peşindir bilirsın
Hal hatır sorma n'olursun
İşim aceledir unutma
Bir tanesi beyaz olsun
Ana sütü gibi lekesiz,
Biri sarı olsun
Olgunlaşmış buğday başağı,
Diğerı kırmızı olsun
Damarımdaki şu kan gibi
Cana can versin,
Bir kaç ta yeşilinden koy ki
şöyle koyusundan
Filize durabilsin,
Diğer renklerden de
Etrafını iyice evrele
Siyahı sende de yok
Sana ne diyeyim ki
Ama mavisi bol olsun
Gökkuşağı gibi
Gökyüzünde
Ellerinle güzelce sar
En itinalı biçimiyle
Grnmesinler
Kem gözlere gelmesinler
Solmasınlar da
Soru sorma bana
Gözüme bakma yle
N'olursun
İşim çok acele.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Meyveden Önce

-Meyveden önce çiçeği-

her ağacın
dalındadır meyvesi

sen onu budadın
bir sonbahar akşamı

yarın bahar geldiğinde
çiçeklenmesini bekleme

çiçeğe durmayan ağacın
meyvesi mi olurmuş...

Ercan Cengiz

Meyvedeyim Toprak Ana

Bir yandan doğuyorum
Bir yandan büyüyorum
Meyvedeyim toprak ana
Meyvedeyim de
Ayrık otu kapladı kökümü.

Akmasına akıyor deniz
Durgun görölse de yüzü

Kirlenen derenin yatağıdır
Munzur'un kaynağı değil

Bizimki tarlasını belliyor
Ark açıyor
Bizimki fidan dikeyor
Fidanlarla konuşuyor

İnsan sıfatının başı bulandı
Topraktan çekti elini
Efendisine eğildiği kadar
Sınıf kardeşlerine diklendi
En az efendisi kadar

Bombardıman
Sonrasında sır perdesi
Bitkinin yüzünde saklandı
İnsanın kafası değiştii
Anlıyor musun

Ondandır alabilir ömrünü
Nehrin kaynağı
Kimi topraklarda dostum
Kokusuz çiçekler
Soluk renkler
Neyin başlangıcıdır
De ki yemek artıkları
Kompradorların
Toprağı inleyen.

Ercan Cengiz

Moro Şür

Moro dı şür
cimo caqın
quto olağo
qucoqodi
darino wê.

Derde xo cıko
qes nêzano
amo ma ser
goni vazeno

xorte serê
jüroqerdenayisa
perso bıqerê
xo wera meqerê
dirbetino sa
adır weqerê.

Moro dı şür
cım zengın
didane xo
tûj qerdaiye
nê lau lau lau
no mor tal niyo
pe ê ni moridi
more belêqini estê
cime xo qamidero
mara qami geno
onca elenga qami
waydeno
nê lau lau lau

Hele berê peser
peşti bide jübini
xebera xo jüqerê
öyro sodiro
boya xo wecina,
sıma çüst findere
cımone xo yaqere
qara xo dı seyrqere
peyser memone.

K-19

Ercan Cengiz

Mozabı Moziqa

Moza bı mozi qa
ame tê löu, amınaniyo
moziqi mozara xulliya
moza serê moziqıdı tadina

Şii amê qorto
mal hona gorridero
amınano
germê perrociyo
malê siti arêşino
tışqi haylemo kayqenê
şane mali höyndero
quteqê xo dürridero...

Moziqi areqê şaidera
viz i viza moza
wana tometı niya
moziqıra goni gena,
mozıka dı bê carı
orte amınanidera
dılopa goni ena
angore tapula wenca
zondaina xo qi serra,
heybetonê mozara
nata bota dimoc sannara
benna dana peştiya xora.

K-20

Ercan Cengiz

Munzur'un İki Yüzü

Munzur'a
Patikadan
Gidilir hewal
Hain pusular
Arkasında
Nişangahlar,
Tayyere, kobra
Tank, top seslerinde
Köy yerlerinde
Kaçışan
Çocuklar
Ağtlar arasında
Büyüyenler...

Diğer yüzünde
Faşizmin
Kahkahası vardır
İhanete,
Bitirmeye
Yol açılır
İşbirlikçileriyle...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Mülteci

Zamanlarının çoğu alınıyor
Toprağından uzakta
Ele bakan çocukların
Hasret biriktiren anneleri
Damak tadı bulamazken
Karavana yemeklerinde
Uçup giderken hayalleri
Günü çoktan geçmişti.

Ressamlar yansıtıyordu
Tablolarında mı kalırdı
Bu hasret
Ele bakan bu çocukların
Gözbebeklerindeki
İki beyaz ışık kaybolmadan
Nerede dururdu?

İtişmeler yaşandığında
Kuru kalabalıklar içinde
Kullanılmış iç çamaşırına değin
Başka da aldırın mı olurdu
Hasret uzaklara kaçtığında
Annenin gözyaşları
Kurallara mı gelirdi
Tel örgülerin arkasında.

Ercan Cengiz

N'olur

iyileştirmeye şu yaramı
dermanın yoksa elinde
boşyere neşter vurupda
incitme canımı, n'olur...
incitme artık
bırak kanasın kendi halinde
kanasın, kanasın, kanasın
...

Ercan Cengiz

Nakış

Çökmüşsün be kardeşim
elin işini görmekten
gün doğmadan göçmüşsün.
Sen de göçmüşsün diyeceksin
farkındayım be kardeşim
ellerim nasırlı olmasa da
senin ellerin gibi
farkındayım
ikimizin de ortak yanadır
yıllara yenik düşmüşüz.
Ben sürgünde hasret dokurum
yıllardır nakış nakış
gün doğmuş, gün batmış
neyime.

Ercan Cengiz

Narê

Narê Narê
wêy Narê
zeracay cıkay
qê tore Narê
camerdi ma torê
damis nedanê
nôu mermiqi wurnai
tai qi carnay wellê
hona amay çendini
adire tore Narê,
pore to hona şau
bine leceğıdı aseno
cime todi qam esto
name to weciyo
aqile to koyti dero
deşinidı findı Narê
qêniqi qêdı monê.

K-21

Ercan Cengiz

Nasıl Anlatsam O Aynalı Yüzü

Uzaklardan gelirler kör topal
Kayıp adreslerin çocukları onlar
Ufak tefek adımlarla yürürler
Kabuklansın diye yaraları
Üstüne tütün basarlar
Umurunda mı dünyanın

Saçlarımı yolduğum akşamlardan kalma
Kurt ulumalarını duyarım hala
Bedenime söz geçirip de
Tuttuğun şu hücrede,

Parça parça biçtiğindim
Kendi saçlarımdan bildim
Gözlerime yedirdiğin günleri
Tırnaklarımla temizledim

Meme uçlarında
Elektriğin izleri durur daha
Bilmem hangi dereden
Almış da gücünü,
Üzerimde deniyor kendini
Bunları öğrendiğimi anlatırsam anama
Sopayla inerdi dereye

Şimdi giydiriyorsun ya yeniden
Bedenime biçtiğin bu kaçınıcı elbise
Çıplak da çıkılmaz ki sokağa
Ölunca böylesi olmalı, medeni
Yerli – yabancı gözler bakınır
Bilsen de bilmezsin
Binlerce insan arasında
Yaşardım bu kentte
Dillerini bilirdim onların, tanırdım da
Hoş adamsın ve lakin!

Kül renkli yüzler geldiler düşe kalka
Çalı çırpı siler mi ayak izlerini
Üst baş yırtılmış, yanakları erimiş
Saç sakala bulaşmış o tozlu yollarda
Gözleri yarı açık
Hüzünlerini örttüler alnıma

Eyy lengerli şapka, medeniyetin kopyası
Seni, sen gibi bilirler kim takar ki seni
Dil bilmez naz bilmez bir sal gibi ayarsız
Bol geldi bunca esmer kafaya

Memeye saldırınca bir bebek
Olup bitenden habersiz
Yüzlerce insan yalandı kaş altından
Kar – kış dinlemedi yokluğum

Göğsünü açınca annesi
Açlığından utandı el kadar bebenin
Memesini tuttu ağzına
Üstüne eğdi başını
Doyurmasa da oyalardı kendini

Gömleği dar kavuşmuyor ki iki yakası
Pantolonu kısa ama boldur beline
Ve de ütü mü sorardı bu yollar
Hangi anne doyururdu ki bebeği
Kendisi aç, süt mü gelirdi memeye
Bundandır kıvrıla kıvrıla giden bu yol
Uzadıkça uzardı kılalacağı yerde
Nazsız büyürdü kamburum

Ve de ayakkabı tanımadığım bir marka
Patlatırcasına vuruyor ayağıma

Gelenler ela gözlü esmer güzelidirler
Mangal yürekli ama dilsiz
Ne pahasına da olsa bahara çıkmalı
Yoksa geride kalır ki gözleri
Elleri uyuşur / ben gibi donarlar

Silebilirsin artık o gözünün yaşını
Ardından gelen hiçkırıklardır

Yüreğimi gömme sende kalsın
Fırtınadan, adı konmamış beladan
Gözlerimi bulursan bandajların ardında

Ey toprağına yandığım esmer güzeli
Korkma karanlık yüzlerden, artık korkma
Onlar dururken karşımda ve kuruluyken ölüm saati
Kemerle mi asardım kendimi
Kaçınıcıyım bilemem şu daracık mekanda
Ölümlle dansa kalkan...

Ercan Cengiz

Ne Dersin

Hay bağını sevdiğim kırmızı şarap
Dört kişiyi oturtun ya bir masaya
Dördünü de getirdin karşı karşıya
Dördünün de gölgesini sakladın
Yaptıkları yuvarlak masanın altına
Ta ki kendinden geçip de birisi
Çıkarmak istemez mi gölgesini
Gördün, dört kişiydiler üçe düştüler
Kayıptan mı sayarlar sırlarını dökeni
Ne dersin, çarpılmış olmaya sana...
Ercan Cengiz

Ne Dinleyeyim Ana

Ne dinleyeyim ki
şimdi
ben
Ana,
Görüyorsun ki
karanlıklar
tüm sokakları
kaplamış
Ana, Ana
göz
gözünü mü görüyor
Ana, Ana
Dilini arıyorum Ana
dilini
sevgini
yüregini
bir versen bana
diyorum ki Ana
bana yeterli
fazladır bile
Ana, Ana, Ana...
duyuyor musun
duyuyor musun beni
esirgeme benden
Ana, Ana, Ana
kurbanın olayım...

Ercan Cengiz

Ne Güzel Ne Güzel

Hele bak sen Şu dünyaya
her taraf bem beyaz olmuş
ses seda kesilmiş
her taraf beyaza bürünmüş
saat sabahın beşi olmuş
birazdan gün doğacak
ne güzel değil mi...

Ercan Cengiz

Ne ki Denge

Düşmek midir
Dört ayağının üstüne
Dörtnala vur gitsin atını
Kralların tahtı sarsılsın

Yoksa nedir ki denge
Durmak mıdır yoksa
İki teker üstünde

Uzun soluklu
Yeniden girmek mi birlikte
Telli dikenli yollara

Yoksa yapmak mıdır
Üst üste, durmadan
Yedirmek mi yaşama

.....

Ercan Cengiz

Nê Pinnê

höyre tari topbi mı serdı tadine
nare saatona nê pinni
roc nê qedino bine sezıqıdı ronıştena
cime mı raodı monê
qowone bercora hata şuko rayi sone
cime mı teydere, enê - sonê

vayi sodıriyo haylemo dano senê mıra
despera mı nêna qı vayi pegêri
destone xuya biyari peser lox qeri sero
xora düri,

höyri tari enê mı ser, höyri tadinê
roc eno, roc qı tadino
game dê wêronı höyrora
wa qı mı dima qasbeno

naca qatê coreniyo qes çınno
cerdı höyre sıpi asenê serdı roc esto
neşqını caverdı seri xorê cayi bıveni
hontoqı beno seniç decê zerriya mı

vao qı verdra pe girotenı destonê xuya
ze dosegi nermi serdı meridinıra
höyre sıpi, roc, ji qı ez ebı derdona
va mıra çüst veciya poxê tora
wirniya cımonê mıdı tever tepi şı
höyri qêrdi virniya xo giroti berdı

bextê mınno ze to deca amo dina
waxht tengo, roci kılmi, herd gırano
savaci, zerre qami damistano qı
helbestona kiberê xo yakero

beno peroc to çinniyay, tici ena mı ser
tici topkonı pelgonê xuya, zê henguri
tici topkonı

ax welat caro berbıs qamıl beno serba to
rüyê to nê wunno, newêrdane qı buwuyo
cimat nanê cimat ser, fermani vecine to ser

höyre tari topbi haylemo ma ser tadine
wirniya qokumodı hontı zanaux
dı noxdone wêso niyane peser
name to gırano welat, herd gırano, roc gırano
berbıs qamıl nê beno, iştiri marê monê

K-22

Ercan Cengiz

Neden Kan Tutar ki Beni

Tenim karıncalanırdı benim,
Bedenim
Benliğimdi göz koyulan
Hesapları ince inceye
Erirdim
Gökçüle yükselen dumandı
Damarımın içinden,
Ekin zamanıydı
Kara örtüye bırakırdı sarısını.

Medya kör,
Medya sağır
Renk cümbüşünde dönerdi medya
Üşürdüm,
Ekran karşısında üşürdüm
Karıncalar, ahh karıncalar
Neden?
Neden toplanırsınız ki üzerime? ...

Ölümün haberi akardı sayfalara
Sayfalardan kanıma girerdi
Şu kadar... ölü ele geçtiler...
Varır mıydı insan dili
Dili kırılacağı spiker.

Tenim karıncalanırdı benim
Başbozuk bombalar damarımda oynarken
Canıma, kanıma, dalıma, damarıma...
Dilime göz koyulurken kendi yurdumda
Renk cümbüşünde dönerdi medya
Refahımın iyilik melekleri
Yüzünüze baktığımda
Neden kan tutar ki beni?
Karıncalar, ahh karıncalar
Neden toplanırsınız ki üzerime
Kalbim tutuşmuş,
Benzim solmuş
Daha ne?
Ne kadar sürecektir ki? ...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Neler Yapılmazdı Neler

Neler yapılmazdı neler
Yürütebilmek için arkalarından
Nutuklar atılır vaatler verilirdi
Yüzlerce sayfa belki aynı nakarattan
Belki yüzyıllardır saklanırdı
Donuk yüzlerin ifadesinde
Yakın zamanlara gelindiğinde
Yeni yeni yüzlerle
Yüz hatlarına bakılırdı önce
Yalandan da olsa üst başa
Ve mimikleri de olmalıydı
Zoraki de olsa
Hoş sırtan dişleri de görünmeliydi
Böylesi daha inandırıcı gelirdi
Sırlara gömülen donuk yüzlerde.

Ercan Cengiz

Nerdesin

Gözündeki tikten mi?
Elbisendeki yırtık,
Yorgunluğunun sonu mu yoksa?
Bu kolsuz fintan...

Uzun tutmazlar seni
Saltanatlarının karanlığında
Bıçağın ağzındasın
Silahın namlusunda.

Hala o bakışınlasın
Dişe diş çatışmalarda
Gerilmiş kaslar içinde
Yumruk yumruğa...

Cellatsa
Elindeki urganı
Geçirmezden önce,
Boynuna saplardı
Paslı gözünü.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Nereye Dönsem Duvar

Nereye dönsem duvar
Belki ben örmedim ama
Birilerinin örmesine de
Sesimi çıkarmadan baktım
Nasıl yaptıklarını gördüm
Şimdi bedelini ödüyorum
Öğrendiklerimin bir çoğu
O duvarlar sayesinde ki
Beynimdeki karakollara
Takılıp kalıyorlar
Ne söylemeye kalksam
Karakollara girip
Duvarlarına çarpa çarpa
Duruyorlar
Adım gibi biliyorum ki
Yıllardır ben
O duvarların içerisinde
Hapsettiklerimin
Hamallığını yapıyorum.

Ercan Cengiz

Neye Yormalı

Seke seke
Karanlığın içinde bir yıldız
Tutunmadan bir yerlere
Öylesine bıraktı kendini
Yerçekimine takıldı
Bir yıldız
Kayıp gitti
Sonra da kayboldu
Hayra mı yormalı,
Şer'e mi? ...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Nifak

Gülün dikenini de olsan
Canımı incittin bir kez
De ki neyine senin
Etle tırnak arası
Dinler miyim sanırsın
Hatırını kırmızı gülün

Ercan Cengiz

Noktalar Kaldı Aklımda

Söyleyecek ne kaldı, sen önde ben arkada
Tekrarlayıp durmadık mı yıllarca
Anlatılanların üzerinden zıplayıp da gittin
Kelimeleri parçaladın kendi ellerinle
Sahibini çıgnedin ayaklarının altında
Harfler dağıldı gitti
Noktalar kaldı bana, virgüller
Yığınla soru işaretleri birde

Neresinden başlarsan hayata
Bir yerlerde bir şeyler durmalı
Sel ki alıp götüremez ya her şeyi
Zulasında sakladığı bir taşı da olsa
Sırtını dayadığı bir şeyleri olmalı
Yatağı gibi derenin

Ne yana dönsen de izler karışmış
Yaş gelmiş kemale ermiş diyorlar
Koşmak istersen koşamazsın
Yürümeye kalkışsan az gelir nefesin
Giden gitmiş ardından baksan ne yazar
Yaşamadıklarından saysan gelip geçen günleri
Değmezmiş der durursun yaşadığına
Havada uçuşur o anlamsız kelimeler
Eğilirsin yerini bulmayan sözlere inat
Gülemezsün, somurtmak da olmaz ki
Yarını beklersün, çaresiz...

Ercan Cengiz

Nuro'ya

Ayrı zamanlardı, iki karanfil buluştuğunda
Sıcak, çıplak tepe başında
Boylu boyunca düştüler, yan yana
Beyaz Dağ'ına Dersim'in,
Bir karanfil kendi renginde
Bedenine saplanmış kör bir kurşun...
Uzak diyarlardan adres sorulurdu
Ve saplanırdı bedenine, bir kurşun daha.

Son mermisiydi Beyaz Dağ'da
Çarpışmadan arta kalan
İndirmeden kirpiğini, onu da Hüseyin aşkına
Sıkıyordu karanlığın bekçisine.
Dizleri dermansız, doğrulamazdı yerinden
Son nefesine yakın, hayat bir film şeridi gibi
Ama bitmemişti haykırımlar
Ve mavzerini kırıyordu kayalara vura vura
Sonra, fırlatıyordu uzaklara
Parça parça,
Ki geçerse de ellerine kör kurşunun
Kullanılmaz halde geçsindi gaye...

Ayrı zamanlardı dağlarda iki karanfil buluştuğunda
Karanfillerle
Kör kurşundu yıkılası Eleziz sokaklarında
Saplanmıştı bedenine,
Kan anonsu geçilirken mahalle sakinlerinden
Sokaklara pusu atılmıştı
Korkaklardı, doymamışlardı kana
Karanlığın ortasındaydılar kana doymayanlar.

İlk kurşundu sırtından giren
Kalbinden vurup geçirdi
Ve nabzın son atışlarında çevirirdi gözlerini yoldaşça,
Yarasını kaparken bir eliyle
Sıcak gülümsemesine diğer eliyle
Pusuya yatanları gösterirdi.

Korkaklardı, doymamışlardı
Salya akıtır, kanla beslenirlerdi
Kabarırdı ulumaklı sesler
Eleziz sokaklarında...

Şimdilerde portreleri ellerindedir ora insanının
Duvarlara renk verirken gülümsemesi
Dağlar aşıldı O iki karanfille,
Toprağa - güneşe - ateşe
Yağmurun çiselemesinde
Ayrı ayrı zamanlarda gülümsediler
Rüzgarın okşayışında inlerken çınar
Gülün rengine...

İki karanfil düştü ateşe
Bahara ton verdiler, daha da verecekler
Dersim'in dağlarında...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

O Bir Üniversiteli

O bir üniversiteli
başaramadığı bir eylemin
mimarı diyorlardı
yaralı ele geçtiğinde
idamla yargıladılar
suçu kime ne...

Annesi hayattaydı
haberini aldığında
dizleri kırıldı
yığıldı yere kaldı
toprağı vura vura
ağladı, ağladı, ağladı...
hıçkırıklar arasında
belli belirsiz
söylendi durdu
aldıran mı oldu
-dayanamam
buna dayanamam-
diyordu
hıçkıra hıçkıra
hepsinden önce davrandı
gidip
kendini astı
suçlu muydu
kime ne...

O mu, bir üniversiteli
hala ayakta diyorlar
yaşıyor mu
bilemem ki...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Okyanusun İçinde Bir Balık

Kirlenmiş okyanus içinde balıktı
Derinliğine bıraktı kendini
Yer vermeksizin tereddüte,
Bir ucundan girdi karanlığın
Meydan okudu, sanki kök söktü
Ve balık bildi kendini.
Okyanus mavi gördü kendini, bildi ki
Yüklenirdi karanlığa olanca hıncıyla
Ki asırların kini - kiri yüklenmişti
Karanlığa.

Gemilerle geçtiler üzerinden
Ve rüzgar
Hep zamansız vurdu.

Serpilircesineydi akarsuların mozaiği
Balık çekilip yenircesine,
Köpüren dalgaların içinden geçti
Olmaz denilenine indi okyanusun
Kaptanlarından kopmuş gemi enkazları gördü
Fosillenmişti, hurda yığınları içinde.

Yaşanılacağını gösterirdi balık
Dosta - düşmana
İncinmişti, horlanmişti gerçekliği
Eñ olunmazıydı bilinenlerin içinden,
Öğretiydi...

Bulanıktı, kirliydi dere yatakları
Kirlenilirdi de gün içinde.
Balık bir yer edinirdi kendine
Doğurur, büyütürdü güzellikler içinde
Emek verirdi amansız bir sabırla...
Sabrı bileyenlerdi birer birer
Daldılar okyanusa.
Karanlığın temsilcileri yakındı sahile
Avlanmaya geldiler
Yosunlanmış kaya diplerinde,
Yüzeye ıktı balık ışığın ardından
Akarsulara uzandı koldan kola...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Olikarşı / 1

bu olikarşı de nedir kurro
on bin yıldır burdasın bilirem
saç, sakal ağartmışsın belli
tanır, bilirsın sualım sanadır kurro

eh vallahi tam adamına gelmişsen
olikaşri nedir ki lo akıl sır erdiremisen
aha şü gar var ya, demirden evlerin gittiği
buraya kadar anlamışsen de ses ver
şimdi o gar var ya keko, o gara trenler geli bilisen
trenlerin başında bir, bilemedin iki de adam oli
biri treni kullani, biri adamları sayı tıpkı koyin gibi
buraya kadar da tamam midir lo de ses ver
o trene binenleri bilisen tanıdıkların çoktur
rayları, garı, treni... onlar yapıler her bir şeyi
sonra nasıl olise ben de bilmirem
garda duran birileri onları tek tek topli
ayrı ayrı vagonlara bindiri, bilmedikleri yerlere gönderi
bu kısmını de anladın mi keko de ses ver
o kere trene koyin gibi binenler
garda duranlardan çoğ korkiler
görsen bir avuçturlar o gardakiler
ama bunca insani o kara trene bindirip gönderiler
bi koyin gibi binenler demiler ki nereye bele
gardakilerden çok ama çok korkiler, bilmirem
doğrusuni sorarsın zamanında korkutmuşler
gardakiler de buni bililer, çok da mutliler
ola ki trene binmezse koyinlerden bi tenesi
hemen oracığda kurban ediler he vallahi
aha görsen kan bele fişkiri
diyacağsın ki tren nereye gidi
he vallahi ben o gara gitmemişem ama görmüşem
binmesinler diye koyinlere söylemişem
laf aramızda kalsın keko, beni dinlememişler
bilirem cennete diye götüriler amma
iş biteni de kurlara atiler...
geç oldi kusıra bağma, gene gelirsın anlatırım
yanlış getmeye aklın, daha neler var olikarşıde...

Ercan Cengiz

Olikarşı / 2

o gara gitmediğimi söylemişim değil
olikaşî ile tanıştığımda babamın babası...
canını zor kurtarı bilisen
ovaları, yaylaları birağı bu dağlara sığıni
o gün bu gündür keko anlayacağın
dağ adamına çığmış adımız
bağim bakışların değıştı lo, ne oli
sen sorisen ben de anlatım adam gibi
diler ki olikarşinin panzehiri tam demokrasi
demokrasi olduğunda barış koşarağ geli
e vallahi barış dedinmi akan kanlar kesili
gözyaşları dinip kelekler bayram edi
koyin kurtla kardeş olmi amma
kurt ta haddini bili diler
bağim yüzün gine değıştı keko, suratın asıldı
o da ne postalinin bağı çoğ farklı
aklıma kötü kötü şeyler geli ya
desem ki sen o gardan gelisen
olikaşinin diyarından
hafiyelik yapıp beni koniştirisen...
dünya alem konişi keko
beni susturmak mı istisen
de haydi işine lo, batmışen zaten batacağın keder.

Ercan Cengiz

Omuzumda Bin Yılların Ezgisi

Irmaktan okyanusa açılan suyum ben,
Toprağın katmanından çıktım
Kaya diplerinden toprağın ezgisini bin yılların
Olanca gücümle yüklendim omuzlarıma
Güneş inerdi berraklığıma
Karanlığı söken kızılca güneş,
Ak ederken yüzümü yıldızlar toplanırdı
Karanlığı yırtarcasına.

Dağların oyuğundan, vadilerden
Akardım kendi kanımda ezgilerle
Balık olurdum suya nehirlere açılırdım
Toprağın yüzüne çıktıktan sonra,
Akacağım yönü bilirdim...

Ayı da severdi balığı ve balık için
Suya inerdi, bir düşün ki
Ayı ki meşeye sürtünür gücü yetmezdi
Arıya...

Geçtiğim yerlerde uçurumlar vardı,
Derin vadilere gömülmüş ezgiler
Gözeneklerim vardı şarıl şarıl akan,
Ülkemin altın saçlı ak yüzü
Uygarlık beşiği, Mezopotamya...
Yoksundu günümüzden.
Kayayı damarlarıyla parçalayan meşe ağacı,
Yeşile boyanan vadi,
Birbirini kollayan dere yatakları...
Özgürlüğe yürüyenlerin patikasını bulurdu
Dört parçada ezgilerin kesişmeleri.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Onlar

Onlar yaşamın içinde büyür
Onulmazlardan geçe geçe
Herkesin gözlerinin önünde
Yaşamı kurmaya çalışırlar
İnsanca
Küçük hesaplar onlardan uzaktır
Boş yere bakmayın çıkmaz sokaklara
Fabrikaların içine girin sorun onları
Tezgah tezgah dolaşıp görürsünüz
Yaya gittiğiniz yollarda,
Oturduğunuz evlerde...
Taşta olsa çekinmeyin sorun.
Yediğiniz her lokmadadırlar
Yaşanılabilir yerlerde dururlar
Hangi ülkesi olursa olsun
Renkleri, dilleri, dinleri...
Ayrı da olsa ne değişir ki
Karı tokluğuna çalışırlar
Toplasan bir ömür boyu
Onlar emeğini ucuza verirler
Ama bol bol çilesini çekerler
Arkasında kaldığında bir ömür
Bir tek çileye doyduklarını görürler...

Ercan Cengiz

Onlar Böyle Doyarlar

Yerlileriydiler insanları o toprakların
yabancıydılar alışılmadık o seslerin
doğurgan toprakları gibi, ağaçların
kuşların, türlü türlü böceklerin...
akreplerin, yılanların, hayvanların...
insanlarıydılar onlar o toprakların

yabancıydılar o alışılmadık seslerin
bire insandılar ufak tefek
kavgaları da olsa aralarında
kimsiz, topraklarıyla barışıklılar
çocuklarını doğurur lokmalarını bölüşürlerdi
yuvalarını kurar büyütürlerdi emeklerini

yabancıydılar onlar o alışılmadık seslerin
ne olduysa olmuştu uzaklarda biryerlerde
habersizdiler kuşlar, hayvanlar, insanlar...
sonra alışılmadık o sesleri duydular
sarsıldığında çiçekler, yapraklar
ne suyun sesine benziyordu o sesler
ne rüzgarın, ne dağın, ne hayvanlar aleminin,
ilk farkedeneri kuşlarıydı o toprakların
kanatlanıp uzaklara gittiklerinde bir tuhaftılar
şaşkın, yalvaran bakışlıydı hayvanları
ne yana gidecekleri bilinmeyen
kaçışmalar can telaşından
bir huzursuzluk yükselirdi topraklarında
bilinen bilinmeyen ayakların altında
ezilirdi küçükler büyüklerinin...

canlarına kıydığında o alışılmadık seslerin
ne açlıktan ne yokluktan ne de vahşi hayvanların
ne kâr, ne tipi, ne de sele dönen yağmurun
hiç mi hiç benzemiyordu aralarındaki kavgaların
çığıllıkları karışırken toprağa
ne varsa yaşam adına o toprakların üstüne
kazan kazan bombalar dökülürken gökyüzünden...
artık övünebilirsiniz uçaklar
ordular, savaşlar, timsah gözyaşları...
flamalarının dalgalanıyor nasılsa

ölenler öldüklerince kaldılar
insanlar, hayvanlar, sürüngenler...
bağıra bağıra
doğayı öldürdünüz diyordu
ayaklarının üzerinde zor duran bir adam
gidenlerin ardından ağlıyordu
toprağınızdan kopmayın
toprağınızdan kopmayın çocuklar
onlar kendilerini böyle doyururlar
bilin ki bu bir tufandır, gelip geçer...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Onlar Haklıdır Her Zaman!

onlar yasaları bilirler her zaman
ve onlar her yeredirler
ha gündüz ha gece
aradıkları boşluktur sadece
yasalar mı, ellerinin altında
devir onların, yol onların
haklıdırlar yönetenler

onlar yasaları korurlar
ellerinin altındaki yasaları
altında kalır mı yasalar
yasalar da onları koruyor sırf bunun için,
yasal boşluklarını bilirler yasaların
nerede olursa olsun
kapı kapıdır sonuna kadar
ve açıktır her daim onlar için

yönetenler haklıdırlar
kapalı kapıları açmazlar kimseye
ama bilirler açık kalan kapıları
durmadan kafaları çalışır,
aydınlıkta bir kısmını
karanlıkta kalanını bitirirler işlerinin
gün 24 saat
tabii ki yoluna katıncaya her bir şeyi

yönetenler haklıdırlar
dolgun ücretli danışmanları vardır onların
asgari ücretli hizmetçileri, ahçıları
sürücülerini... ve daha bir sürü şeyleri
köpek bakıcıları da vardır onların
köpeklerini doyurur gezdirirler

onların yüksekte bakıp da
yüksek oturmaları da ondan

yönetenler haklıdırlar
yönetilenlerin sayesinde
baksanıza yüzlerine
yönetilenlerin birer birer
hepsi geçim derdinde ve soluktur yüzleri
mesela birşeyler mi alacaklar,
birşeyleri de kısmalıdırlar boğazından
kimeri sıkmalıdırlar anlayacağın
kime baksan koşturuyorlar
yasalar nerede onlar nerede
bildiklerinden mi yasaları
ha ha ha ha
onlar sadece emirleri bilirler
bir üstünden

...
trafik tabelasında yüz diye hız

doksanla gidiyorlar görüyorsunuz
radara yakalanıp da para mı ödesinler üstüne
ha ha ha ha ne kadar da akıllıca...
başındakilerse
yasal boşluğunu dolduruyorlar
yüz üzerinden yüzbeş kilometre

yüz üzerinden bile onbeşe fırlar
yönetenlerle yönetilenlerin farkı
haydi canım ne çıkar ki bundan
yol alıp gidiyorlar hepsi bu
ne var ki bunda abartacak
yani şimdi polis durdurup da onları
üstüne üstlük ceza mı kesmeli diyorsun
yasada yoktur böyle bir madde
onlar da biliyorlar, onlar da, onlar da
her kes işini yapıyor anlayacağın
sollaya sollaya peş peşe
ha ha ha ha
işlerini bitiriyorlar erkenden

çok zordur yönetici olmak
orayı gözle, burayı gözle durmadan
yol yordam öğren, öğret ardından
tiyo ver ki yola gelsinler
eh bazılarını da idare et gitsin

çok zordur yönetici olmak
onca danışmana yol göstereceksin
onca hizmetçiye iş vereceksin
işlerini öğreteceksin
olmadımı, başına bir de baş koyacaksın ki
iş nasıl yapılır öğrensiner...

yönetilenler! açlar ordusu
ekmekten-hürriyete...
varıncaya karşı cinsine

yönetilenler,
yasal haklarını bile öğrenmeyen tembeller!
yönetme sanatını bilmeyenler...

yönetenler haklıdırlar bu yüzden
onlar haklıdır her zaman...

Ercan Cengiz

Oralarda Bir Yerde

ölen ölsün dememeli insan
oldukça erkendir sanırım
benim için nedir ki hem
yaşamadım ki öleyim
der gibiyim arada bir de olsa
ölümdür gelir - gider

ölen ölsün, nereye kadar
oynamasınlar ölümler sokaklar
baharında doğan çocuklar
başka işleri yokmuş gibi
arkasında durmasınlar ölümün

ölen ölsün olmamalı
bir yanlışlık yoksa bu işte
ve tam olarak bilemiyorum desem
harbice
inanın bana
oralarda bir yerde

acep ölüm yaşıyana mı gelirdi
yaşamıyana mı daha çok
bundan emin değilim bir tek
bakınca etrafıma
donar kalırım
oralarda bir yerde

ölen ölsün dememeli insan
bir şey var ki bildiğim
kiminde meydan
kiminde şan
kalırdı ardından
ölen ölsün olmamalı
oralarda buralarda

ölen ölsün nereye kadar
hafife aldığımdan değil ölümü
yine de oldukça erken diye düşünüyorum
en azından kendim için
yaşamadım ki öleyim
orda, burda, her yerde

ölen ölsün, ölmesin demeli
yaşamadan ölürse bir insan
ölmüş sayılmazdı bu diyarlarda
ve bir ömür de alacağı olurdu
peşinen
o kızıl güneşten, şarıl şarıl akan sudan
ve de üzerinde yaşadığı topraktan
demektir... ölüm oralarda bir yerde
kim bilir ki... ötesini... berisini...

Ercan Cengiz

Ot Deyip Geçme

Ot deyip geçme
Bağlandığı bir kökü
Cinsi, cibiliyeti
Bir de sevdiği toprağı var,
Mevsim aralarında
Özünü yitirmeden
Değişime girdiği
Bir de rengi var.
Toprak ta sevmiş olmalı ki
Yaz kış onunla örtünür
Kıymetini de bilir...
Bu, benim bildiğim...

Ercan Cengiz

Ödüllü Bulmaca

yukarıdan aşağıya

İm

Para

Tor

Luk

şoldan sağa

İm - Para - Tor - Luk

sağdan sola

Kul - Rot - Arap - Mi

aşağıdan yukarıya

Kul

Rot

Arap

Mi

-bu heceler tesadüf mü dersiniz-
bulduysanız ödül sizin...

(sözünü bilenlerin yeri)
grubuna katılabilirsiniz

Ercan Cengiz

Öfkemi Döktü Kor Ateşin Üstüne

Gırtlığımda düğümlenen heceler
Kızgın bir demiri daha suya indirdiler
Gözlerim dolmuş bugün
Dişlerim dudaklarıma geçmiş
Ağlaya ağlaya doymuşum
Vakitsiz gidenlerin ardından
Kelimeleri yutamaz oldum
Akşam üzeri gine mahpus zamanı
Gelip kapıma çarptı
Bir Koçgiri türküsü etrafımı sardığında
Bilinmezdi
Kimin kaleminden düşmüştü toprağa
Bütün öfkemi döktü kor ateşin üstüne
Zindan zindan dolaştım
Acı sofralarda beş paraya satıldım
Gölgeler çekildi sebebinin köküne
Artık güneş dikine akar oldu
Ellerim suya durduğunda
Kızgın birer demir parçası.

Ercan Cengiz

Öğreten Emektir

Ekin eken adam
Tohumun yerini
Toprağın gücünü
Göçmen de olsa
Kuşun hakkını
Karıncanın payını
Hem tarlada
Hem harmanda
Görüyordur

Yufka açan kadın
Hamurun renginde
Buğdayın cinsini
Değirmenin taşında
Suyun gücünü
Eleğinden geçirir
Pişirir
Sacın közüne
Hakkını verirken
Közün külüyle
Ateşi örtüp
Başından çekilir.

Ercan Cengiz

Öğretmen

Seni dinlemeye
bunca yolu tepiyorum
hergün
her defasında
mecbur muyum
sen istedin diye
bu kara tahtanın önünde
boynu bükük
tek ayak üstünde
öylesine durmaya,
ne öğreteceksen
öğret bana
öğretmenim
sanma ki seni dinliyorum
kızaran kulaklarımı
korumakta aklım.

(yeni)

Ercan Cengiz

Öldüğümde

Bir gün öldüğümde,
Öldürüldüğümde asıl

Kapanırken gözlerim

Öyle sıkmalıyım ki dişlerimi
Dostlarım! ...
Çenemi bağlamakla uğraşmasın.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ölmeseydin Dünya mı Batardı

-yetim kalmamalı bir insan
annesiz, babasız, kardeşsiz...
bir kişi de olsa kıyımdan arta kalan
ele avuca bakıp da büyümemeli-

iki ağzı olurdu elindeki kazmanın
biri sivri, biri geniş iki ağzı
taş çıkarsa sivri yanını
damar çıkarsa geniş yanını
her vurduğunda toprağın kalbine
çatlayan ellerinin sızısını duyardım
kör bir bıçak gibi saplanırdı kalbime
ah Baba ahh, başka iş mi bulamadın kendine
hem değer miydi elin işinde bunca acı çekmeye

kazma kürek salladın ya bir ömür
sırtında yük de taşıdın adam akıllı
iş dedin mi yatkındı ellerin, işte toprak
fidan dikerdin mesela, görürdüm
aşı yapardın orda burda
meyvenin iyisini versin diye ağaçlar

meyvesiz kalmasın diye çocukların
hamallık yaptığını bilirim iki metre karda
ve çocuklar okuldan geri kalmasın diye
o iki metre karda çığır açardın onlara

başkasının işinden arta kaldı mı zamanın
dinlenmek yerine toprağınla uğraşırdın yaz bahar
bir teneke tohuma, üç teneke buğday veren
tamı tamına dört parça tarlan vardı babadan kalma
seni kendine bağlayan

her işe yatkındı ellerin, almasa da hakkını
şakülsüz, ipsiz taş duvar da örerdin
başını koyacak bir yer olsun da, gerisi kerim...
sağlamlığına bakardın duvarın
varsın eğri olsun, ne çıkar diyordun
kapısı küçükse boyumdan, başımı eğdim

biliyordun yuvasından gizlice sızan suyun yerini
ne yapar eder üstüne çıkarırdın toprağın
toprağın dilinden anlıyordun çiçek gibi gül gibi ellerin
ellerin dert görmesin diyenler çoğalırdı ardından

bağlama da çalardın bir keçinin değerine gelinceye kadar
bir bağlamanın ederi
oysa genç kızlar dayanamazdı bağlamanın sesine
kol kola girip halaya dururlardı senin önünde
sense yanık yanık beyitlerini söylerken geçerdin kendinden
hani kafanı kaldırıp da göz ucuyla baksaydın kızlardan birine

seni sevdiklerini anlardın kuşkusuz

şimdi görüyorsun Baba, ağaçlar büyüdü meyveye durdu
adın olmasa da çeşmelerin başında ellerinin sızısı var hala
ve hala hiç bir kahve, otel, motel, restoran tanımıyor seni
hiç bir barda pavyonda bulunmadı ayak izlerin
bir ömür boyu toprağından başka tanıyanın da olmadı
toprağıni öpüyorum Baba, güneş şahidim olsun ki
ötesine varmıyor dilim...
bu kadar mı arınıp da yaşardı bir insan...

Ercan Cengiz

Ölü Kentin Yaşlıları

Yıkık kentin ağaçları
yakılmış ormanlar, harebeler
haykırın diyorsunuz ya durmadan
yalnızım inanın yapayalnız
ol zamanda bu şehirde
biliyorum, mor dağların eteğinde
onbinler yaşardı, kardeşçe

kaç asır geçti
nice sultanlar, süleymanlar
gögüs göğüse savaşlar gördü
barışa hasret bu topraklar
çoluk çocuk, genç yaşlı
bilmiyorum, ölü bir kentin çocuğuyum
öyle bir unutkan olmuşum ki...
durduk yere yaşlanmışım
açlıktan, kaya gibi dişlerim
durduk yere
diş etlerini bırakıp ta gitmişler,
onbinlerce insan ölmüştü oysa
ateşten kurtulamayan ceylanlar...
hesapsızca, durduk yere
sınır komşusu kent bile
durduk yerde duymamıştı çığlıklarını

her şey durduk yereydi bu kentte

hala ne bir fabrika, ne de bacası tütüyor
hala onbinlerce insanı bu kentte
ve bu kent inadına inat yaşıyor

ol zamanlarda bu ölü kentten
sürülmüş insanları vardı katar katar
yollarda döküldüğünde bir kısmı
sararmış yaprak misali...
dokunamadılar
bir kısmı yıllarca sonra
terkedili viranelere dönebildiler
ki yabancı yüzleri gördüler
gösterişli evler yapmıştılar
duvarlarından çaldıkları taşlarla
harebelerin karşısına...
durduk yere topraklarına konmuşlardı
durduk yere
kendi topraklarında, inadına
nice rüzgarlara karşı da durdular
durdukları yerde
yabancılaşmamak için, küllerinden
ölü bir kentin onbinlerce insanı
bir tek ezgilerine sığındılar.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ölü Zaman 1

Sen söyle ben dinlerim
diğerlerinden bir farkım
dinlemesem de
dinler gibi yaparım

bana kızıp ta yanlış yapma
bunca insanı karşına alma
senin kurduğun sistem
bana bunu böyle öğretti

sen sözünü bitirdiğinde
kürsüden ineceksin
hepsi bu kadar
ben, tıpkı geldiğim gibi
ne bir fazla ne bir eksik
kalkıp gideceğim

sen bildiğini yapacaksın
ben de bildiğimi...
boşyere zaman ölür.

Ercan Cengiz

Ölü Zaman 2

Mikrofon sende, sen söyle
bildiğini yapadur
nasılsa cemaat seninle
bense, bilmediklerine gidiyorum
gine adamdan sayıp çağırmışsın
meclisinde yer dolsun diye
bir sandalye eksik bir fazla
sözüm meclisten dışarı
adamdan saymışsın ya...

Sen bildiklerini korkulara gömdün
ya da korkunun o kara perdesini
gördüklerinin üstüne örttün
senin bildiğinden fazlasını bilenler varken
gördüğünden fazlasını görenler dururken
kürsüye güvenip es geçtin

hepsinin gözü kürsüde
senin kurduğun sistem
kimi seni dinliyor
kimi kürsüyü

sen söyle bildiklerini
ben artık seni dinlemiyorum
gayri dinlediklerime saysanda olur
sözüm meclisten içeri
karşı köyün meclisi
bildiklerini harmanlamış
korku duvarını yıkmışlar
ışıl ışıl gözleri
yolları belli
ne taraftan baksan aydınlık
tüm meclis bir olmuş
yürekten yüreğe köprü
sevgi üstüne sevgi örmeye
bir görsen çocukları
ne de çabuk büyüyorlar.

Ercan Cengiz

Ölüm Ne ki

Uyandı uykusundan,
Gül uyandı gözlerine baka baka
Doğrulup kalktı ayağa
Boy verdi toprağına
Yakanı tuttu mu bir kez
Bırakıp da gider mi sandın

Diyor ki korkularımı attım
Kabarıp giden sulara
Kuşlar duydu, ben duydum
Ne yapsan da faydasız
Temeli sarsıldı çarkının
Saltanat bitti bitecek,
Şen bittin bende
İstersen öldür onu giderayak
Ölüm ne ki
Doğduğu toprağına
Şerbetini vermişse bir gül

Ercan Cengiz

Ölürsün Kısa Bir Komutla

Ne fark edecek ki
Bilinmezin içindesin
Birilerinin iki dudağının arasında
İster yanında ol
İster karşısında,

Ölürsün kısa bir komutla,
Ölürsün.

Ay ışığında ayak izleri
Potin seslerini geçiyor böğürtüleri
Birer emirdir komutları kısa
Düşürür eri ölüm makinasına,
Savaşın içinde
Elinde makina gözünde korku
Bilmezliği veriyor ele,

Giderdi barut kokusuna
Yanık tenin kokusu,

Emeksizdi
Kendine yabancı
Nedensizdi
Celladından çaldığı ölümü.

Ay ışığında dolaşırdı ayak izleri
Filmden uzak,
Savaşın içinde gözyaşları
Gizleyemezdi kumaşın alası
Yitik günleri...

Zihin daralırdı potin seslerinde
Kulaklarda çingirak sesleri,
Kısa komutlarda sıçardı,
Ölümünde rengi vardı
Donuk bakışlar
Altında zulüm
Üstünde ferman
Uzanırdı...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Örümcek Ağı

İnce ince yaşamın çizgileri akardı örümcek ağından
Asırların kör düğümü mü çözüldü bu manevralarla

Çıkarıp alırcasına geleceğini karanlığın içinden
Fazlalıktan yoksun bir karış toprakta aranırdı

Uzaklara sıcak iklimlere uçan kuşlarda mı bilmezdi
Kanayan yarasıyla setlere takılıp kan kaybedenleri

İklimleri farklı, ninniler ağıtlar ayrı ayrı
Komutlar, komutanlar farklı da olsa savaş savaştır
Aynı tarama seslerinde kaybolurlar

Savaşanların yükü ağlayanlara bindiğinde
Gözyaşları kurur, analık inerdi döl yatağından

Çarpışırldı barikatların gerisinde
Ve bir tek katilleri bilirdi düştüklerini

Ölümün hücreesindeki kayıplar
Uzaktan alınan görüntülerle seçilemezler

Can telaşından yollarda ezildi insan seli
Kurşundan önce bir ağrı girdi göğsüne
Kurşundan ağır ve kurşundan hızlı

Kalem tutan elinde aydınlanırdı gece
Ardından sözcükler akardı birer birer
Tarihinden ağır rengi uçmuş kağıtlar üstüne

Cehenneme çevrildikten sonra tüm renkler
Çıplak yürekleriyle baş başa kaldılar
Örümcek ağlarıyla...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Ötesi Berisi

Ne isteyebilir ki meleklerden
Son sözlerini tutarken içinde
Genç ya da yaşlı bir insan
Ötesi berisi var mıdır
Kapısına gelmişse ölümün

Kalası tutan çiviye
Çiviye tutan da kaladır
Ölünce de birlikte ölürlər
Bulurlar nasılsa yenisini
Kalas mı yok dünyada
Değiştirirler eskisiyle

Atlar da ölür tankların önünde
Pörtü böcekler ezilir paletlerin altında
Kirlerini akıtınca denize doğru
Yollar da eskir
Su da kokar

Deniz ki dalgalıdır kir tutmaz
Yüzmesini bilmeli bir balık gibi
Yaşamasını iklim iklim
Üç günlük dünya
Şansa bırakılır mı bu işler
Derin suların yüzeyidir
Rüzgar ve güneşle örtünür

Fazla ağlamazlar çocuklara
Cennetin kapısı açıktır diye
Resmedilirler bu yüzden
Meleklerin koynuna

Yaşlılarsa görmüş geçirmiştir diye
Cehennemden kurtulmadır işleri
Kalan dualarını verirler ölmezden önce

Delikanlılar mı
Aralarında kalırlar
Çocuklarla yaşlıların
Çıkar inerler bulutların üstüne

Ercan Cengiz

Ötesi Var mı

Bırakmazsan bırakma, yeter be, yeter artık
İlla ki takım elbise mi giymem gerekir
Sana yalvaracak değilim ya
Diz çöküp ağlayacak zaman da geçti
Yeter artık, senden çektiklerim
Dediğinde, bıyığı yeni terlemiş, bir delikanlı
Yol mu yoktu sanki, denizlere ulaşmaya
Seni aşamam mı sanıyorsun, dün gibi
Dağlar sağ olsun, patikalar var olsun
Vadilere giripde nehirlere ulaştım mı
Farz et ki denizdeyim
Sen, bunu anladığında
Ben villamda ayak ayak üstüne oturuyor olacağım
Ve etrafıma toplananlara
Bir bir anlatacaklarım da olacaktır elbet
Kim bilir, belki de puro da içerim
Bıyık altından da gülerim sana, kim bilir, söyle bana
Ötesi var mı, zalim...

Ercan Cengiz

Ötüşünce Kuşlar Susarım

Konuşmanın zamanı, ırmak coşmuşken
Ve cıvılcıvılken dört bir yanı
İçimi okşayan bir esinti var bugün
Aşk üzerine sözleşir
Yan yana sevdalanmış iki göz

Kokusunu sulara bırakan balıklar
Nice ırmaklardan geçtiler
Ant içtiler okyanuslar üstüne
Yüzlerce kez vedalaşarak sevileriyle

Eskidenmiş geçmiş yıllara bağlanmışlıklar
Köşe bucak infazları ellerimizin
Utangaç gözyaşları, ağıtlar...
Şimdilerde renklerine vuruyorlarsa
Kozasından çıkan kelebeklerin
İnadına sevdim güle avuç açmış iki güzel eli

Yüreğim dolmuşken ağzına kadar
Kalemimi fırlatacağım en sivri taşlara
Ne uçaklar yapmıştım o kısa notlardan
Gözyaşına, kana, kurşuna karşı..
Nice gemiler yüzdürmüştük seninle

Adımlarım ileri gitti diye
Yazdırmışlar fermanımı ajan(da) larına
Aymaz kuşlar konuşur olmuş dilimi
Yıkık bacaları dinlerken, yarım kalan sevdaları
Kanat vurup uçmuşlar, yağmur çeken dağlara...

Mavi gülüşlerine susuyorum
Her renkten çocukların, kuşların, kelebeklerin
Ellerine batmasın diye
Etrafını çevreleyen telden dikenler, susuyorum! ...

Ercan Cengiz

Öyle Dolmuşum ki

Öyle dolmuşum
öyle dolmuşum ki bugün
girtlağıma kadar,
yüzüstü yere kapanıp
hıçkıra hıçkıra
uyuya kalıncaya
ağlayacağım
yüzünden düşercesine

gıdıklamaya çalışma baba
az önce bağıran sendin.

Ercan Cengiz

Özgürlük Anıtı

Özgürlük Anıtının gölgesinde
tutsaklığım duruyor

Özgürlük meydanının bile
özgür olmadığı
bir ülkenin çocuklarıyız

özgürlüğümüz için
kol kola giriyoruz
özgürlüğümüz için
alanlara iniyoruz
birazdan bu meydanda
başımıza geleceklerden
habersiz..

Ercan Cengiz

Parmak İzi

Ha bir kalıp buz
ha bir adet bıçak
ikisi de
kesiyor ya

farkını sordun
anlatayım

Ha bir kalıp buz
ha bir adet bıçak
ikisi de
kesiyor ya
birinde
bulamazsan
izini
parmağının
ötekinde
ararsın...
ça-re-yi.

(3.k.)

Ercan Cengiz

Patika

Aykırıca geçtiğin yollardı
Patika dediğin
Alıp bilinenin dışına götürür seni
Zorluklara, bilinmeyenlere doğru...
Hişminla terkedersin metropolü
Koşarak küflenmiş sokaklarından
Yağmura yakalanırsın vargücünle
Yüklenirsin dağlara sesini verirsin.

Sokakların kiri ulaşır mı patikalara?
Bilemem, sen de bilemediğindendir
Omuzlarına yüklersin çaresizliğini
Ellerinin beceriksizliğini,
Korkaklığını ayaklarının,
Gözlerinin görmezden geldiğini...
Yüreğini katamazsan dağlara
Çiçeğine, kokusuna,
Şevdasına, suyuna,
Dikine giden yamaçlarına,
Ormanına, çalısına, kayasına...
Geçit mi verirler sanırsın...

Mavi gökyüzünden kara yüzleriyle
Umutlarımıza dalan savaş uçakları
Gülmelerimizi dilimlediler bir daha.

Ho Chin Minh'den öğretti
Savaş uçakları değil, güzellikler kalır
Patikalara uzanıp boy verdikçe vadilere
Şehirlere nefes olacak güzellikler...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Payından Fazlası Düştü

Bizim dağların yamacındayım Daye Daye
Islanmış kayalara sırtımı vermişim
Dalmışım bir kartalın kanat vuruşuna
Dağın sesi vermiş kendini suyun sesine
Birlikte vadilere vururlar Daye Daye
Piran'lara vururcasına.

Gidip meşeye yaslandığımda dallarını gösterir
Kırılmış, yaprakları kurumuş Daye Daye
Gövdesindeki mermi yuvasından
Yaşamı akarken toprağa,
Yalnız değilse bile kederli
Sancılı bir toprağın ağacıdır, sancısı ağır.

Bülbülü bulduğumda gökyüzünü gösterdi
Dağları duman örtmüş kara bir perde gibi
Kurumuş ağacın dalında ölse de yalnızdır.

Ceylansa yorgun, ceylan ürkmüş
Ve hala yanık kokusu tüterdi ormanda
Aşamayacağına yanardı bu dağları
Geçemeyeceğine Fırat'ın karşı yakasına
Yaralıydı de lo lo lo.

Boydan boya bir vadi dilini tutmuşcasına
Ne ağladı ne de güldü benimle
Bekliyordu ki sonu gelsin, artık bitsin
Dallarını sarmalayan bu ateş ve duman.

Yağmur, yağmur dillenirken bu topraklarda
Suyun sesine, dağın sesine vurulmuşcasına
Toprağımın sesine katmışken kendini
Herşeye payından fazlası düştüğünde
Ezilirdi sanki bu kara bulutların altında.

Ya sabır dendiğinde, uzun yolculuklara olsa
Toprağını bilir, kendini bilirdi insan
Ancak kök salıp gidenle yol gidilirdi bu topraklarda
Dağlar, bizim dağların sesi var ya şimdi
Toprağın ve suyun sesi ile buluştuğunda
Görebildiğince adamakıllı göreceksin ki... de lo lo lo.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Pêrs

Meyitê ma
Serê tepikoderê
Kam kami serro
Zaninımı
Qemera xoqı çinnibo
Dare dê xo qi esto
Ni mezêliqı
Feqê deroderê
E kami
Bewairi
Beqêşi
Qes nezano
Xêxe ma wanê
Roce ena
Nina itara
Urcenêra
Caro
Serê meyitora
Rai sona.

K-23

Ercan Cengiz

Posta

yazıyorum kendi ellerimde
gözlerim, yüreğimle
küçücük sade bir not

Kendi ayaklarımla götürüp
elektronik postaya veriyorum,

daha kendine gelmeden
yerini bulmadan
onlarca noktada durdurup
senin, benim adıma
sorgulanıyor,
sadeliğinden olsa gerektir
onlara postasını koyup
hiç bir şey vermeden
aralarından sıyrılıp
yerine gidiyor.

Ercan Cengiz

Prof Buyurdu

önlüklerini çıkarsınlar çocuklar
'kızlar' gelinlikleri
'erkekler' de damatlıklarını
giyinsinler

önlüklerinizi atmayın çocuklar
anneleriniz yıkasın onları
ütülesin, katlasınlar
çocuklarınıza saklasınlar

önlüklerinizi çıkarın çocuklar
atın gitsin kalemi defteri
biribirinize sarılın
Prof Fes Sör buyurdular
İlahiyat Fakültesi'nden

önlüklerinizi çıkarın çocuklar
karıştırmayasınız sakın
'kızlar' damatlıkları
'erkekler' gelinlikleri giyip de
attırmayın kafamın tasını

önlüklerinizi çıkarın çocuklar
'kızlar' örtünsün
dört tanesi müstehaktır 'erkek'lere
büyük olmamak koşuluyla
dokuz yaşından
'erkek'ler de en fazla on iki yaş
Prof Fes Sör buyurdular
evlenin, evlenin, evlenin
evcilik oynarsınız beraber
köle değilsiniz ya
yirmi birinci yüzyılda
size de bu yakışır
buyurdu Prof Fes Sör.

(zaman: şimdi, daha yeni izledim haberini...)

Ercan Cengiz

Rayê

xontoqı pet verêno ra no wâxht
neşqınayqı waderê ji mordemi
dı hire şüqi jürrê rıcınê ma ser
roca tengıdı mordemi serra til bena sona jiyanoqı vane

xontı röyi fetêlino ji mordem
i lingonênê xüyi tersınıqona
ni rayo serdı gırs biyena gınowaro
gınowaro urcenora, wesan u tesan

rayi qı benê dergsa derdê xoqi zedinê
qes nızanoqı nızano tecelê mawo
kancin umıdê mordemiyo qı vertê şêridı mono beno dı letı
meseladı gırana, binê bari heninıdı mondêqı ni hermê mı

çiyoy qı vane zanımı, xori qı seyrqê
nezanayına xora pers danê
wertê xora düriyosa zerrê mordemi
kam geno xo serqı welatıra dota
peynıdı çiyoyqı eştê xo dımıra ina monê serê rayodı
pıroşınê lingone mordemıraqı pinnê
helê key gınowaro deyi weşınıra

herd, asmen bewayir meno a waxht
savaco mordem
yaxut çepına xo raşta kam cızano
kamoqı xo nızano a hala bine ni barıra urcenora
heta nızanayına ser sonê feqê xo kerdê ya birrenê xebêri
watena mı aaqı weşına mordemona quta bine lingo
pe xeberodı xo daranewe i maxluqati
hürindiya naxırı bı mordemona wuriya
tayini mordemo wecenayisa ortê inora

mordemi qı rayodı, yolaxoderê
bewayirını, bekêsini esta i rayo serdı
key waxtê xo bi qı, dar ber rono xo dımıra
weşına xo qedına rayo serdı
kam wazenoqı baxcê cicego weco ortı
hontı rêtiqi ni cicego serdı qeşi watêni
höynê kamiyo kam cızano, cend cayura letı biyo
mêşi hegmeni qı bars danê qurfinê warıra düri sone
to wanay iştironê cimone xo werdêni xo dımıra

indi waxtê jiyani sono binê lingone mıra
zê derê dı qılerini waxht wêreno sono
bıwaci qı bıperri ni herdi serra, hêdi hêdi qı bıperri
o asmeno bewayir, no herdo şa...sebiqêri
höyre şayi qı tadinê mı serra i höyri
brusk brusk serra newecenosa kinê xo
çiqêre beno qı
hem cı mono qı peynirê serba watêni
mordem zê wayi xêxi bıbo qı kamirê cı

rayê dergi benê bar mordemi serra
mordemo qı mordemo binê i baridi jibeno

to serba jibayişı amay na dina
zobi taba çinniyo serba to...gerêqo
mordemo qı waco zerrê xora hêni eno
weng eno gula mordemi dı şikino
findenay icadi^, findenay
na rayi wecina qoti
pers kerdênira mordemi nêwenay...
kamira persqerê...^

K-24

Ercan Cengiz

Rengim, Şeftalinin Çekirdeğinde

Zindanlarından dağlara doğru
Bir başka mevsim olurum
Dağlarından zindanlarına...

Yaşam tutkusuna örtünür damarım
Yükselen dumana bakmaksızın
Güneşin gülümsemesiyle,
Yeniden çıkıp
O küllenmiş toprağın içinden
Filize dururum.

Sevisi ölesiye bağlı,
Sevdasında güneşin sevilere,

Bir kardelen, nasıl ki verir rengini
Meydan okurcasına
Güneş,
Nasıl tat katarsa
Rengine,
Tadına,
Şeftalinin, çekirdeğine değin,

Bu kara toprağın ezgisi de olsa
Renklenir, dillenir...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Resim

Aynı odanın içindeyiz
Seninle ben
Sen bir duvara yaslanmışsın
Ben de bir duvara
Yıllardır
Karşı karşıya oturmuş
Gözlerimizle anlatırız
En alımlı bakışlarımızla
Küçük birer çerçevede,
Yüz yüzeyiz seninle
Göz göze geldiklerimize
O sıcak gülümsememizle
Yürekten yüreğe girer
Ellerinden tutar gibi oluruz.

Ercan Cengiz

Resmine Bakınca Dururum

Dalga dalga açılmış kolların
Denizin güleç yüzündesin
Bakıp bakıp nehirlere uzanırım,
Sırtlarda sabahın güneşini bulur
Dalgalar boyu giderim ardından.
Bir rüzgar eserdi saçlarına
Gözlerindeki yarınları yayarcasına
Fırsatın yoktu hoşça kal demeye,
Adalarda martılar yükselmişti
Bir çingirak sızmıştı meşenin dibine
Bakışını kilitlemiştin de üstüne
Yüreğindeki sızıyı neye saklardın.

Dalgalarda kaldı gözlerim
Resmin ışıldasın diye nehirlerden
Dalgaların koynuna
Gölgelere vursun diye gözbebeğin
Yanaklarından akıp gitsin diye
Anlındaki terin
Gömleğinin yakasına.

Sensizde bekledim, kaldım yollarda
Dalgalar içinde deniz yüzünü aradım
Dalgaların üstüne vuran gülümsemeni
Sorgulayan gözlerini süzünce durdum
Anlında biriken çilenin
İnce çizgileri uzandı omzuma doğru
Bak gine dalgalandı saçların
Denizin rengine gidercesine
Demek bu baharda nehirlere müjdelendi.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Rocê Ena

Rocê ena
senê hala bu
ezi qı mironı
tixêqê mı
ezi qı mironı

xona
mordemini estasa
zedı nê
ji bostê
yaxut
angorê lesa mı
hêrdi qı wênê sa
icara tepa benê
qenê binê herdê şayi,

to nê mirenay
tixêqê mı
to nê mirenay
qedirê xo bı zanı,

ez qı ezo
merdenêra qı
nê tersonı
bı zanı qı
qudretê to rau
xo wira me qı...
tixêqê mı.

K-25

Ercan Cengiz

Rü Şa

Tore sa waci, rüye to şao
Serrona qı emêg to dê
Zonni qı emego tıp u talo,
Karı ra dūray
Arı qı nê zanay,
Dıjdını kenay
Son do wenay
Perso danay
Hetê dı perşı, hetê dı sonđi
Ortı dı monay
Se qenê bıqerê
Dilope araq neno carê to.

Sanıqa qı rüye tora
Tariyina to nê bena
Qam sa wano waco
Xellê todı niyo
Name to qı wecino
Qedire to qı birino.

To xelê mıdı niya
Waxte to qı niyo
Sanıqa qı rüye tora
Bara dı zerre mına
Mıre xebera berca,
To qı bı zanı qı
Sanıqa rüye to
Xelê mı dera
Tore sa waci
Be ar u rü şa.

K-26

Ercan Cengiz

Salıncak

yoruldum anne
burada korka korka
sallanmaktan

bu salıncağı durdur
sallanmaktan düşersem
tutamazsın anne.
burası karanlık
bak salıncak ta gıcırıyor
koptu kopacak halkası
yüreğim ağzıma gelmiş
beni tut kucağına al, sarmala
karanlıktan korkuyorum anne.
basamak basamak
yukarı, yukarıya
daha daha yukarıya taşı
maviliklere çıkar beni
yıldızlara götür
sallamak istiyorsan
iki yıldızla bağla ellerimi
sonra
sallayabildiğin kadar salla
ellerim kopar diye korkma
koparsa da kopsun
bunca yıldızın arasında
bu gök mavisinden
düşer miyim dersin
yeryüzünün karanlığına...

Ercan Cengiz

Sana Gelirken

Ayak sesleri gelirdi kulağıma
Rap rap ayak sesleri arasında
Mermi cıvıltıları...
Üşürdüm Heval,
Arka taraflarda görürken kara bulutları.
Kirlenmeden derdim hep,
Sana gelirken
Kirlenmeden sesim.

Kara gözlüklerinin arkasındaydılar
Yol boyu kuytuluklarda
Gitmediler
Elimdeki karanfilleri görmüşlerdi
Ve senin yıldönümünde sessizce
Yanıbaşına uzanmak ta vardı...

Çetenin ayak sesleri giriyor beynimin ucundan
Ayağından bağlayıp kobraya
Gezdirirler
Kilitlenir sesim,
Yenik düşer haykırmalar
Son damla kanı taşıyım damarımda,
Toprağa düşmeye
Bırakır beni.
Söküp atarlar bir meydana
Ve sonra
Yoldaşlarımın omzunda
Gelirim sana.

Gözlerim kapalı, ellerim yitik orman içinde
Toprağıma yayılırım
Köküme ulaşmak için,
Uzunca bir yolculuktan sonra
Buluşurken seninle
Kanla temizlenmiş toprağımızda
Onurluca
Ve de özgür olarak
Geride kalanları gözlerken
Toprağın katmanından filize...
Yeniden, yeniden
Yeniden filize durmak için
Seninle Heval.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim)

Ercan Cengiz

Satranç Oyunu

karşı karşıya iki şah, ne eksik ne fazla
yanında birer vezir, ikişer fil
bির çift at, birer çift kale
hepsinin de önünde uygun adımda piyonlar

vezir pervane gibi şahın etrafında
vezirle şahın etrafında filler ok gibi,
şahın vezirin fillerin etrafında
atlaya atlaya giden birer çift de at,
şahın vezirin fillerin atların etrafında
bir uçtan bir ucu gören iki çift kale
gerilmiş birer yay gibi dururlar,
şahın vezirin fillerin atların ve kalelerin önünde
uygun adımda yürüyen can feda piyonlar,
içtima anı geldiğinde herkes yerli yerinde
vukuat yok, kayıp yok henüz

düz giden piyon önündekini değil de
çaprazındakini düşürür çelme takmasın diye kendine,
iki adet fil durur onlar da çapraz gider çapraz gelirler
kendi piyonu varsa önünde durmak zorundadırlar,
at hoşlanmaz bundan zıplayıp gider üstünden
varsa bir tehlike geri döner hoptaya hoptaya,
kale dümdüz gider dümdüz gelir dozere benzer yol gidişi,
vezirse şahın sağ kolu olduğundan olsa gerek
istediği gibi gider istediği gibi gelir
tehlikeyi sezdiğinde kendisiyle şahın dışındakileri
bir bir kurban ederken kendine, ama
kendi piyonu varsa önünde o da durmak zorunda

satranç dediğin bir savaş oyunu mu
ama masanın üstündedir bütün kozları
strateji ve taktikleri deriden çantalarında
hamleleri, manevraları neleri varsa artık
geri çekilip savunmaya geçmeleri de dahil
ve uygun bir anı kollarlar karşılıklı
kim ki kimin açığını yakalarsa zamanında
o başlar saldırmaya
bir tek amaçları olur
burnu kanamadan şahın karşısına dikilip
şah deyip mat edebilmek...

karşılıklı gövde gösterilerinin ardından
peş peşe düşmeye başlar piyonlar, filler devrilirler karşılıklı
atlar düşer, kaleler yıkılır, vezirler ölür birer birer
gögüs göğüse yiğitçe çarpışa çarpışa
ne kan akar ne de gözyaşı
mertlik kokusu gelince oyunun içinden...
avare dolaşmak olmaz bu oyunda
aşkın da yeri olmaz, zaman da yoktur aşk için
birşeyler yiyip içmenin de
biribirini düşürüp savaş dışı bırakmaktan başka

iki şah kalırsa baş başa
bunca piyon
bunca fil, at, kale
ve bunca vezir heba olduktan sonra
oyun pata mı olacaktı
kim koyduysa bu oyunun mantığını
şahların yüzü de kızarmaz...
haydi geri dön sil baştan ordunu kur
kansız savaş oyununu oynamak için...

Ercan Cengiz

Selin İçindeki akıl

akıl taşları sele kapılmış
Tokuşa tokuşa yuvarlanıyorlar
Derenin yatağı, kesildiğinde sel
Kırılan yanlarını bulamazlar
Parçalanmış kum taneleri

Kar tümnden erimemiş
Güneşin ışığını yansıtıyor
Kirlenmiş sularda bir korku
Selin heybetine kapılan akıl
Oturmaktan mı yorulmuş
Yuvarlanıyor takur tukur.

Dere boyunda sel dindiğinde
Biriken atıkların suyu süzülür
Dağlara doğru gidildiğinde
Göğün öfkesi toprağa biner

Yaşanmazlıklardaki günler mi
Aç sofralarda yutulan insan
Tepe başlarındaki sis duman
Çıplak gözün seçemediği
Karartılar

Sel suları çekiliyor yuvalarına
Dere boyu izleri kalır
Merasim sonrasının suskunluğu mu
Bir kaç bot izinden kalan karartı
Yitik bir ömrü arkasına alıp gider
Yeri gelir taşlar da kırılır.

Ercan Cengiz

Sen Bir İnci Olsan

Sen bir inci olsan kem göze gelsen
Ben bir kabuk olur korurdum seni

Sen deryada olsan taş altında kalsan
Ben bir balık olur çıkarırdım seni

Ahvalini yazsam dünyaya duyursam
Sen kalemin ucu yazar mıydın beni

Şu fani dünyada dertten kurtulsam
Bir aşkı sevdada tanır mıydın beni

Sen senin aşkına yakar idin beni
Ben senin aşkından küle dönerdim

Behey zaman olur kervanlar durur
Kaş ile göz ile yollardım seni

Aşkın mecalinden öldüm dirildim
Nice yollar geçtim şerbetin içtim

Sen bir nar olsaydın ben dalında dikenin
Kem gözle bakanın gözüne batardım

Sen benim hasretim sen benim gökyüzüm
Şu koca dünyada bir tek senin için

Kavgalara girdim.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Sen ki Karanlıktan Beslenirsin

İnsan kobay oldu senin elinde
Hücre hücre
Sen ki karanlığa gömülü
Karanlıktan beslenensin.
Muğlaklığını seversin havanın
Bir de kan kokusunu,
Ulumaklıdır yol göstericin
Binbir kılıflıdır,
Ve yemin billah insan üzerine
Gözden ırakta
Kadeh de tokuşturursun.

Karanlıktan beslenirsin
Sen ki leş kargası,
Sarılmış tepe başlarında
Sise gömülü,
Heybende kelle taşırsın üstlerine.
Korkaksın,
Teninin kokusunda
Burun kemiği kırılır.
Leş kargasısın sen
Kokundan tanırım seni,
Sesinin çıkmaması
Gözümü bağlaman nafile...

Ercan Cengiz

Sen Nisan Yağmuru

sen Nisan yağmuru
sen toprağın neşesi
sen ki kire düşman
kirlenmeye düşman

sen Nisan yağmuru
o kadar kirlendi ki
sen yokken bu sokaklar
bilesin ki, bile bile kirlettiler
kara kışın şakşakçıları

sen Nisan yağmuru
sağınarak yağıyorsun ya
sorgulaya sorgulaya
sen çiftçinin umudu

sen Nisan yağmuru
gel beni dinle bu bahar
söyle, seni dinlerler
akılda geldiğin o bulutlar
söyle onlara çarpışsınlar
inatla bu kışın zaferine
ateşe dönüp düşsünler
gördüğün sokakların üstüne...

sen Nisan yağmuru
inan ki bırakıp kaçarlardı inlerine
kışın zaferiyle donanan
şu sokak şakşakçıları

sen Nisan yağmuru
şimşek şimşek giriver şu sokaklara
sağınarak salıver bereketini toprağa

sen Nisan yağmuru
sele dönüp akman illaki
kirden görünmüyor sokaklar
silip süpürmen gerekir ya
haydi durma, bir gözümde sende
kurtar beni bu yosun kokularından.

Ercan Cengiz

Sen O'sun

kah koyun postuna
kah kurtun postuna
soyunup da giriyorsun
ödenegin örtülü
biliyorum, biliyorum ki
o postuna girdiklerinin
etini yemiş, kanını içmissindir
sallana sallana gelişinden
adımını atışından da belli
tanırım seni, senin gibileri
sen... sen değilsin
sen... sen... O'sun
senin için kan
senin için can gerek
ben ağlamışım
ben sızlamışım
ince uzun bir taşı
çocuğum diye
bağrıma basmışım...
senin umurunda mı
sen... sen değilsin
sen... sen... O'sun.

Ercan Cengiz

Sen, Ben, Yarış

sen otobandasın
ben patikada
yarışalım diyorsun
anlamıyorum
niyetin patikaya gelmek mi
beni de yanına çekmek mi
sen tunelleri geçeceksin
bense aşmalıyım dağları
sen otobandasın
ben patikada
senin yolun düz gider
benim yolumda engeller
engebeler anlayacağın
sağ çıkamamakta var
bu yollarda...

Ercan Cengiz

Sende Kalsın

Al, sende kalsın
Bu benim sırt çantam
Yıllardır taşırım
Ne silah var içinde
Ne de metelik
İçindekiler
Dizelerimdir
Ağırlığına bakıp aldanma
Üst üste binmişler
Ondandır belki
Ama olsun
Sen bunları
Kaldırabilecek güçtesin
Görmek istediğim
Sırtında taşıyamayacaksan eğer
Benim gibi
Bulutsuz bir havada
Ağzını açman yeterli gelir
Onlar da biliyorlar
Alıp başımı
Uzaklara gideceğimi
Hepsinden önce onlara söylemiştim
Bir yolunu bulup
Bakarsın benden daha erken
Gidecekleri yerlere giderler
Çocuk değiller ya.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Senin Eğlencene

Senin eğlencene denirdi
Balık da olsa
Yani
Nehirdeki balık, Okyanustaki...
Meşe diplerinden, kayalardan fıskırıp
Toprağın yüzüne çıkan
Su içindeki balık...

İçtiğin sudaydı balık
Boğazına duracak.
Sofrandaydı,
Tabağındaki yemekte...

Şudaki balık,
İsmi diline geldiğinde
Kendisiydi tepende duran
Ecdadının aklı almadı,
Bilirim ki senin de almaz...

Ercan Cengiz

Senin G6zlerinle Anne

G6z6n arkada kalmasın
senin g6zlerinle g6r6p,
bakmasını 6ğrendim anne.

Tezek kokan ellerini
şimdi, kusursuzca
6pebilir miyim anne,
6p6p te başımın 6st6ne
koyabilir miyim.

Ercan Cengiz

Senin İçin

Bugün oturmak istemiyor canım
İster kalem ister kitap tutsun elim
Ne şu kadar yayını televizyon kanallarının
Ne de dışarıda hasretine yağın yağmur
Artık durduramaz beni
Çıkıp ıslanmak istiyorum sırlı sıklam
Ve yalnız başıma
Ne sokakların gürültüsünü kaldırabilirim bu saatte
Ne de yolumu kesip kimliğimi soranları.

Bugün oturmak istemiyor canım
Ne odanın sıcaklığı - soğukluğu
Ne de koltukların yumuşaklığı - sertliği
Yerimde tutamaz beni

Çıkıp koşmak istiyor canım
Terimin kokusu yağmurla buluşuncaya kadar
Sonra kıvrılıp kuru bir ağacın altında
Üç sarımlık kaçak tütünü, aynı seninle beraber
Tüttürdüğümüz gibi rüzgara karşı
Tüttüre tüttüre acımı içmek istiyor canım.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Serçeden Öğren

civciv yumurtadan
yumurta civcivden
öncelik kimdeydi
siz tartışadurun

serçenin bir yuvası
içinde beş yumurtası
insan eli değdi diye
uğramaz oldu
yumurtalar soğudu
yuvası dağıldı
serçe görünmez oldu.

Ercan Cengiz

Sesin Duyurmaz mı Çektiğin Acıları

Zaman prangalara vurulmuştu
Acıya durulurdu
Kamburun tokuşurdu eldeki kadehle
Acın tutuşurdu tutuşmasına
Nedendir, bilinmezdi de
Ayağının sarp yollara düşmesi.

Konuşamaman zamana kurulmuştu
Uzun uzun kahr çekilirdi
Ayaklarının üzerinde taşıdığın beden
Karşı duramazdı zalime
Ürperirdi insanoğlu.
Karanlığa yükselirdi ezeli yüklü komut
Dirhem dirhem kazınırdı bedenin,
Sesin duyurmazdı acını
Boğuktu
Bitmezdi, tükenmezdi açlığın
Çilen bitmezdi...
Köy köy
Mahalle mahalle
Ev ev
Sokak sokak
Gizemidir devranın kendi
Bundandı karanlıkta boy vermesi...

Midede tutuşurdu kadeh
Açlık
Acı içinde sürüklenirdi özü
Demiyorsan bir süre daha eğer
Al kadehi vur yere...

Zaman prangalara vurulmuştu
Karanlıklar içinde acının gizemi
Beyinlere oturtulmuş bir yelkovan
Eldeki kadehle
Tokuşurdu emeğin
Çaresizliğindir
Yükündür
Kamburundur.
Ayağın sarp yollara düşerdi
Konuşmamanın
Konuşamamanın ölçütü
Duyuramadığın
Çiğliğini
Karanlığın gizemi...
Katledilen doğacındı damar damar
Yayılmış
Acıların bileşkesi,
Tarihin o acılardadır senin
Sallanır
Kazınır dirhem dirhem.

Konuşamaman zamana kurulmuştu
Zaman prangalara vurulmuştu
Ürperirim ki
Boğuk sesin duyurmaz çileni
Acını
Açlığını gidermez.
Karanlığın gölgesi yükselirdi
Ağırdır
Vurunca da sırtından vurur
Uyan
Uyan ki
Kendinin olman için...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Sesine Vurulduğum Keklik

Sesine vurulduğum keklik,
Gelen ben
Kandıgım keklik ölen ben,
Öldüren ben
Birlikte ağıtlar yaktık arkalarından
Yine geldik.

Türümüz yayıldıkça denendik
Keko, peko dedik guguk kuşuna
Dağ-taş düştük yollara
Ağaçlara yaslandık, ağladık yapraklara
Gizledik ağlamaklı yüzümüzü
Sesimizi verdik rüzgarlara
Efsanelerle geldik her bahar
Öldük, öldürdük.

Nasılını bilmem,
Geldik yan yana
Şesine vurulduğum keklik,
Ötmemeyi deneseydin bir kerecik
Kanmamayı bir kerecik

Kandırmamayı...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Sevda Sıcak Olur

Sevda nerede
Kimin hangi sınırında
Telörgülerle çevrenir de
Zincire vurulur
Yorgun mu düşer sanırsın
İçinde büyürken devrimin
Yolun neresinedir pusuların
Kimin fermanıdır ki
Boynunda taşırsın
Yıllardır
Hücrende asılı durur
Hangi kapının anahtarı ki
Durmadan uslanmadan
Sürgünlere yol verir
Sevda sıcak olur
Bilmez misin
İpe mi gelir sanırsın
Kurulu düzenine mi.

Ercan Cengiz

Sevdada Kökleşirsin

Emeğini yoğururdu
Kan tarlasında
Ekmek, su için
Hürriyet için yıkanırdı
Kendi kanıyla
Temizlenirdi.

Öyle bakmayın,
Bu sevdanın kendidir.

Sevdanın şarkısını
Düşürmezdi dilinden
Kor ateşte de olsa
Yaşamın içinde büyürdü
Emeğini yoğururdu
Sevdada kökleşmek için.

Bilirdi, sevdalı yaşamının
Dakikası bile
Alanlarını daraltırdı
Kan emicilerinin
Sonu olacak kadar da
Derinliğine
Emeğin yoğrulmasında
Tarihi yaratılırdı...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Sevdam Benim

bir bahar daha geldi
baharların üstüne
dimdik ayaktaydın sen
çiçeğe durduğunda doğa
doğa büyütüyor ya aşkını
sevdamin yüceliği ondan
dimdik ayaktasın ya
yaşıyorsun ya dimdik
bu kaçınıcı sözümdür
sana sözlü sevdamin
ölüm geldiğinde bana
dimdik ayaklarımın üzerinde
dimdik durmak isterim
son nefesimde de olsa
kimseler olmasa da yanımda
güneşe bakıyor olacağım
senin baktığın gibi de umutla...

Ercan Cengiz

Sevdiceğim

Elindeki nasır olaydım
Yüreğindeki neşe,
Bastığın toprak olaydım
Ayağının altında
Boyundan kopmayan gölge
Sevdiceğim, ne diyeyim ki daha
Şimdi sevdiğimi söylesem sana
Takibe uğrarsın diye
Öyle bir korkuyorum ki...
İyisini sen gözlerime bak
Ve dinle yüreğinin sesini.

Ercan Cengiz

Sevgi

Ben ben olalı
bu karadenizin
sıcak
akyüzlü insanlarını
sevmeye doyamadım.

Oldum olası
bu akdenizin
soğuk
yüzükara insanlarını
sevemedim gitti.

'denizi kurutursanız
balıkları yakalarsınız'

Ercan Cengiz

Sevgiye Dair

Ben bir sevgi ağacıym
Toprağıma bağılı
Dallarım la güneş
Damarlarım la suyu
Toplar
Toplar içerim
Özsuyumdan çiçeğe döner
Rengarenk
Biribirinden lezzetli
Meyveler veririm,
Ben bir sevgi ağacıym
Ana dallarım
Yan dallarım var benim,
Atar, toplar damarlarınız gibi
Benim de bir canım
Can damarım
Damarlarımdır benim
Bağrındayım
Toprak Ananın,
Kabuğum çatlamışsa gövdemde
O da benim derdim
Ne rüzgarlar gördüm...
Ne tipiler atlattım
Tozu duman içinde...
Neler çektiğimi bir ben bilirim
Hiç te kolay değil çektiklerim
Ben bir sevgi ağacıym.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Sevinin Katiller Sevinin

Sevinin katiller
sevinin
öyle bir sevinin ki
sevincinizden çatlayıncaya kadar
göbek üstüne göbek atın.
Kadehlerinizi kırarcasına bu akşam
fahişelerinizin koynunda
peş peşe tokuşturun...
Babasını öldürdünüz çocuğumun
gözlerinin önünde hem de
yarımdı, yoldaşımdı benim,
bilesiniz
ben ağlayıp ta gözyaşı dökmüyorum
siz katiller sevinmeyesiniz diye
sevinciniz kursağınızda kalsın diyorum
ama o küçücük, bir çocuk daha
hem de gözlerinin önünde
arkasından vurdunuz babasını
cesaretiniz bu kadar mı...
Çocuğum ağlıyor babasının kanı üzerine
durduramıyorum
sevinin katiller, sevinin
sevincinizden göbek üstüne göbek atın
fahişelerinizin koynunda kadehlerinizi kırın
bu devran sizin...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Seviyorsan Seymenler Parkı'na!

iki genç kol kola
kol kola iki yaşlı
dördünün de gözlerinde
damlaları sevginin
ne kullanmaya müsaitler
ne de kandırmaya
ne geliyorsa içinde
onu yaparlar o anda
öpmek istiyorsalar mesela
sarılıp da öpüşürler
sokak mı, tren mi, çarşı pazar mı
sevileri mi değişir
başkent Bern olunca kime ne

.....

iki genç yan yana, arka arkaya iki yaşlı
dördünün de gözlerinde yakalanma korkusu!
gençler vuruyorlar yola Seymenler Parkı'na doğru
Meclis binasından geçecekler
Cinnah'a çıkacaklar
cadde boyu konsolusluk binaları
gizliden göz ucuyla bakarlar
el ele tutuşmak yasak
ya bir gören olursa korkusu!
varıncaya kadar ağaçların altına
Seymenler Parkı'nda Ankara'nın
ver allahım ver
Yargıtay binasından geçmişler
biribirini böylesine sevenler!
sevilerini ispatlıyorlar ağaçların altında
gözcüleri de vardır alim allah
diğer ağaçların zulasında

sevileri böyle olunca
nefretleri nasıl olurdu, bilemem...
bilenler beri gelsin.

Ercan Cengiz

Seviyorum İşte

Diyarbakir'in karpuzunu
Munzur'un alabalığını
Antep'in fıstığını
Ordu'nun fıncığını
Zonguldak'ın kömürünü
Batman'ın petrolünü
İstanbul'un boğazını
Taksim Meydanı'nı
İzmir'in zeytinini, incirini
Antalya'nın denizini, kumsalını
Çukurova'nın pamuğunu
Portakalını, limonunu
Ankara'nın keçisini
Kızılay Meydanını
Afyon'un lokumunu
Ararat'ın yüceliğini
Seviyorum işte
Bebenin emeklemesini
Sokağa yürümesini
Onurlu yaşamayı onur bileni
Seviyorum işte
Ölesiye...
İnsanların gülebilmesini...

Sevmiyorum işte
Zoraki sevdirmeleri
Arkasından vurmaları
Statükocuların hiç birini
Doğayı katledenleri
Ağlatmayı marifet bilenleri
Yosun tutan hücreleri
Donuk bakan yüzleri
İnsanlığı bilmeyenleri
Sevmiyorum işte...
Korka korka yaşamayı...
Geleceği ipoteye almayı...
Tek perdeden sözleri...
Karanlık yüzleri...

...

Ercan Cengiz

Sevmesini de Bilmeli

Sevmesini de bilmeli bir karınca da olsa
Yurduna, yuvasına bağılı ya
Varsın boyu küçük olsun
Cesaretli

Sevmesini de bilmeli bir kuş ta olsa
Gideceği bir yolu var ya
Bir amacı ve de kendinin özgücü.

Bilmeli, tek gözün bile kaç karınca boyu ettiğini,
Emeği kutsal bilip korumasını da bilmeli
Kirlenmemeyi sevmeli.

Karınca gibi sevmeli yaşamı
Karınca gibi doyurmalı ya hep ya hiç
Boy mu, uzamasa da olur
Gam değil.

Karıncalar kollektiv yaşarlar
Başarılarının sırrı burada yatar

Övgülerden uzak durmalı
Ne ola ki toprağın kırmızıysa rengi?
Her zaman büyüktür yükleri
Kuru gürültüden uzak, kendileri küçük mü?
Merasimleri büyük, adımları yumuşak mı?
Gözleri kolağan,

Bense her gördüğümde yol veririm,
Sadece saygımdan.

Sömürüden alabildiğine uzak,
Uzak durur yolları,
Ne yoksuldurlar biribirlerinden
Ne de yemeklerinde kalır gözleri,
Patikaları ortaktır, şatoları ortak.

Ne patronları var, ne de tüccarları
Tefecilere düşmez yolları
Ne sınırları var, ne de bayrakları
Ne orduları var, ne de bombaları...
Ne lordları var, ne de kapıcıları...
Akli selimdirler, yığittirler
Meydan okur, meydana gelirler.

Karıncalar olmasaydı emeksiz, sevgisiz...
Nasil olurdu bu doğa?
Tanklardan, kimyasal silahlardan,
Coplardan kalma morartılarla
Delinmiş atmosferin sonrasına.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Sewusen

Yemek içmek için de olsa
kendi elimin altında
ne bir bardağım oldu
ne bir tabağım
Dersim'in 'delisi'yim ben
can'lar sağolsun
gitsem de, gitmesem de
o sıcacık evlerine
sofralarında yerim vardı

yatmak, kalkmak içinde olsa
akşamdan akşama
bir evim de olmadı
Dersim'in 'deli'siyim ben
can'lar sağolsun

zamanım olmazdı
üst baş almaya
alamazdım da
parayla hiç ama hiç
aram olmadı ki
can'lar sağolsun
Dersim'in 'deli'siyim ben
tepeden tırnağa giyinirim
uğrasam da uğramasam da
neler çektiğimi biliyorlar
Sewusen'im ben
Dersim'in 'deli'si
Sewusen'im, Sewusen

zalim felek kapımı son çalışında
bir parkta uyurken hem
hem de bir öğretmen eliyle
canıma kıydığında sen
çocukları(mı) düşündün mü
onlar ki yüzümü görmüşlerdi
divaneye döndüğüm yollarda
öğrettiklerini öğrenirler mi sanırsın
Sewusen'im ben Sewusen
Dersim'in 'deli'si...

-Sewusen'e 'deli' diyen öğretmen
canlarının sevgisini hor görür
Sewusen'i vurur da vurur
bir deli raporu alır, kurtulur...-

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Sınır

Senin ÷lkene kaçınıcı gelişim
bu sefer usulunca olsun diye
tuttuğın bu kapıyı kullandım
pasaporta baktın yüzüme de
şimdi kalkmış
kimliğimi de istiyorsun

kimliğimi sana veremem ki

onu kazanıncaya kadar
neler çektiğimi bir bilsen
belki utanır bu sınırları kaldırırdın

istersen çantamda
Amerikan marka
bir paket sigara var
işini görmez mi

...

akşam oldu
karanlık bastı senin ÷lkeni
işte gidiyorum geldiğim gibi
toplasan birkaç günün yarısı bile değil
senin ÷lkende yaşamışlığım
ben aynı ben

unuttun mu
bu kadar mı çabuk
değişirdi insan
değişen sen misin yoksa
şimdi kalkmış didik didik
aranıyorsun
ne aradığını bir bilsem
oramda buramda
artık ellerini çeksen diyorum
üzerimden

ahh Amerikan marka
bir paket sigara...

Ercan Cengiz

Sırdış Oldum Munzur'dan Toros'a

Dağlarıyla çevrili ülkemde
Newroz günleridir,
Govenddedirler
Yetmişine dayanmış ak saçlılar.

Bir kaç atımlık çay, şeker
Bir kaç sarımlık tütünle giderken
Sırdış olup geceye,
Orta yere koyarlar yüreklerini
Bıyığı yeni terlemiş delikanlılar.

Kürdün kadını hewal,
Arsızca doğurur
Ve toprağa değen
Her damla kanla
Asırların iz düşümünü bulur
Ülke ülke
Toprağın ezgisinde
Seyit Rıza'nın özlemi
Kenetleşir...

Çukurova'da serpiliyorsa toprağa
Toros'tan Munzur'a
Uzunca bir yolculuktur
Ata külleri kavuşur
Biribirine
Dicle'ye, Fırat'a, Kızılırmak'a...
Filize durur
Nehir yataklarında
Ve hewal'in sıcaklığında
Ayrışiyorsa
Munzur Çayı'na
Munzur welattir hewal
Karadeniz dağlarından
Toros içlerine
Çivi gibi de saplanır
Metropolün köşe taşına...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Simge Oldu da Ne Oldu?

Toprağa dikildi bir zeytin ağacı
Etrafındaki üç kazıkla tutuldu
Simge oldu da ne oldu?
Anlayacağın üç kazığın arasında kaldı
Kazığın biri arabulucu, tarafsız göründü
Diğerleri karşı karşıya barışa oturdular.
Zamansız rüzgara karşı o zeytin ağacı
Çaresiz bu üç kazığa bağlandı.

Dillere destan barışın simgesi o zeytin ağacı...

Büyümesine büyüdü, gün oldu kazıkları çürüdü
Kazıkları da tutan bir güç vardı ki metaldendi
Zeytin ağacını da o metal tutardı burada...
Gün bugündür deyip asil görevine soyundu:
Etrafını sardı, yakaladı, sıkıp suyunu çıkardı,
Sonra da... teslim ol diye ölüsüne seslendi.

...

Kuru sıkı bir havadır zeytin ağacının etrafında
Anlamını yitiren o kazıklardan sonra sancılandı
O eski hali kalmadı, rengi değişti tadı bozuldu
Sorsan olmazdı, kabuğundaki metal görünmezdi...

Sancısı yakalarken en zayıf yanını söylemedi
Halden anlayan bir çift göz gelir de bulur diye
O sancı ki çekip aldı damarından özsuğunu
Sarıp solunca da dalı yaprağı, ölüm yapıştı.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Simitçi Çocuklar

Yer başkent
Yenişehir Postahanesi'nin önü
İki çocuk
Biri tezgahının başında
Simit diye bağıyor
Diğeri köşede
Zabıtaları gözlüyor
Şimitleri bittiğinde
Üç kişi toplanacaklar
Kazancını ikiye bölüp
Adilane! oturup paylaşacaklar
Bir parçası iki çocuğa
Bir parçası da
Sokaktaki yeri bulana
Yani sahibine...

Ercan Cengiz

Sinevizyon

Işığını saça saça yıldızlar geçti geceden
Kutup yıldızı, terazi, samanyolu...
Bulutlardan bir çizim geldi adı ülkesiz
Balkanlar üzerinden başını alıp gittiler.
Yere uzanmış çama geldi bastonun ucu
Gövdesinden girip sırtından çıktı
Bir yıldız kaydı filizlenen toprağa doğru
Haritalar çizen bulut damarına su verdi
Çamın kuruyan dallarını yaktım da ısındım
İçi kofmuş gövdesinin utandım
Su toplayan dallarının tıslayan dumanını
Alev olup üstümden kovdum.

İç içe girdiklerinde o iri cüsseli çamlar altında
Fidanlar kaybolup giderdi
Akşam üzeri gine serin bir esinti
Bu tepe başında kulaklarımı çekiyor
Aşağıda
Denizi kaplamış gurup gönlümü çalıyor
Aramızdan geçip giderken bulut kümeleri
Yol haritasını çizmiş, resimlerini yapmış
Önümüze koyuyor
Ve bakardın selvi boylu ağaçlara
Dallarını açmışlar göçmen kuşlara.

Bulutlar karardılar işte
Gine yığıldılar üst üste
Gurup görünmez oldu
Denizden öte
Yükselen dağlara
Teğet geçtiler.

Gidin bulutlar hızlı hızlı gidin
Şehrin kirlenmelerine doğru
Kayaların sivri uçlarına vurun
Neden topladığınız tozları
Evirip çevirip yüzüme vurursunuz

Dalganın köpüğü kabarıyor
Yalnız başına değil kabarması
Üstünde resim yapıyor bulutlar
Yorulmaksızın
Yaşlı bir adama bakıyorlar
Neden taş duvarın dibinde
Boyaya fırçaya dokunmadan
Resmini yapıyorlar bulutlar.
Şimdi çocuklar çiziyor resmini
Katıyorlar dağları bulutların altına
Dağ yamaçlarına veriyorlar evleri
Sıra sıra dizilmiş ağaçları
Dikiyorlar su boyu
Ve solda baş köşeye de

Hepsine değecek kadar
O gülüşlerinden kopamadıkları
Güneşini alıyorlar
Ak bir kağıdın üstüne
Kurşun karası kalemle.

Ercan Cengiz

Siz Gördünüz mü O Kuralsız Ölümleri

ölürsem kuralsızca ölürüm / ellerim bağlı olur arkamdan
ağzım bağlı, iki gözümde kurumuş iki damla acı ki
yere / göğe anlatır kendini
ve kulaklarımda zonklayan o zamansız ayrılıkların tınısı
koca bir şehri yıkmış gibi üstüme demiri harcı ile
verdiğim onca sözün altında ezilmişliğim kar kalır

keşfe çıkarıyorlar robotlarını nehrin iki yakasından
karşı karşıya kestirenler, boylarını da ölçüşürler kaş altından
biliyorum / benden önce gidenlerden biliyorum ki
çoktan hazırlanmış o kuralsız ölümler birazdan kusacaklardır üstüme

yüzedursunlar nehrin içinde kırmızı pullarıyla o ışıldayan balıklar
altımda sallanan bu daracık köprü yıkılmasın dayansın
ve gökyüzündeki bütün yıldızları görmek istiyorum bu gece
saçlarım gibi dağıtılmış o bulutlar toplansın istiyorum
haberdar olsunlar yere düştüğümde yeşil bir yaprak gibi
rüzgara takılmasın kollarım

yine çiselemeye başladı bu yağmur
nezaketle toprağın kokusunu sürüyor tenime
öleceğim kesin gibi
kararmış bir gökyüzü durmadan sallanıyor başımda
bu kuralsız ölümü karşılarken yalnızım / yapayalnız
yine de üzülmesin dostlarım

.....
'asmayalım da besleyelim mi'
'netekim'
'asalım ki öbek öbek / beslenelim göbek göbek'
(gözlerinizi açmalısınız görmeniz için gözlerinizi)

Ercan Cengiz

Sizin İçin Çocuklar

Bir dünya kuruyorum size çocuklar
bütün renkleri barındırıyor içinde
öyle bir dünya kuruyorum ki size
Özgürce
yan gözle bakan olmaz size
doya doya yaşayabileceğiniz bir dünya
yaşayabileceğiniz kadar yaşıyasınız diye
çocuklar, ah çocuklar...
hiç bir şeye
ama hiç bir şeye aç kalmadan
doya doya
kendi gözlerinizle görebileceğiniz
istediğinizde
kendi ellerinizle tutabileceğiniz
bir dünya kuruyorum size
doya doya yaşayın
sizin o masum gözleriniz için
kırbaçlana kırbaçlana
ömrüm boyunca
kendi tırnaklarımla söke söke
sizlere, geleceğim için bir dünya
kuruyorum çocuklar...
durmayın
doya doya
insanca yaşayabildiğiniz kadar...
yaşayın çocuklar
sizler yaşayın...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Sizleredir Bu Sözüml

Bir ağa ne kadar korursa
Marabasını
Ne kadar doyurursa...

Kapısındaki itten sonradır yeri

Bir patron
Ancak o kadar sevebilir işçisini

Sizler ki, sizler
Ekmeğini sırtında taşıyanlar
İşçiler, köylüler...
Birini tanımasanız da onların
İkisini tanımışsınızdır
Karşınızda durduklarında
Yan yana...ya da arka arkayadırlar onlar

Ercan Cengiz

Sokak Kahkahası

Gecenin bir yarısı
Sokaklar teslim olmuş
Sarhoş naralarına
Uyuşmuş kederleri
İçi geçmiş insanlar arasında
Gizlenmiş
Yırtmaçlılar göz kırpıp geçiyor

Bir andır gelip gidiyor işte
Dünden yarından çoktan kopanlar
Arkasından ayak izlerini mi bırakırlar

Metropolün sokakları insan seline dönmüş
Elleri boş, gözleri boş
Öylesine sallanıyor bedenleri
Saçlarının rengi havalanıp gitmiş
Tırnakları tırnak olmaktan çıkmış
Hangi zamanın modasını büyütmüş

Sokaklarda sarhoşların kahkahası
Kaybolan tarihin askıya aldığı umutlar mı
Üst üste yığılan çöplerin üzerinde
Geceye uzanmış bir adam yatıyor
Kirpikleri donmuş
Sabaha siyahlarla örtünecekler
Cenazenin arkasında bir kaç insan

İnsanlar sel olmuş akıyor sokaklarda
Kahkahalarda karışmış renkleri
Bilinen o ki yürekleri saklı
Yansıtmıyor içindekileri
Neye güldüklerini kendileri de
Çoktan unutmuşlar ya
Âtların kışnemesi gibi kışneyip
Şokak kedilerini ürkütürler
Ölen nasılsa ölmüştür
Erkenden süpürecekler
Bütün sokağı boydan boya
Ekmek parasına bir kaç adam
Bu sokağın yakasına mı vururdu...

Ercan Cengiz

Son Yolculukta

Son yolculukları da olsa
tabutlarını bile ayırdılar

sebep
sebepsiz
döşeginde
toplu...
çesit çesit
ölümler gördüm

paralı
parasız

ölenleri de
ayırdılar
iki çesit tabutla
kaldırdılar

tabutların biri
omuzdan omuza
yoksulları taşıdı

diğerinin yeri
ölümden de ağırıldı
sadece
paralılara
sığındı...

Ercan Cengiz

Sor Uç Dur -ma

-bununla kurtarırsan
diyordu Annem
'geldiğinde başıma bir bela'
sanki sigara içmişsin oğul-

sor uç dur ma ma ma
tarihlerini bırakıyorum tarihçilere
derin derin sor uç dur ' sunlar
olmaya ki işsizlerin işi ola
köşe başı kapmaca
para lar gelir ardından
kimbilir, paralamalar da olur
kırmızı kaplı kitapsa yazdığın
içeriği kime ne

sor uç dur ma ma ma
nerede kaldı o yasaklı kelimeler
kitapların kapağı mı değişti ne
kızıl olmasa da ona yakın renkler
ya da andıran birşeylerde olurdu
kara bandajlı ak sayfalarda
tabulara mı takıldılar dersin
dokunmadan ürktüğün sor ma lar

sor uç dur ma ma ma
en önde devşirme sesler
devşirme ellerin elinde diyorsun
balkanlar üzerinden bir şivemi türedi
ne kazandıkları bilinmeyen
yerli halklar üzerinden ma ma ma
hop hopa mı gelirdi bir halk
halk dedimse halklara, daima
uzanıpda giden ince bir yol vardır
kırmızı mirmızı bulaşan bir renk mi
karanlıktaysa kara görünür, korkma
diğer renkler gibidir doğada
kanının rengidir, göze gelir.

sor uç dur ma ma ma
neme lazım diyorum ya adamın birine
haydi sende diyor bana,
boğaları saldırtmak mı niyetin
diyorum söz arasında ona
adam diyor ki bana,
akılsızdır boğalar
rengin peşinden koşturmaktansa
sırtından akıtılan kanlara dönseler
burnundan solumazlar belki de
kırmızı mirmızı, her neyse, karıştır birbirine
öfkelerindendir, öfkelerinden
bir adam yüksek sesle diyordu bana
şakşakçılarının arasında olduklarından mı bunca öfke

nefessiz kalacaklarını öğrendiklerinde...
geçde olsa diyebiliyor ya...

Ercan Cengiz

Sosyete

Tüm kıtalarda yerleri hazırdır
Sokak çocuklarına benzemezler
Şehirlerin en işlek caddelerinde
Ayak parmaklarına basarak yürürler.
Kol kola görünür, zoru bilmezler
Sağa da sola da sırtır,
Bir türlü gülmeyi beceremezler,
Kıcıklığına orak dermeye götürsen
Kırmızı halı isterler...
Kol kola oldukları kadar da
Kendi yüreklerinden koparlar
Uzaktırlar özlerinden kıtalar boyu
Her biri de ayrı bir diyarın efendisi...

Yemek pişirmesini bilmezler
Azarlamasını severler
Partileri kaçırmazlar
Yan düşüp yan kalkarlar
Yapış yapış dansa girerler
Eğlenmek adına kendinden geçip
Anlık beğenilere yarışırlar
Dillerini inceltebildikleri kadar inceltirler
Gözleri kızardığında şişen dilleri
İyice çekilmez olur yüzleri gibi...
Ellerinden gelse tırnak uçlarından
Bir tırnakla kaşığı
Öteki ile kadehi tutarlar
Ellerine batacakmış gibi...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Söyle Bana

Sen benim gözyaşımın
damla damla
kor yüreğimden
yanaklarıma süzülen
iki damla

Senin gözlerinde
yağmura dönüp
Munzur'a mı aksam
söyle bana Dersim
hangi bulut taşır beni
yaslandığın dağlara
tutunduğun toprağa
Anayurduma getirir
yoksa nasıl gelirim
yollar kapalı.

Ercan Cengiz

Söyle Emmi Söyle

Daha kaç kez girmeli ki bir insan
Bilensin o derin sularda
Dağlar desen engebeli
Koparıp da eritir kelepçeyi

Bu can benimdir dersen
Alır gidersen başını
Enseni kaşır durursun
Buluncaya dermanı

Ölüm değil mi alt tarafı
Karanlığa boy verse küçülür
Al senin olsun der beklersin
Başını eğmez vicdanın

Çesaretin varsa yaşarsın
Ölüm bakadursun yüzüne
Kurt – çakal keskin dişler
Gülüşüne işlemez senin

Söylemekten vazgeç acını
Eloğluna varmadan
Çıkar at o bej gömleği
İçimiz yangın yeri

Sabret emmi sabret
Kim anlar ki dilini
Asıl sular durulsun da gör
Fidana sarılan yılanı

.....

Ercan Cengiz

Söyleyin Bana Canlar

hele dağlar dağlar dağlar, söyleyin bana dağlar
ağzım dilim kurumuş, su vermiyor bulutlar

hele yollar yollar yollar, söyleyin bana yollar
kaybolan bir şehirde, nasıl bulam sokaklar

hele çanlar çanlar çanlar, söyleyin bana çanlar
bugün de kimler ölmüş, neden susmuyor çanlar

hele dostlar dostlar dostlar, söyleyin bana dostlar
duman tütmez evlerde, baykuş öter ha dostlar

hele canlar canlar canlar, söyleyin bana canlar
bu yüreğim sızılar, neden durmaz ha canlar

güle sordum gülmüyor, bülbül derdin bilmiyor
çile üstüne çile, dert mi keder mi bitmiyor

hele dağlar dağlar dağlar, hele yollar yollar yollar
hele çanlar çanlar çanlar, hele dostlar dostlar dostlar
söyleyin bana canlar canlar

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Söz Niyetine -şiiir değil-

Dünya yuvarlaktır güneşin etrafında dönüyor
Sen de biliyorsun ki bu söz benim değil
Karşı çıkan da yok artık yuvarlak oluşuna dünyanın
Bu sözün sahibi bedelini ağır ödedi.
Bir tarafı karanlıktır bu dünyanın bir tarafı aydınlık
Bunu da bildiğini düşünüyorum
Söz dönüp dolaşır sahibini bulur
Bu söz de benim değil
Söz yerinde ağırdır
Bildiğini varsayıyorum.
Hiç durmaksızın gidebilirsin artık
Dünya yuvarlaktır
Şözünü bilersen özünü korursun
Özünü bilersen sözünde durursun
Şimdi kollarını sıva bakalım
Sınırlar ötesine git dünya dönüyor
Saatlerin farkını gör yerinde duran yok
Güneş nereden doğuyor nereye batıyor iyi bak
Zulüm nereden doğuyor nereye batıyor göreceksin
Dünya yuvarlaktır
Aya gidenler yeni gezegenlerin peşine düştüler
Bu söz üzerine
Üzerine bunca yıl geçti ama atmosfer de delindi
Deli deme bana sakın hiç olmazsa diyorum
Bir tarafı düzgün olsaydı bu dünyanın
Çözülmedik sırrı mı kalırdı sanırsın
Baskı mı olurdu insanlara
Yoksul mu kalırdı bunca insan
Mesela insanlar aç mı olurdu bunca varlığın içinde
Cinsler mi ayrılırdı karşı karşıya
Zora, zorla savaşa gerek mi kalırdı
Kimi gıdasızlıktan kimi aç gözlülükten
Ölür müydü bugün bunca insan
Söyle bana dünya yuvarlaktır
Yok olup giden sadece insan mı
Dayanamıyorum artık, gerçekten dayanamıyorum
Sözün 'ö' harfini çıkarıp çocuklara veriyorum
Gözlerini alıp içine katıyorlar sözünde durması için
Sonra da gözlerimin önünde güler bir yüz yapıyorlar
Mimiklerinin ortasına
Gelin çocukların dünyasını karartmayalım
El ele verelim ki doya doya birer insan gibi
İnsanca yaşasınlar.

Ercan Cengiz

Sözün Bilimi

Sen mi / kimden saklarsın yüreğini

Yüreğin mi / kimden saklıyor seni

Nedendir

Kim eğitir seni / seni kim yönetir

Nerdesin

Eğiten mi yönetir seni

Yöneten mi eğitir seni

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Sözün Bittiği Yerde

Güneşe secdeye duruyor
Sarı
Yeşil
Ayçiçeği.

Sen
Kararta dur dünyayı
Tarihin karanlığına gömülen
Zulmünle,

Kimin ışığını
Çalabilirsin ki
Kendi zulmünde
Boğulmaktan öte.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Sözün Yeri Olmalı Göz Gibi

Yitip gitti gözden, ışığı azalan yıldız
Öndeki izlere katamadan kendini.

Kutup yıldızına yakın, terazi yıldızı durdu
Karanlık içlerinde, etrafında binlerce yıldız.

Çemberdeydin
Küme küme şafak söktüğünde
Isınırdın
Bir şahini görürdün dağın yamacında
Kanatlarını gerdirip daldığında.

Kendinden uzağa gitmezdi
Söz söyleyenin gözünde ise
Vururdu da insanın bir gözü
Hiçbir silahın vuramadığını.

Yürek ısıtırdı yılları
Ve de yüzyıllar
Bir söze bağlanabilirdi binbir göz
Sahibini buluncaya,
Mezarda da olsa bedeni
Ağırlığınca kalırdı.

Yürek sözün özünü ısıtırdı
İşıltısını göze verdiğiinde
Yürekliyse sözünü pişirirdi
Gezdirip oturturdu da yerine
Kurşundan da ağır karanlığa girerdi.
Bir söz, bir göz, yıldız olabilirdi gecede
Fırtına olup kopabilirdi de
Sözün yeri varsa kalamazdı havada
Gözün önünde bulut kalmazdı
Kurşun kalamazdı...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Statüko

-büyü bozuldu
statüko yıkılıyor-

kendini dayatıyorlarsa
dayatsınlar
dayanacakları dal kalmadı

statüko parçalanıyor
statükocular aralarında
bire birer
yere atsalar da kendilerini
altındaki toprak gidiyor

statüko yıkılıyor
statükocular bire birer
eskimiş bire gömlek gibi
yama üstüne yama da vursanız
artık yama da tutmuyor
yama üstüne yama ile
bugüne kadar geldiler
kokuşmuş kirleriyle
gelip geçti bir ömür

statüko yıkılıyor
statükocular bire birer
öyle bir gömlek ki
temizlemek isterseniz
yüzyılın kirini
çitilemeniz gerekir
statüko dağılıyor
statükocular bir bir

öyle bir eskimiş ki
öyle bir kirlenmiş ki
kumaşı görünmüyor
öyle bir hantal ki
statüko
elinize alırsanız gömleği
elinizde kalır
suyu sabunu
iğnesi ipliği
cabası...

statüko ölüyor
statükocular bire birer
o kumaş eskidi
alıcısı da öldü
boşa rahmet dileme
toprak kabul etmedi
karanlığa gömüldü...

...

şimdi kendi toprağında
kendi ellerinle yapmalısın
en güzel kumaşı
öyle bir yapmalısın ki
ne dar gelmeli üstüne
ne de bol durmalı
tam ölçüsünde olmalı ki
yaşayanlar gün görmeli...

(yeni çalışmamdan)

Ercan Cengiz

Suçu Bende mi

Senin yarattığın
besleyip te üstüme saldıgın
canavarlardır bunlar
iplerini elinde sanırdın,

bana doymuş olmalılar
koparmışlarsa iplerini

şimdi sana döndülerse
en keskin dişleriyle
yani atasını da yiyorlarsa
ki doğası da böyledir
bütün canavarların,

suçu bende mi ararsın.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Suya Kalır Berraklaşması

Yağmurla,
Güneşle,
Buluşan toprak
Herkese yettiği kadar gülümser.
Şafağa vuran ülkenin ezgilerinde.
Nasıl ki veriyorsa güneş sıcaklığını
Şeftalinin çekirdeğine değin
Rengini
Nasıl ki veriyorsa toprağa
Gülümsemeyi
Ve yayıyorsa dört bir yana,
Rüzgara kalır taşması
Yağmura kalır okşaması
Suya kalır berraklaşması...

Toprağa cemre düştüğünde
Newroz'dur
Hazreti Ali'nin doğumuna
Mazlum'un eylemine
Denk gelir
Güneş gülümseyerek bırakır
Kendini toprağın üstüne,
Katline koşan serserinin
Bilmezliği ne? ...
Yaprağından
Dalından dökülen
Külün üzerinden
Girmek için toprağın bir ucundan,
Filize durup yarınlara
Bir dal, bir fidan...
Ve bükülmeyen Çınar
Ape Musa doğdu
Bu topraklarda...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Suya Sabuna Dokunma

Suya sabuna dokunma
şehvetli bunca aşk perisi
dolaşip dururken üstünde
senin ne işine...
oh, ne hoş, ne hoş
hayallerin sarmaş dolaş.
Hoş dokunacak suda kalmadı
sabunda köpükten ibaret
buralarda parayla satılırlar
yasaların altında saklanmış
tümü birer irindirler
derin mi derin altında bir güç yatar
üstünde başka bir şey.

Suya sabuna dokunma
İşin içinde başka bambaşka işler dönüyorsa
senin aklının almadığı görünmeyen bir elin
kirlenmiş gölgesi gibi akabilir üstüne
derin mi derin işin aslı kanayan yaran.

Suya sabuna dokunma
onlar 'kağıttan kaplanlar'ı besliyor
git Munzur'a dokun
sen sormadan sana anlatacakları
yüzyılların üstüne kapandığı
artık karataşların bile dayanamayıp
çatır çatır çatladığı
ahları var gögsünün kafesinde
bir çırpıda anlatırlar, inan
çırılçıplak girebilirsen Munzur'a.
Suya da sabuna da dokun
suçluysan Munzur'un üstüne
ya da Zap suyundan kalma
harami flamalar altında taşıdığın
bir 'günah'ın varsa eğer
bilmem dokunmanı nasıl karşılar
barındırır mı arındırır mı
yoksa içinden söküp atar mı
sabunun kirlettiği suyla birlikte
Munzur bilir, ben bilemem.

Ercan Cengiz

Sükunetten Uzaktı Ortadoğu

İlk cemresiydi daha toprağa düşen
Karanlığa inat bir cemre
İlk silkinişleri şimşek oldu beyinlere.

Çocuklar kurbağa toplardı
Arı kovanları etrafında dolaşamazdı yabancılar
Vietnam özgürlük savaşçılarının tekniğinde
Toprağa cemre düştü alınıdaki yıldızdan,
Orada karanlığı döverdi bir başka mevsim.

Sükunetten uzaktı Ortadoğu
Kabullenmeyen bir ülkenin gerçekliğine
Onlu yıllarla darbeler bağlanırdı,
Kurulurdu sokaklara idam sehpaları
Tedirgindi çorlu toprak.

Bir başka mevsimin en uzun geceleri
Newrozlaşırdı günler karanlığa inat
Isınırdı meşenin damarı,
Toprağa cemre düşerdi
Kabullenmeyen bir ülke içinden
Alişer'in sözü gelirdi torunlarının kulaklarına
Sırdaştırlar, toprakla sözlü ezgileri,
Gelirdi gecenin melekleri
Giderdi gecenin melekleri
Newrozlaşan günlerdi ilk cemreden kalma.

Toprağın yüzü gülerdi hasat zamanı
Çatırdardı karanlık,
Yağmuru çekerdi toprağın yüzü
Çorlu toprak tedirgin.

Sükunetten uzaktı Ortadoğu
Hesap kitap içindeydi tüm dünya
Yürekler dağlanmıştı kor ateşinde
Alinteri ezilmişti çarkın dişlilerinde
Açlıktan kazınıırken karınları
Sonbahar yakılırdı,
Kış kovulurdu ülkeden
Newrozlaşırdı günler.

Şafağa vuran bir başka mevsim
Bahardı, yazdı Mezopotamya
İnsanı yaratmaydı insanlığa
Toprağı kaplarken ezili alinteri...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Sürü

Kendini sürüye katanlar
Onun ayağıyla da yürürler
İster önünde olsunlar
İsterse ortasında,
İster en arkasında dursunlar
Onun gözüyle görür
Onun kulağıyla duyar
Onun ağzıyla da konuşurlar
Kendini sürüye katanlar
Sürüyle bir olurlar
Sürüleri kadar bilir
Bildikleri kadar da büyürler...

Ercan Cengiz

Şafak Çıplak, Dil Çıplak

Akan gözyaşlarının hesabını
Yarana tuz basararak yaparlar.
Çocuklar kalem kıran ellerde
Kan yutan parmaklarla sayıldılar
Teni, dili farklı olmuş... ne yazar.

İşkencelerden kalma
Aylar, yıllar geçse de
Yollara sığdıramadığın
Kemiğindeki sızıyla...

Kızıl kayalara gözyaşların damlıyorsa
Tamamlanamayan hesabın sancısıdır,
Ve bir ömür nişangahlarda da kalsan
Tadılmayan sevilerle büyüttüğündür.

Emeğin kendi rengi yükselirken güneşe
Şafaklar giyinip kuşanır
Çıplak kalan dilini.

Üstü örtüldüğünde öldürücü gazların
Duman kaplıyorsa her yanını
Daha dün gibi Halepçe dururken yerinde
Bugün çıplak şafaklara açılan kapılarda
Bebekler doğdu yanakları kül rengi
Kıyamet sonrasının bebekleri
Omuzlarında asırların yükü sırlanmışken
Seviye hasret yanaklarında gözyaşları erirdi.

Eyy kemiğin rengine, dilin ahengine göz koyanlar
Dinleyin toprağın derinliğinden gelen sesleri
Şafak çıplak, dil çıplak, yürek çıplak
Bu topraklarda umut kendi ellerindedir
Artık ne boşuna bir adım atılır bu topraklarda,
Ne de ah-u vah çekilip ömür tüketilir...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Şairler Fanidir

Şiirler değil şairler fanidir
be hey gafil
bunun içindir ki
diyeceğim kendime
güvendiğimden
daha fazla şiire
şiirin gücüne
tarihi mirasına güvenirim
bu arada çaktırmadan
nacizane şiirlerime de
güvendiğimi söylersem
sakın ha gülmeyin bana
inanın
inanmıyorsanız
bana değil yazılanlara bakın
onurlu insanların
bir avuç toprağın üzerinde duran
mezar taşlarına eğilin
eğilin de bakın
ya da her yıl dönümlerinde
toprağın koynuna düşenlerin
anıldıkları ilanlarında
şiirlerini bulursunuz
şairlerinden habersiz...

Ercan Cengiz

Şehirde Bir Gece

Silah seslerinden koptu gine
Bu şehrin ışıkları
Sırtlardaki karanlıklara mı vuracaklar
Şimdilerde bizim kadınlar
Erkenden ayaktalar
Yolları tutulmuşta olsa geceden
Güne inecektir karanlığın suçları
Şehrin insanı gecenin yarısında.
Asıl bittiğinde bu gece
Kirlenmeleri güne kalacaktır
Hangi sancıların düğümüdür gözyaşları
Ahlarına yükledikleri çığlıklar yükselir.
Birinin sakladığı deniyor karanlığa
Diğerinin üstünde boy verecektir
Gün doğmazsa
Kendi dilinden bebeğinin kulağına
Çatışmalardan kalma hikayesini anlatır
Ninni değil
Hangi bebek ninni isterdi ki
Annesinin gözyaşlarından.
Bilmem kaç mil öteden düğümlenir
Kimindir bu gelen ayak sesleri
Gece boyu esen rüzgar
Sesleri götüreceğine
Düşenlerin ağzını kapatır
Belkide bunun içindir
Yeni doğmuş ezgiler yollara taşınır
Henüz duyulmamışken bu şehirde
Sokak sokak o bebeğin çilesi de saklıdır.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Şeytan Diyor ki...

Şeytan diyor ki dinleme
sen sen ol, gözden irak dur
yol uzun, atla trene git
mavi gök, yeşil toprak gör
fırsat bu ötesi son olacak

...
toprak almadı kimseyi
tutan tutsun hesabı
göğe çıkan da olmadı inen de
kardan yağmurdan öte
Mehmet miydi, Memed mi
Memo mu öldü erkenden

...
Şeytan diyor ki körlüğü bırak
yaprağa bakıp da al dersini
sınır komşusu toprağın fidanı
ihlalden yiyecek kurşunu

...
şeytanlar diyor ki şeytana
sağına soluna şapka çıkar
gülümse oy avcısı dişlerle
inen insin, sen inme burada
gelen durakta pencereyi arala
el salla onlara

...
renkler karıştı Memo
vatan neresi Mehmet, Kazım
uşağum bu hangi duraktır
kimin sofrasıdır yerde kalmış
karnım mı acıkmış, toprak mı...
siz mi, onlar mı, kim Memed

...
işim kaldıysa şu zamane şeytana
denizi görmemem bir şey mi
susuzluktan ölürsem bu yollarda
gayri musalla taşına da koysalar
bir ayağını kaldıran itler
korkarım cesedime işerler

...
şeytan diyor ki neme lazım
kavganın içinde bilenirse insan
bir pırlanta gibi ışıltılı
nefes alır ses verir yollara...

...
şeytanların arasında kalmışım
tek celsede, tavana asmışlar aklımı
gözlerim kör olmuş, kulaklarım sağır
artık duymuyorum hiçbir şeyi...

Ercan Cengiz

Şifreli Demokrasi

bir ülke daha diyorlar, dünyanın kaçınıcı harikası
tam girecekken demokratik yarışa, şifresini unuttur
hak, hukuk, eşitlik derken, terazisi bozulur adaletin
haklarını bekleye dursun çocuklar, kadınlar, insanlar
ve hatta hayvanlar, ayağa kalkmışken doğa
özürlülerine de yollar açılmışken, öyle bir yaşam ki
dedikleri kadar da varmış, şifreli olunca her bir şeyi
arada kalsa da bir kişi, rengi, dili, dini her neyse de
özgürce ifade edecekti kendini, kendinden emin ise
hak, hukuk, adalet içinde, yuvarlanmasaydı tepe taklak
ve gelmeseydi göze o yuvarlanma sahnesi ile birlikte
bir ülke daha diyorlar girecekken demokratik yaşama...
şifresini çözenleri demokrasi adına tıkmasalardı ya zindana
kan çıkmayacaktı belki atar damarından insanın
kimbilirdi ki, belkide komşumuz, ya da başkasıydı
en uygar ülke olurdu ya bu topraklar, kaç zaman dilimi
bir kaç aslanı doyurmak zorunda kalmasaydı bunca insan
yoksa nereden bulacaklardı ki önüne atmak için
her bir aslana ortalama kırk kilo kadar taze camus etini...
camusu bulmak da zor iş ya bu topraklarda
kim girmek isterdi ki durup dururken bir camusun yerine
mesele de bu ya... aslanları doyurmak mı asıl mesele
kim bakardı ki camusun haline, camus olmasaydı o da
kartal olsaydı mesala, ya da bir serçe...

(k.4.)

Ercan Cengiz

Şilan

it burnu, kuş burnu diyorlar ya sana
aldırma
çekemediklerindedir
sen, benim şilan'ımsın
ne kar, ne tipi indiremiyor ya yemişini
ben ona bakarım
beyazın üzerinde tap taze
kızıl mı kızıl
dilimi ısıran kızıl içi beyaz şerbet
dikenile beraber
mideme iniyorsun ya...
kaç gündür açtım
açlığı bilir misin, kaç gündür karla yetindim
bugün karşıma çıkmışsın
kızıl mı kızıl, kıpkızıl
gözlerime ışık, dizlerime derman oluyorsun ya
sen benim şilan'ımsın
ne it burnusun sen, ne de kuş burnu,
dikenine aldırılmıyorum varsın kanatsın ellerimi
yaşadığımı hissettirdin ya
yeniden doğmuş gibi bir nefes oldun ya bana
ben ona bakarım
sen benim şilan'ımsın..
ne it burnusun sen ne de kuş burnu.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Şimdi Meydancı

O şimdi tam bir meydancı
ne nöbet tuttururlar ona
ne de silah verirler eline
zimmetine verdikleri
bir tulum, bir kürek
bir de süpürge

bir, bilemedin iki tulumla
o da bitirecek bu süreci

buraya gelmeden önce
kralın yasalarına isyan etmekten yedi
tam yirmi yıl hapsi

o şimdi kışlada
askerlerin arasında
tek tip kıyafetleri askerlerin
yeşil miydi renkleri...

kışlada ağaçlar
tip tip ağaçların
kireçlenmişti gövdeleri.

o kamburu çıkmış bir meydancı
solmuş ağaçların altında
yapraklarını topluyor
izmaritlerini de bulursa askerlerin
onları da eğilip almak zorunda...

içtima saati gelip çattı
günlerden bir hafta sonu
günlerden cumartesi
sıra sıra dikili ağaçlar
hep orada, yerli yerinde
gelip geçen boy boy askerler
şimdi kol hizasında
manga düzenindedirler
bölük bölük, tabur tabur

nöbetçiler sayılı, yerleri belli
dış nöbette
cezalı bir tankın başında
tam teçhizatlı bir asker de var
iç nöbette
koğuş, tuvalet
mutfak derken
hepsi de silahsız
iki asker de
kamburu çıkmış o meydancının
başındadırlar

tekmil hazır

meydancı da gözlerinin önündeysen

çavuş başçavuşa
başçavuş bölüğe
bölük tabura
bu kadar nöbetçi
şu kadar geri hizmetli
kalanı vukuatsız

emrinize amadedir
komutanım...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ŗu Ellerimin Ettiğine

Bakın hele,
Hala konforlu bina yapıyorum
Kalbimin yitik ezgisinden
Emeğimi çalanlara,
Tabii ki kendimin olamadığından ellerim.

Ama yok elimde, ellerimden başka bir Ŗey.

Suçu büyüktür ellerimin,
Suçu, kendinden de büyük
Değil nasır, değil kambur...
Değil
Potin dibinde ezilmek,
Satırla doğramak illa ki
Ya da,
Bir çivi ile tabelaya...
Benzin döküp yakmak var,
Ya da
Sınır boylarında,
Zulada,
KurŖunlanmak...
Mezarsızların yanında
Tutmak...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Şükürler Olsun ki

Kurbanın olayım
Eyy toprak ana
Bu sivrisinekler neyine
Bilirsin ki kan emiciler,
Bizde verecek kan nerde?
Vızıltısına bile
Bu yaratıkların
Dayanamazken
En güçlü sinir sistemi,
Üstüne üstlük
Destursuz gelirler
Tenimizde tepine tepine
Kanımıza yarışılar...

Şükürler olsun ki doğaya
Bir kez daha duydu bizi
Dağlara kar verdi
Arkasından gönderdi
Soğumuş havasını
Bu yaratıkların
Bu kan emicilerinin
Üzerine üzerine...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Tan Vaktinde

kuşlar ötüyor dallarında
kuşlar ki bir arada düzen içinde
öyle bir orkestra kurmuşlar
tan vaktinde bugün bu mevsimde

kuşlar ötüyor bir arada
tan vaktinde, suyun sesine yakın
bir şahadetin ardından
akşamdan okunan şiirin rotasında

kuşlar ötüyor bir arada
Che'nin bahçesine dağılan kuşlar
evlerini örüyorlar bu mevsimde
malzemesi Che'nin ağaçlarından
ölümsüz büyük bir aşkla işçiliği
günün ortasındayken bugün
sızmasın diye sürüngenler
yeşil dallarındadırlar şimdi
çiçeklerinin arasında ağaçların

havada dönüyordu bir kuş
kendini bırakmışcasına havasına
yolunu mu arıyordu
yuvası mı bozulmuştu öteelerde
bir uçuş denemesi mi yoksa sıradan
rengârenk çiçeklenen
ağaçların üstünden bu mevsim
şairin şiirinden habersiz
uçuşuyordu küçücük bir kuş.

Ercan Cengiz

Tarıa Şehri

Akdeniz'i görürsün dağların var senin
Eyy Tanrıçalar Şehri
Dağlarında gezinen bir ben miyim?
İstediğin kadar
Vur ışıklarınđ üzerine yangılı yüreklerin
Mırıldanacağım geceler boyu
Kokusuna am ağaçlarının
Dallarının arasında
Tanrıçaların hiŐmında, bakarsın
Bu Şehrin anplleri dklverir
Ezgilerimin nne
Uyuya kalırsın
Ansızın dalabilirim sokaklarına
Bir fırtına ncesi.

Eyy Tanrıçalar lkesi
Bu yollarda ülkesiz dolaşan
Bir ben miyim?
İŐıklarından bulurum seni
Sokak aralarında
Seni, insan teriyle yoğrulmuş Akropol
zebilirim amlık tepelerinde
DüŐebilir de bir çift sözüm
Dillerine o gencecik bedenlerin.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Tanrım, Bu Ne Sevgi

Daha yeni tanıştık bir ay mı, bir yıl mı desem...
gel gör ki karşılıklı bir sevgi
hiç kimse böylesine sevmeyi
beni yakıp küle çevirdi
yıldırım çarpmış gibi
sevmeye kıyamıyorum

saçlarına vuruldum Akdeniz gibi dalgalı
alev alev yandım

-saçları takmaydı-

şu gözlerinin rengine bir ceylan gibi,
şu kaşlarının duruşuna dersin kalemle çizilmiş

-gözlerindeki lensti kaşlarını da almıştı-

burnunun güzelliğine sütun gibi duruyor
dudakları bir içim su öyle de uymuş ki yüzüne
özene bezene yaratılmış

-burnunu yaptırmıştı yüzünü gerdirmişti
gözaltından yanaklarına oradan gerdanına kadar,
dudaklarına da silikon yerleştirmişti-

bu ne güzelliştir tanrım bu ne sevgi...
gömleği, eteği, çorabı...pabucuna sığmayan
o ince parmaklarının tırnağındaki boyası...
tepeden tırnağa her bir yanı diğer bir yanına
ne de güzel oturmuştu
hepsi birden şu çaresiz kalbime

-tepeden tırnağa herşeyini
parasına kıyarak yapmıştı-

aşk dedikleri bu olsa gerek
galiba ben de aşık oldum
liseli gençlere taş çıkarırcasına
onlardan yegane farkımsa
ince, narin...sırlı sıklam oluşum
nereye gitsem yanımda,
nereye baksam karşımda,

yıldırım çarpmışa döndüm
sevmeye kıyamıyorum

...
-aşk dediği suni aşkı-

...

Ercan Cengiz

Tarif

Hesen Ağa
sen kamil adamsın
yol yordam bilirsin
şu mahkemenin yolunu
göstersen diyorum

ondan kolay ne var

önce şu kapıdan çık
düm düz git
düm düz gidersen onlara
onlar seni alır
düzdirekt
mahkemeye götürür.

.....

Tarif

Hesen Ağa
to kamıla
rao zana
raya na mehkemi
mire vana

raya mehkemi
reeta

raver ni qiberra veci
rapı raşt so
rap ı raşt sona sa
direq
to genno
benno
qibere mehkemi.

Ercan Cengiz

Tavşan Kaç, Tazi Tut

hey sen, buraya gel
buyur ağam geldim
burdan bir tavşan geçti mi
yok ağam, görmedim
tilkiyi de mi görmedin
onu gördüm ağam
arkasında kurt vardı
onun arkasında çakal
çakalın arkasında kaplan
onun arkasında aslan

....
şimdi de sen geldin ağam
elindekiler yeni mi ağam
fiyatı kaçadır bu silahın
işlerin yolunda sanırsam
sen ki koskoca bir savaş ağası...
yarın sıra kimde...

...

Ercan Cengiz

Tay'a Nasıl Anlatmalı

dört nala bir kısrak gidiyor
bir önde, bir arkada gözleri
ardından dört nala bir tay
deli dolu

yaprak oynamıyor yerinden
yaprak oynamıyor bugün
sarı sıcak, bunaltan bir hava
ve yelesine yapışık kısrak sineği
tayın dikkatini dağıtır durmadan

mera geniş, dağlarla çevrili her bir yanı
çoktan çekip gitmiş karın suyu ve rüzgarı
arkasından bıraktığı bir kaç kurumuş dere
akreplere teslim olmuşcasına, çaresiz
ağzını açmış göğe, yağmur bekler gibi
hava güneşli ve açık, mavi bir gökyüzü
tay'a kalsa kış görmemiştir bu toprak
kenarından kenarından dört nala gittiği
uzun sarı saçlı bu buğday tarlası

bilmez ki kışın esaretini bu coğrafyanın
ve geçit verilmediğini yılın altı ayı

dört nala bir kısrak gidiyor
bir önde bir arkadadır gözleri
belli ki yavrusunda kalır yüreği
güneş iyice yükselmiş tay habersiz
ve dikine saçıyor sıcaklığını

ağaçların gölgesine sığınmak mı
yanıbaşında şarıl şarıl akan bir pınar
berrak ve serin,
önde tay arkasında kısrak
birde
taydan kısrağa, kısraktan taya
durmaksızın yer değişen
bir kaç kısrak sineği

beslenme zamanı gelir tay için
kısrak durur, tay saldırır memeye
pınarın buz gibi suyunu içmektense terli terli
önce terini soğutmalıydı annesi

yakasından düşürebilseydi sinekleri
huylanmazdı ne tay ne de kendi

Ercan Cengiz

Terimiz Soğumasın

iyisi mi çalışalım
alnımıza ter gelsin
sen bir yandan
ben bir yandan
öyle bir çalışalım ki
yarınlar bizim olsun
sırtımıza vursa da
kendini bilmez bir rüzgar
terimiz soğumasın

Ercan Cengiz

Terörist Örümcek!

mürekkep mi yaladın dirsek mi çürüttün
sınırların ortasında örmüşsün ağını
çözemedim desem seni
senin o ağ örüşünü
mimar mısın, mühendis misin
nesin tanrı aşkına
kimin adına örerşin o ağları
bir de niçin ördüğünü söyleyen
kime karşı bunca denklemin
kalemsiz, cetvelsiz, pergelsiz
terörist mi beslersin ağında
çözemedim seni, çözemedim
nereden başladığını bir bilsem
dedi kara bir sinek
yakalandığında ağına...

Ercan Cengiz

Tıpış Tıpış

Arap atı zincirini kopardı
Arap atı çayırı da bıraktı
Arap atı elinizden kaçtı
telaşlanmayın hemen canım
kaçıyorsa kaçsın
bırakın biraz da o oynasın
dört nala koşup yorulsun
arada bir çifte de atsın
oynamak onun da hakkı
sizinle oynamıyor ya.

Siz, bir avuç tuza kıyıp yaygan bir tabağa koyun
tabağı sallaya sallaya arkasından sallana sallana
tasalanmadan gidin.
Arkasından gidin dedimse kastım hedi hedi demekti
koşmanıza da gerek yoktu
tuz deyip geçmeyin
Gandi'den kerametini öğrenin
Arap atının damağında tuzun tadı hala duruyorsa
ya da o tadı siz verdiyseniz zamanında kendine
kaygılanmayın boş yere.

Sizin için olmasa da damağındaki tadın aşkına
-yeşil otun üstüne de ne de hoş gidiyor ya-
tuzun hatırına da olsa
o şanlı bir Arap atı
oynaya oynaya dörtnala
arada bir çifte de atsa
burnundan da solusa
tıpış tıpış kendi ayağıyla da olsa
ayağınıza gelecektir.

Ercan Cengiz

Timsah

Ŗu timsahın ettiğine nasıl da örnek oluyor diğerine
bir sürüngen mi, hayvan mı
suyun baŖındaki nöbetçi mi...
diŖlerini geçirdiğinde avına aldırılmıyor can telaŖına
o kadar güveniyor ki kendine
yuvarlana yuvarlana
ne sağına, ne soluna dnpte bakmıyor bile
sindirmediği ne ola...

Ercan Cengiz

Todı Fındero

Mı destra bigi, todı findero
na sellaqa fiqrê mına
seronau peştiya mı derê
nı tifang esto ortıdı
nı qı quresse perı...

Ortıdı helbêsti este
te wer - te pi findenê
gıranıya xo esta jübini serdı
gıranına inora me tersı
pelgi, qute jübini ayrau beqi
vacımı heni bo
hento qı qudrete to esto
şikınay herdra waderesa...

roce ena
neşqınay berê sa peştiya xodı
ze mı
waxto qı asmendı höyri nebi sa
a waxttı feqe canti yaqı beso inore
haadı qı tenê vaye hetê ma estosa
ina qı zane
raya mı xelle düriya
heta ica mıronı, monnı kam cızano...
sere xo genê sone raya xo dimıra
tedinıra raver inore mı vatibi xora
ina qı helbêsti, ina qı destê mıra weci
sene hala bo raya xo wecene
seyr qenay mıra röy sone
cayo qı ma pers do cı
ouqa zelalı, asmeno paq, astari
roşta dina...
heta ica sone
domani niyi ya...

K-27

Ercan Cengiz

Tohum Acı İçinde, A Kalırsın

Tohum kavrulurdu acı içinde
Bir başka mevsime girerken,
Filizlenir de, sofrana kadar gelip
İşlenir de, yüreeğine parça parça.

Toprağın sancısı bu
Tohuma düşerdi
Bundandır, acı olurdu ekmeğın
A kalırdın
Acıdan uzak her şeye...

Düşmeye görsün tohum
Sancının üstüne,
Filize durur ki acısı
Yutamazsın
Yüreeğine düşer ki
Kor ateşi gibi.
Bırakmaz seni, seninle,
Kavurur
Şessiz ve sakın,
Ölesiye...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreeğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Tokat

meşe ki bir gün seslendi baltaya
'sen beni kesemezsin
kesemezsin amma
sapın benim soyumdan'

eğildim meşenin önünde
eğildim, eğildim, eğildim
öyle bir tokat vurdu ki bana
sonunda
hala kendime gelmiş değilim...

gelirsem eğer kendime
bir daha da eğilmem
meşenin önünde bile...

Ercan Cengiz

Toparlanma

Bir yaprak gibi
oradan oraya
savrulup duruyorsun

olanları kuruttun
dikili
bir ağacın bile yokken

ahh şu yapraklar
sen de görüyor musun
hala üstünde duruyor
kurşun ve parmak izleri

hava öylesine ağır ki

kendini kaptırmışlar
deli bir rüzgara
nasıl da havalanıyorlar

merak ta mı etmiyorsun

rüzgar birazdan dindiğinde
tekrardan
toplanacaklar mı dersin
düşükleri
o kuru dalların üstüne...

Ercan Cengiz

Toprağa Sarısını Verirken Üşüdü

Karanlığın dehşetidir, çilenin pençesi
Kara bir bulut yapışırđı
Toprağın yüzüne.
Çaresizlikti köylünün elinde
Babasından kalan miras
Açarak ellerini allaha yakarırdı.
Yağmur yağacaktı
Yağmur yağacaktı
Yağmur,
Serpilen kımıldı oysa
Deli bir rüzgarla
Çoktan sarmaladı ekini.

Gün hesabındaydı hamile bir kadın
İlk bebeğine
Düşüyorken aydan
Gün be gün
Bir yaprak daha duvar takviminden
Koparırdı akşam vakti.

Zamansız tutulut sancıya
Doğuramazsa Anası gibi
Ana olamamak vardı,
Beyninde kurt kemiriği
Benzi soluk
Karıncalanırdı teni...

Titreşimi neydi yarı kentlinin
Pamuk üretirdi,
Üşürdü ekin başakları
Sarısını verirken toprağa.

Kaplumbağa sabrıyla bir demirci
Yapardı sipariş gelen orağı,
Hava karardığında ikindi vaktiydi
Bedenini saran karanlık,
Sırtından girmişti
Soğurdu bedeni
Kara bulutun ardında...

İklimi değildi bu ülkenin,
Bu coğrafyanın iklimi değil
Bir yanda düşünürdü
Ak saçınan
Kor ateşe damlardı
Soğumuş teri...

Bir ömür gelip geçerdi
İnadına
Çile yüklenirdi sanki,
Kendi toprağında ağzı dolu
Gülemezdi insan...

Bir mr geçerdi
Babadan kalma miras
Bir adım büyütmez,
Bir gün götürmezdi
Babadan bilme yaşardı
Bir mr
Sınır geçmez
Yol geçmezdi
ilesini yüklenirken omuzlarına...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Toprağım Gökkuşadı

Bilinmeyenin bilineninde dolaşırım
Rengimle, emeğimle
Görölmeyenin göröleninde gökkuşadıyıım
Toprak benim alınterimde öyle
Boyu nesiller boyu
Oynanır üzerimde.

Toprağım benim, gökkuşadıım
Bir can daha koparıldı bugün
İnsan pazarından
Yüzünü görmek istemediklerin hem de
Tetiği sırtından düşürdüklerinde
Gökkuşadıım benim
Kurşunlar yağdı Çınar ağaçlarına
Kendi renklerinde halaydaydılar
Kana boyananda...

Kıyamete durulduğunda, yatıldığıında kıyamette
Büyüdüğün asi, büyüttüğün asidir senin
Belki de bundandır kimin neyine
Gökkuşadıım benim, toprağım
Damarların aşınır nesiller boyu
Karanlığın karası sarmışken dört bir yanını
Nasıl uyulur kulak tınlarken
Sokaklarında boy boy ihanet dolaşırken.

Ercan Cengiz

Toprağın Koynuna Girdiler

Bir uçtan bir uca, kenetlenir birbirine
Toprağın ezgisiyle düşenler
Düşenler ki kanlarıyla yarını gösterdiler
Seyit Rıza, Alişer...
İbrahim, Deniz, Mahir...
Mazlum, Hayri, Ağıt, Kemal...
Bütünleştiler
Çarkın dişlilerinden kopan ezgilerle
Munzur'da, Fırat'ta, Dicle'de
Maltepe'de Cevahirle
Bütünleştiler... toprakla, suyla...

Tank, top, idam sehparındaki
Zayıflıktır zalimin gücü,
Yetmedi çağlayışına, yetmeyecek hewal.
Ayak altındaki beden silkiniyor artık
Doğrulup silkinmesi karanlığı ürkütür.

Ölümün izi vardır derin uykularda
Yaşamanın sırrı bugünlerde belirir
Çarkın dişleri arasında kalmış
Bir ezgili yürek
Çekip alır rengini zalimin elinden.
Fırat'ın çağlayışına kattılar seslerini
Küllerinden doğanlar...
Süzüle süzüle patikalardan geldiler
Toprağa yayılıp kapladılar suyu
Berrak sular içinde halklar sofrasına
Yarınlara...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Toprağın Sevinci

Şu ağaca düyorum
doğanın kaçınıcı gücü
toprağını böylesine begenir,
daha bir kaç yıl oldu
gözenin altına dikeli
ne çabuk açıldı, seçildi
dal budak verdi üstüne

Temmuz'un ortasında
otururduk dibinde
ne de güzel severdik
dikine gelen güneşin
yapraklarından yansıyarak
soframıza inmesini

Şu ağaca diyorum
huyundan mıdır, suyundan mıdır
kuşları dallarına
bizi gölgesine alması
anlamadım gitti
üstten dalları
alttan damarları
kendi başına, bir parmak suyu
sahiplenmesini

Topu topu bir kök ağaç
korkarım gözeden
unutup giderse bizi
hani kuşlar da yararlanıyordu desem
buz gibi suyundan en az bizim kadar
ağaç ta görüyordu
ne zorlukla içtiklerini kuşların
damla damla suyu
su ki aynı su hayata bağıyor insanı,
derinliğine bırakırsa kendini
bir başka katmanında toprağın
aramaya başlarsa yolunu...
dağılır mı, kaybolup gider mi yoksa
gözlerimizin önünden

Bu işin sırrı bir ustanın elinde
suyun dilinden anlayan nasırlı elleriyle
ağaç ta yerini beğendiğine göre
bize söz mü düşerdi
su da yoluna girecekti nasılsa
biz mi
toplandık etrafına ustanın
o ağaçta da seslendik
toprağın yüzümüze gülmesini
bir kez daha selamladık
dilimizden anlayan türkülerimizle...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Toprak Çatlardı

Yarı çıplaktır çocuklar, üşürler
Masala, ninniye gidemez düşleri
Külün içinde aranırlarken minnacık elleriyle,
Ahlarını yüklediler kendi dilinde ezgilere.

Açlıkları büyürdü ellerinden
Eİleri açlıklarından çekerdi

Yine de gelişirdi bedenleri
Bedenlerinden ağır yük altında.

Su yataklarının baş ucuna uzanmış
Kayaların oyuğunda kalmıştı kafatasları
Meşe diplerinde bir sırdı bağdaş kurmaları
Kürdün evladiydi acıda, açlıkta kıvranan

Nasıl üşümesin ki çocukları...

Atadan kalma evleri harebeler içinde
Ayak izlerini ararken çıplak gözlerle
Dilini bilmediği topraklara uzanırlar.

Kendine kalan yitimlerden başka
Ne kalmıştı ki torunlarına,
Kendi renginde ezgilerle yanmaktan öte...

İçinde dilden dile asırların taşıdığı ezgilerle
İçinde çağlayan suların öfkesi, kini saklı toprağıyla
Nasıl taşınırdı atasının aşkı Newroz ateşi içinde
Bütün olunmazlıklara, haksızlıklara karşın
Bitmeyen yaşama inancı ve inadında
Dinmeyen özgürlük kavgası,

Kendi toprağını çatlatıyordu.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Tor

-Bu Tor Munzur'a Akan
bir Dere'de Yapılmıştır-
Kırmızı Pullu Alabalıklar İçin.

Sen yenisin, ikimiz beraber çalışmalıyız
önce gidip bir yer bulmalıyız seninle
bizi fazla zahmete sokmayacak bir yer olsun
ortasında küçük bir gölü de bulunsun
içinde yüzerken O Pullu Alabalıklar
al al pulları gözlerimize ışılsın

Duvarını gölün iki kıyısından öreceğiz
uzatıp Akan Suyu bir yön vereceğiz
bir tarafı kuma bakmalı Duvarın
Bu Derenin Suyu toplanıp
ördüğümüz o iki Duvarın arasından
o Beyaz Salı geçene kadar
tüm hızıyla tora akıtmalıyız

bu Su, ördüğümüz Duvarlardan sızmalı
ama O Pullu Alabalıklar sızmamalı
bu Derenin Suyu tora akmasına akmalı
birikmeden orada, tordan süzülüp gitmeli de
unutma, toru tor yapan süzgecidir
şimdi sıra Duvarlarında...

Duvarlarını Su'dan yükseğe çıkarmalıyız
üzerinden atlayamayacakları yükseklikte
sonra kenara çekilip
şu küçücük tepenin başındaki ağaçların altında
yüzükoyun yere uzandıktan sonra
Bu Alabalıkların oyununa dalmalıyız
ellerini oynatırsan görürler
konuşursan duyarlar
Al Al Pullarıyla Onlar Birer Alabalık
her Suyu girip te böylesine yüzmezler...

İşte görüyor musun, zamanı geldi
Gölün içinden öncü gücü çıktı bile
gitti gitti, gidiyorlar iki tanesi
Ördüğümüz Duvarlara doğru
şimdi boydan boya gidip
keşfini yapıp dönecekler
dönebilirlerse...

İkisi de tora yaklaştı, görüyor musun
ne de hızlı akıyor Bu Derenin Suyu
ellerimizle koyduğumuz Bu Beyaz Taşın üstünden
biri anlamalı ki hızla döndü geriye
diğeri daha ilk turunda geldi tora.

hemen yerinden kalkma dur, bekle

kurtuluğu yok oradakinin
kaçacak delik bulamaz, etrafı örölü
biraz zıplar duvara vurunca durur
asıl, Dönen yerine ulaşsın da, sen gör...

İşte Göle kovuştu bile
toplandı Alabalık Sürüsü, görüyor musun
şimdi gövde gösterisini yapmanın zamanı
Al Al Pulları üst üste ışılıyor bu Alabalıkların
yüzüyor yüzüyor yüzüyorlar
yığınlar halinde Yüzüyorlar
dosdoğru torun içine...

Giñe bir tanesi kurtuldu, görüyor musun
o Öncekilerdendi, ondan temkinli
Duvarı tuta tuta yerine gidiyor
karışma gitsin, daha anlamadın mı yoksa
O, Bize çalışıyor...

-O Dere hala kurumadı
daha da hırçın akıyor-

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Torê Masalla

Porê mı bi sıpi
xona
ra a ni mehkemi nê zoni
tore masalla
masalla qı torê
xona nama yi wiştini
corra cer tedini
ama tedini
nas qenay...

K-28

Ercan Cengiz

Torê Savaci qı

Torê savaci qı guna to megêri
qunnay qı cimât xebera xo bızanı
xebera xo qı nezanay
uskut uskut ronisi
gos sernı.

Gosê xo rınd yakı
qam qı savano til mebí
dima qı meso.

Torê savaci qı guna to megêri.

Angorê aqıle xoya
peşti danay qami sa
pešta xo herdra nêdarinawe
nai to rınd zanay.

Baqılay hasa, hasa qı hasa
ronistana to hêtêdera
ravistana to hêtêdi
xora sa benay
tore savaci qı

guna to torê bo
rocê ena senê hala bo
na baqılina to
elênga ma waydena ya...^

Guna to megèri
çepıqorê estay
tengıdı çınnay
teyna qı menday
zircenay
zobi sê qenay
ez torê savaci
guna to torê bo
to vacı.

K-29

Ercan Cengiz

Tuzak

tuzak kuruyorsunuz ya
boz ayılar için
kendinizin de
düşebileceğini
bir gün o tuzağa
gözde tutun derim
ne olur, ne olmaz
boz ayılardır ki
çift canlıdır diyorlar
benden söylemesi.

Ercan Cengiz

Umut

Kendimi bildiğimden beri
seni de bildim, anlıyorsun değil mi
içli dışlı olduk seninle
çalıştım, çabaladım bir ömür
elimden geldiğinden de fazla
en ağır bedelini de ödedim
düşüğüm de oldu arada bir
her seni gördüğümde ayağa kalktım
çünkü sen vardın, biryerlerde sır gibi
hoş, elimden tutmadın değil
bugüne kadar ezildimse
senin yüzünden
olsun, yüreğimdesin ya.
Ben, seni eskitmeden
bugüne kadar getirdim
iki elimi açıp ta yalvarmadım
ne kendim adına ne de başkasının,
demir kapıları zorladığım oldu ama
karanlıklarda avaz avaz bağırdığım da
pekała biliyorsun bunları
bildiğini varsayıyorum,
işte şimdi zamanı geldi
yazdan dönen baharın zamanı
gidiyorum, gözü kapalı
seni gördüm ya
emekleyip duruyordun hepten
haydi doğrul yerinden
doğrulda bizi uğurla...
hayatımızı karartan
bütün sonbaharların
kışların inadına kalk yerinden
kalk ta kendini göster
yazdan dönen baharlara...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Ustaya

Sen bir duvar ustası
Ben bir amele,
Sen kurduğun iskelenin üstündesin
Bense altında,
Sen marifetini nakışınla işlersin
Çatısını attığın evlerin köşe taşına
Bense senin de sayende
Taş duvarın içinde
Göze gelmeyen küçük bir taş parçası,

İkimiz de biliriz ki be usta
Elimizin değdiği yapılardayız,
Sen beni tutarsın o yapılarda
Ben de seni.

Senin için
Bir ömür duvar örersin be usta
Çekiç sesleri altında
Bir ömür verirsin
Yapının içindesin,
Beş para sana verirler
Üç para da bana.

İkimiz de biliriz ki be usta
Ne sen oturursun o evlerde
Ne de ben be usta
Şen de ölürsün ben de,
Ölürüm
Sen ustasın benim ustam
Yapı ustası,
Senin ismin kazınır mermer taşına
Benimse toprağım kapılır yağmur suyuna,
İşte böyle bir dünyadayız be usta
Kara derili atalarımızdan sonra,
Bize kalan acınılası bir dünya.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Uslüne Göre

adım adım kodluyorum zamanı
tesbih taneleri, başında imame
büyüklüğünü gösterircesine

yol gitmektir benimkisi
iz sürmek değil, sürte sürte burnunu
kaderime yanayım
bir imam, bir şeyh
bir de muhtarsa öncüllerim

tartar olurum ölümü
iki dudağın arasındayım
ucundayım bir parmağın
ne zaman ölse bir insan
durduk yere! ...

bırakıp gitmez ki azrail
etrafa serpilmiş boş kovanlar
toplama an meselesi

ölen ölmüştür allah rahmet eyleye
sözün sahibi imamdır artık
işini bilir imam
vadesi dolmuş deyip çıkıverir içinden

tartar dururum ölümü
ölümün böylesi düşman başına
üç insan arasında
bir yanımda cellat
bir yanımda tabutçu
tam karşımda bir imam

işe yarıyor olmalı ki ölümüm
ekmek kapısıyım üçüne birden

öleceğimi bile bile teraziye vuruyorum kendimi
bir kefesinde ölüm diğerinde kalbim durur

toprak düşüyor aklıma bir de qurbestık

tabuta koyarlarsa cesedimi
zorundalar da, avlusuna kadar taşımaya
beni kaldıran bir caminin
ben benden habersiz döndürülmüş olurum kibleye

ve imam, üç kere soracaktır cemaate
usulden tam üç kere ey cemaat diyecektir
nasıl bilirdiniz meftayı
helal ediyor musunuz hakkınızı

cemaat çoktaaan hazırlamıştır kendini
diyeceklerdir de arka arkaya

imam gibi de tam üç kere
helal olsun hakkımız! ...

tabutun çivisi çıksın tahtaları dökülsün bir bir
hakları varsa üzerimde azrailden öte! ...

azrail mi çift şarjörüdür bu ara
usulünce de dolaşır oldu sallaya sallaya elini

silahları yasaldır, kovanları illegal
herşey kitabına göre...

(qurbestık: ölüm ile beslenen bir yaratık)

Ercan Cengiz

Uyandığında

her sabah uyandığında
gölmeyecek gibi duruyorsun çocuk
yaşın kaç başın kaç daha
senin, senin gibilerinin
adı mı çıkardı çarşıda,
oysa ne kadar da yakışırđı sana
senin gibilere gölmek ağız tadı ile
çocuk, çocuk
gel inadı bırak, gölmeyi dene
bir kerecik açsın o yanakların
doya doya gölöp de
farzet ki
çocukca oynamayı sokaklarda
ne var yani, şimdi
bir iki taş değmişse eğer
saraylarının camına...
para mı yoktu saraylarda
çocuk, çocuk
baklavayı mı çekti canın
al sana, al sana, al sana
demezler mi be çocuk
şimdi git yat doya doya
düdük sesi ile uyandığında
toplanmış olmalı yatağın,
annen gelemes çocuk
anneni bırakmazlar yanına
yoksa biliyorsun anneni
uyandırmadan önce her seferinde
öper idi yanaklarından
elleriyle okşarken saçlarını,
yatak toplamak da mı şimdi
sana düştü çocuk...

Ercan Cengiz

Uyandırın Silkinsin

Uyandırın, beceriniz de varsa
Ellerinden tutup kaldırın ayağa
Karanlığa yatanı
En güzeli de olsa uykusunu,
Koysun yılanın koynuna.
Uyandırın derdine kadeh kaldıranı
Ellerinden tutun
Kadehini kaldırırken de birileri
Hizmet etmektedir ona.

Uyandırın,
Elinden çalınan ekmeğin kavgasına
Beynine girmeden korkunun duvarı
Uyandırın silkinsin.

...

Uyandırın yoğurmak için emeğini
Kan deryasında kaybolmadan izi,
Yük kaçkınları türemiş gezinirler
Gözlerini açıp parmaklarınızla gösterin
Ağırlaşır yükü bu sevdanın altında.

Ellerine bakarsın ateşlenmiş kalbinle
Yılların öfkesini çıkarırcasına yuvasından
Sevdası büyür ellerinin yükü de büyürdü
O nasırlı ellerin...

Geleceğini küçük adımlarında mı görürsün
Atamadan üstünden yük kaçkınlarının yükünü
Nesiller boyu gitmek istersin ya kök köke
Dedene kadar ancak, gözlerinin ışığı...
Bırakırsan olduğu yerde yük kaçkınlarını
İsyanıdır, çılgındır der kulak veririm
Sevdanın şarkısında dile gelen sesine...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Uyuma

Beni uyutmaya kalkmayın
asırlardır ayaklarınızın altında
fazlasıyla uyumuşum
bunu bildiğimdendir ki bugün
uyumuyorum

ne sözünüz sözdür sizin
ne de yüzünüz yüzdür
asırlardır değişmeyen
bir çehrenin sahibisiniz

beni uyutmaya kalkmayın
ayağa kalkmışlığım yeni sayılır
daha dün gibi
belki de bugün, az önce uyanmışımdır

beni uyutmaya kalkışmayın
bir uyursam sizin o kanlı ellerinizde
bin yıl da geçse üzerinden
topunuz da gelse
kendiniz için bile olsa
bir daha da uyandıramazsınız

beni duydunuz
durmayın, vuracaksınız vurun
bir uyanmışım ki bugün
uyuyacak yüreğim yok artık
yakacaksınız yakın diri diri
ister gaz odalarına tığın
tıpkı atalarınız gibi
ister köy evlerinde yapın
bütün silahlarınız bunun üzerine
ölüme, değil mi...
vurun, öldürün beni
her defasında
yüzünüze tükürüyor olacağım...

Ercan Cengiz

Uzadıkça Uzayan Gecelerimde

Gözüm kapalı olurdu, gözüm kapalı, yorgun
Giderdim bilmediğim adreslere doğru
Ömrümün gel-gitlerinden koparcasına.

Ekilmemiş tarlalardan geçerdim
Dönüp onları ektiğimde, zaman akıp giderdi üstümden
Yeşerip boyumu geçirdi ellerimle serptiğim o tohumlar
Saniye saniye akarken zaman, yetişemezdim
Ve ben onların, serptiğim tohumların arasından giderdim
Zor bela değiştirirken adımlarımı
Toprağa, kendi toprağıma batardım.

Batardı ayağım toprağa, yürüyemezdim.

Açılmazdı gözlerim kuytu karanlıklarda
Açılrsa da gözlerim yıldızları göremezdim, seçemezdim
Bir karanlık içinden, rengarenk kuşaklardan
Işıklar gelirdi gözbebeğıme
Kalkardım ayağı, o ışıkların ardından
Yoksul insanlar görürdüm yol boyu harebelerde
İnsanlar yoksulluk içinde ve hala umutları yükseklerde
En çok aradıkları evse başını koyacakları
Evler yapardım onlara renklerine bakmaksızın
İşse istedikleri çalışmak için kendi topraklarında
Üretmek, birşeyler var etmek içinse asıl
Doyurmak içinse kendi kendilerini, diğerleri gibi
Kendi işlerini kurardım onlara kendi efendileri gibi.

Uzadıkça uzayan gecelerimde yalnızdım
Çoğunlukla da öfkeli, çılgındım
En yükseğinden dağları arardım
İhanetler görürdüm en alçağından
Teslim alınmalar en korkağından
Teslim olmalar kendini bilmezlerden
Diri diri ölürdüm o uzadıkça uzayan gecelerimde
Ölürdüm de
Yüzüm gülsün isterdim inatla bu karmaşada
Yüzümün ifadesi anlatmalıydı yaşanılanı
Her şeyi ama, herşeyi taşırmalıydı yarınlara
Sonra yumruğum, ezgilerimin dili olmuş yumruğum
Hep tetikte olmalıydı bu havalarda
Öyle ki, bir çok insan toplanmalıydı üzerime
Çözmek için yumruğun gücünü...

Uzadıkça uzayan gecelerimde yalnızdım
Dağda da öyle, köyde de, şehirde de
Kimsenin duyamayacağı kadar yapayalnız
Çabuk öfkelenirken hem karanlığın bu hükmüne
Öfkem içimde kalırdı ve tüm dünya,
Tüm insanlığın gözleri üzerimde gibi
Gidip ağlayanların ellerinden tutardım.

Uzadıkça uzayan o gecelerimde, yaşlılar
Bu toprağın açları
Ve çocuklar çoğunlukla ellerinden tuttuğum
Bu çileli toprağın umutları
Desem erkenden yaşlanmışlar bu ak saçlılara
Daha doğru ya...
Yolum bitmezdi ömrümün tümünde
Ömrümün tümü, tüm renkleriyle gelirdi
Bir kaç saniyeden kısa bir zaman diliminde,
Yorgun düşerdim doğrulamayacak kadar yorgun
Dünyanın tüm derdi sanki dünden bugüne
Sanki omuzlarımda yükselmiş sıra sıra dağları
Oysa habersizdi dünya varlığımdan bile habersiz
Yalnızdım uzadıkça uzayan gecelerimde
Yapayalnız bir bilsen sevgili yurdum.

Ne evler yapardım köylerde o yıkılmış köy evlerinden
O terk edili taşlardan, ağaçlardan
Nice havuzlar o sahipsiz tarlaların üstünde
Ne ağaçlar dikerdim sıra sıra su yolunun ağzına
Ve sanki tüm meyvelerini bu dünyanın
Öteden beri bu toprakların o kendi cennetinde
Sonra kurumasınlar diye o ağaçlar
Ne arklar açardım bir bilsen, taş, yamaç demeden
Ve o uzadıkça uzayan gecelerimde ben
Ömrümden uzun o yapayalnız gecelerimde
Boş kalmazdım sevgili yurdum boş kalmazdım
Gözlerimi kapadığımda bir yıldız bulamazdım
Aydınlık değildi her yer bu zamanlarda
Karanlık ta değildi bilmez misin
Bir adım atardım öteden beri
Bir adım atardım ki
Otobüsün onbeş saatte gittiğini ben bir kaç adımla
Hem baka baka yollarına
Tadını çıkara çıkara, bu doğanın seyrinde
Tüm ayrıntılarıyla hem de o derin virajların
Gelmelerin, gitmelerin, akarsuların içinden
Kaza - belaların hepsini görürcesine
Uzadıkça uzayan gecelerimde, bir adım atardım.

O uzun gecelerimde yalnızken bir ağaç gibi
Yılmazdım o kasırgalar karşısında
Hep birşeyler çekerdi beni öteden beri
Kolumdan tutup çeker gibi
Öyle anlatamayacağım kadar sıcak bir o kadar da soğuk
Bir ömür gittiğim - geldiğim yerler
Bir ömür çilesini çektiğim sebepli sebepsiz
Açlık, yokluk en çokta hasret içinde
Saniyelerden kısa zamanlarda giderdim
Ölenler, o herşeyi erkenden tadanlar, yitirdiklerim
O güler yüzleriyle daima karşımda gülüşürlerdi
Gülüşleri sıcak, gözlerinde yıldız, yüzlerinde mavi

Yanaklarında çocukluk düşlerinden kalma mimikleri.

Uzadıkça uzayan o uzun gecelerimde
Sen habersizken benden
Çıkarıp atamazdım içimdekileri
Ö en karanlık zamanların bir olup vuruşlarını bile
İşkence tezgahlarında, kemiğimden sökemezdim.

Uzadıkça uzayan o uzun gecelerimde
Uzamış beyaz sakalıyla bastonsuz gezerdim diyar diyar
O kendi haline kalmış, habersizce kendi yolunda akan
Akarsuların üstünden geçerken bitmeyen gecelerimde.
Dönüp bentler kurardım de lo lo lo
Çatlamış toprakları Babamın elleri gibi
Şürerdim Babamın ellerine melhem sürercesine
Ömrümü kısaltan o saniyeler içinde.

Uzadıkça uzayan o uzun gecelerimde
Çıkıp dağların başına
Yalnız kalmış bir ağacın dibinde oturup
Toprağımı süzerdim senden, diğerlerinden uzakta
En keskin, en alımlı bakışlarımla
Ömrümü kısaltan o saniyeler içinde
Ömrüm uzardı bir anlasan, anlayabilsen bir
Kimseler duymaz kimseler görmezdi
Dikili bir kaç ağaç kol açarken diğerine
Ötede topraktan fışkıran bir parmak su
Ve gökyüzü mavi öteki iklimlere açılan kuşlarla dolu
Nerde olursam olayım oraya giderdi ayağım
Uzanırken de hep o ceviz ağacının altında
Sararmış otlar üzerine uzanır kuş sürüsüne dalardım
Dinlenirdim uzadıkça uzayan o gecelerimde
Bir kaç saniyeden kısa mavilikler içerken
O kuşların kanadından
Yeniden canlanırdım erkenden doğan bebek gibi.

Uzadıkça uzayan o uzun gecelerimde sen
Dinlenir sanırdın beni
Oysa ben ömrümce yorulmadığım kadar yorulurdum
Bir kaç saniyeden kısa zaman içinde
Farkına olmadan geçerken zaman
Yiyecekler tükendiğinde anlardım
Bir ömür akardı benden uzaklara o saniyeler içinde.

Çocukluğumdan hatırladıklarımla
En çok ta çocukluğumu severdim, nedendir bilmem
Hala da öyledir çocukluk hayellerim, mavi.
Hala bıyıklı birini gördüğümde
Benden büyük bilirim..

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Uzamlara Gitme

Elin eli mi değdi toprağa
Dağları gine sis kaplamış
Akan sular bulanmış
Kuş sürüsü dağılmış
Kuşlar gruplara ayrılmış.

Sahte yüzler gözden kaçmış
İç çekmeler mi kalır dostlara?

Gözler yorgun, sözcükler yorgun
Dil dudağın çatlağında gezerken
Düşen diştten mi sormuş dişin yerini?

Kaç zaman hikayesidir ki bu
Cürümünü vurup durur devrana.

Kaç kişi mangal yürek taşırdı? ...
Bu havalarda toruna kalacak gibi
Kırılan yüreğın yazamadığı
Diğçiği yanmış bir tüfekte
Odasının baş köşesinde asılı...
Göze gelirdi.

Dil kanmasaydı
Bağlanmasaydı
Gözü kulağı insanın
Bu geçiş zamanlarında
Kendinden uzağa mı düşerdi? ...

Zifiri karanlık, sular bulanıktır
Akmaz mı yüzünün boyası,
Düşmez mi maskesi
Duman, sis perdesi...

Yoksa, elini mi koyardı omzuna
Kanına girmezden önce? ...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Üç Günlük Dünya

gün gelir dost, gün gelir
fazla uzak değil döneceği yer
öyle bir gün gelir ki dost
tokmakların sesi de kesilir

üç günlük dünya deyip de geçtiğin
ayak izlerinin ardından
dönüp bakarsın, suya yazmadıysan adını
ya da alıp götürmediyse birileri, sen yokken

bir gün yaşadıysan ne ala
şu üç günlük dünyada, ordan oraya
savrulduysan sararmış bir yaprak gibi
çileyle geçtiyse ömrün
ve hala hasretsen çocukluğun gibi
insanca yaşamaya...

elinden gelse durdurmak istersin zamanı
durdurup sil baştan her şeyi
ama her şeye yeniden başlamak için
gün gelir dost, öyle bir gün gelir ki
her şeyini dökersin ortaya
bir gün daha yaşamak pahasına da olsa
insanca

buğday ekmiştin oysa insanlar doysun diye
arpa ekmiştin atların için
çayır çimen biçmiştin koyun, keçi, inek için
sen onlara bakınca, onlar da sana bakardı ya
şimdi ne olmuştu da her şeye hasret kaldın
kendi toprağında bir ekmeğe muhtaç...

Ercan Cengiz

Vedalaşmadan Gidenler

vedalaşmadan gidenleri gördüm
elleri bağlanmış arkasından
yüreklerinde gömülü sırları
bir yaprak gibi rüzgara kapılmış
ordan oraya savrulan

vedalaşmadan gidenleri gördüm
doyasıya sarılmak istercesine yaşama
yüreğini çıkarıp verircesine yuvasından
gizlemeye çalışırken gözyaşlarını
gırtladığında düğümlenen söylenmemiş sözleri

vedalaşmadan gidenleri gördüm
bakışları arkasında kalmış
tutuklanmışcasına gözleri
nereye varacağı bilinmeyen
ismi konmamış yollarda yalpalayan

vedalaşmadan gidenleri gördüm
gözleri dolmuş tutulan yaşlara
hıçkırıklara boğulan nefesleri
sarılıp öpmesi neyse de
el sallaması bile yasaklanmış

vedalaşmadan gidenleri gördüm
kara bulutlara hapsolmuşcasına
izleri kaybolmuş parmaklıklarda
o daracık hücrelerde tek başına
sorgulanırken sorgulayan gözleri

vedalaşmadan gidenleri gördüm
bombardımana tutulmuş topraklarda
kir tutmayan o minnacık ellerin
koyun koyuna can verişlerini
iki büklüm kıvrılmış toprağa uzanan

vedalaşmadan gidenleri gördüm
fermanlar çöplüğünde başkaldıran

.....

Ercan Cengiz

Vura Vura Düşülmez Bu Toprak

Bu mevsimde vadilerin sesi gürleşirdi
Bir gerillanın kopan dizkapağında
İrkildiğinde meşenin damarı
İki dalını verirdi, sedye için...
Yaşanmazlıklar
Tarihin karanlığında kalırdı
Meşe ağacı, su, güneş ve ezgiler
İç içe gireli derin vadilerde
Ve kıymet bileli Munzur,
Fırat, Dicle, Ararat'ın eteği...
Çağlayandı yataktan yatağa
Nehirlere
Uzayıp giderdi suya değen kan
Kaçışırdı çıyanlar bu toprağın sesinden.

Miladı yazan günden öncesinedir
Soysuzlara yenik düşmeler,
Laç Deresi,
Ali Boğazı,
Kutu Deresi...
Karış karış değmiş toprağa
İnsan kanı
Ayağa kalkmanın bedeli olmuş
Bu kan
Çığlık,
Bu diriliş
Milad olmuş diğer yandan.

Dağlar oyulmuş dağlar
Yüreğimi saran ezgilerle
Vietnam tünellerinden öte
Gözden göze
Beyinden beyine
Elden ele
Taşınırken yarınlara
Yıldızları toplarcasına
Patikalar gidilirdi.

Dağlar oyulmuş dağlar
Asırların biriktirdiği ezgilerle
Ülkenin bir ucundan diğerine
Destanlar yazılıyor destanlar
Kimsenin tanımadığı ellerde.
Vura vura düşülmezdi toprak elbet
Dövmekle bu toprağın ezgilerini
Tükenmezdi
Paramparça olmuş bedenlerde
Nice ölümler yenilirdi
Yükselirdi güneşe bu toprağın ezgisi
Kurtarmak için onurunu.

Bir başka mevsime dururdu toprağın ezgileri

Her şafak vaktinde vurulurken meşe ağacına
Bir başka mevsim doğardı doğacında
Mevsim bozgunlarına karşı.
İnsan maketleri türerdi nice topraklar üzerinde
Yaşadığımızdan öte
Çarkın kolları gibi
Yenik de düşülürdü karanlığa
Son damla kanda
Daha da gür
Filizlenirdi de meşe ağacı
Kendi damarından.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Welê dı Miro bo

Gim ı gimma, herd zerrifino
Tifangi pekênê rao dı, koo dı
Wesani tesani
Wey wey wey...

Maa xo sebiqêro
Cı wellê xoreqêro
Non çınno, sıt çınno
Rüti repali, kinci çınne
Rao dere jibenê
Xegai xo wesenê
Bono xo wesenê
Domani, weyweqi
Ceniqi, mormeqi
Adır verra remane
Welgora remane
Wey wey wey

No cı zulmo
Xort dirbetino
Naleno
Qes çınno
Beqêso
Wele de miro bo
Wey wey wey

Naleti sero fikariyi
Naleti sero beqêsinı
Naleti sero kotiyini
No cı halo
No cı derdo
No cı pukko

Astari çınne
Roj çınno, ro çınno
Maa xo sebi qero
Cı welle xore qero

Pukeleka
Domani sıt vazene
Sıt çınno
Non vazenê
Non çınno
Berbenê
Jibene
Wele dı miro bo.

K-30

Ercan Cengiz

Welê dı Torê Bo

Welê dı tore bo qı
Cimone welgona
Qutay orte ma
Baqılını niya...

Welê dı tore bo qı
Cimone welgona
Amay xoncıka ma ser
Cimone welgona
None ma wenay,

Wacımı pize to
Wesanira taseno, hasa
Wacımı cıme to
Xoncıkıre wesano, hasa
Welê dı tore bo qı
Raodı ji miyonay
Serê xo rocra daranaywe
Qarı dı peyderay...

Nau bi serrı werdı serrıra
Dı qemerê to namê pêser
Feqe xo qı kenay ya
Noğdê xami vecinê

To dımıra
Domani piye xore wane qı
No merıq cay zirceno
Welê dı tore bo
Na hala, zircaisa
Amay qutay orte ma
Ma sewacı mı

Ji xeberı zanimı qı
Hewalina to zede nesona
Cay le ma deray to zanay
Welê dı tore bo qı
Zimistan nao ama
Tengidêri mı
Xerê to mare çinnibi ya^

Derde to qı quto zerre ma
Zerre ma wêno derdê to
Wacımı qı cıme ma
Mısaybı kılaute to
Welê dı tore bo
Remais remaisa
Cay dismeni werra fetelinay
Cay recone ma dıma enay

Wela şurı dı tore bo qı
Serê bonodı domani qute zeüto

Zeüto qenne to dimira
İ zeüti qı mara düri serê
Piroşine lingone tora
Wela şurı dı tore bo...

K-31

Ercan Cengiz

Xebera Qılmeqı 1

Cım cımo qı zenginosa, wirniya xo nêwêno
Zon qı be wayir mono, gosono xo werdeno.

Xebera qı nesona, hürindiya xo nêwena
Bena darê dı usk, adire şüridi qız bena.

K-32

Ercan Cengiz

Xebera Qılmeqı 2

Xöyno koti
Camêrdo
Rai ra
Ne qeno.

Xebêra koti
Camêrdo ser nena

K-33

Ercan Cengiz

Yağmur Altında

Rüzgarın kanadında ürperti
Acının kendi değilse
İnceden inceye ilk damlaları akınca
Toprağın kokusuna
Ve insan ile yağmur tanesi
Yollarda kalırsa
Kalp atışı, dudak titremesi
Çatlamış toprağa

El yurdudur her şey katmerli
Ve yürek son çırpınışında
Kafası koparılmış martı

Suya doyurulan tohum yeşerdi
Sardı tarlayı süpürürçesine
Hain bir bulut arandığında
Gökyüzünde
Tohum toprağını sormazdı

Ninni masal gelirken bebeye
Hoş kılınır peri masalları
Ve büyüdüğünde asıl
Yağmur altında uçurumlar
Dibi görünmesede belirir

Bileşkesi olur felekten çalınan günün
Asıl kopuşlar özünden kopmaya başlar
Puslu havalarda
Su ve yağ
Bir kapta da olsa ayrı durur

Ercan Cengiz

Yağmur Yağıyor

Yağmur yağıyor
yağmur
kurumuş toprağın kalbine
dermanını sürercesine

yağmur yağıyor
yağmur
ateşe verilmiş
evlerin üstüne

yağmur yağıyor
yağmur
gök gürültüsüz
uçak sesleri altında
bir kısrak
sahipsiz kalmış
dört ayak üstünde
yağmuru dinliyor.

(3.k.)

Ercan Cengiz

Yakışır mı

koltuğu kapmış sere serpe oturuyorsun
ayaklarını da uzatmışsın ki
göbeğin çıkmış ortaya
oh ne güzel, ne güzel kaşıyorsun
dünya alem dinliyor seni
güzel çirkin
sana bakıyor sam amca
ama bak dilini de uzatmışsın
yakışır mı finoya...

Ercan Cengiz

Yansıma

Saraylarının içinde
Hükmümü verenler
Saraylarının dışında
Hükümsüzdürler,
Korumasız yapamazlar

Saraylarının önünde
Dik duran muhafızlar
İçerdeki hükümdarlarının
Asık yüzlerini alırlar.

Kazara, ola ki birgün
Hükümdarlarının
Hükümlerini bıraksalar da
Kapılarının önüne
Başı dik gezemezler,
Kendi yüzlerindedir
Hükümdarları.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Yara(r) (sa)

Dedi amaliyat masasında
Kanımı al
Sivrilmiş sineklerine ver
bari bir içim olur
yara(r) sa(ya)
bizde para ne arar

Ercan Cengiz

Yargıla ma

dosyası bayağı kabarık
uzun boylu bir sanık yargılanacak
sessiz olun, dinleyin

...
sanık ayağa kalksın
iliklesin ceketinin düğmesini
hazırola geçsin, beklesin

...
evet sanık sen misin
öylece dur karşımda bir put gibi
şimdik ellerini önünde birleştir
başını önümde eğ suçlular gibi

...
doksan derece dönersen
salondakiler de görür yüzünü

...
karar verilmiştir
bu maddenin, şu fıkrasının..
(a) bendi gereğince...
sanık doksan derece döndü
bu iyi bir hal
başını önüne eğdi
bu kötü mü kötü
besbelli bu sanık azılı suçlu

...
sizler de gördünüz ahali

...
nöbetçiler, koluna girin götürün, atın içeri
aklını başına devşirinceye
bu bina burada durduğu sürece
gardiyanlar, ömrü yetmese de
gözünüz üzerinde olsun...

Ercan Cengiz

Yarına Hazırlanıyorum

Dün geçti, ama iyi ama kötü
Karamsarlıklar hatırlanmayacaktır yarın
İyi şeyler yapmalı bugün
O güzel günlerin hatırına
Konuşmalı insan hiçte tanımadığı biri de olsa
Okumalı yeni yeni kalemleri
Görmeli başka birinin gözünden
Karalamalardan uzakta durup
Dikine akmalı tükenmezin mürekkebi

Bugün hafta sonu
İyi bir gün olmalı çalışanlara
Kafesten çıkmışcasına

Yazanlar yazdırıyorsa
Ha dün ha bugün ne farkeder
Konuşanlar da konuştururlar ister istemez
Kötü mü
Parmaklarla dudakların birliği

Bugün de geçtiğine göre
Yıldızların önünde duran o kara bulutlara rağmen
Nasılsa yarın da geçer diyorum
Denemek gerek herşeye rağmen
Bir farkı olur belki bugünle yarının
Arasında kalmışsa bir insan
O dönen döngünün

Benim olmayacağımı kim bilir
Yada sol yanımdakini
Tam karşımdaki de olabilir bu
Hayat o kadar ucuz ki
Bir o kadar da acımasız
Olmayacakların arasında
Yarın...
Dünden gelen bir gün
Bekliyorum
Öyle bir susamışım ki seviye

İyi şeyler duymak istiyorum bugün
Ne olursa olsun
Yarın ayakta kalanların olacaktır...

Ercan Cengiz

Yarışıyorlar

Eskidendi, çok eskiden
kapılarında besledikleri köpekler(in) e itici
uyduruk isimler verdikleri,

Herşeyin değiştiği gibi zaman da değişti
onlar da zamanını buldular
neye alamettir, kestirmesi hayli zor.

kapılarında besledikleri köpeklerine yarışıyorlar
alıyorlar, eğitiyorlar saldırtıyorlar
öyle de isimler takıyorlar ki...

'köpekler, sahiplerine benzerler'
diyorlardı ak saçlı insanlar
diyorlardı da inanmazdım
peşime düşünceye kadar türlü türlü köpekler...

-izimi sürmelerinden korkmuyorum
Urfa'nın bir avuç isotu varsa elimde
kendi etrafında dönmelerine yetiyor-

şimdi hapşıracağım dilimi ısıyorum, nafile
adım gibi biliyorum ki
etrafımı saran, bu köpeklerin hepsi
ama hepsi bir ağızdan ama öyle, ama böyle
ama gayri ihtiyari ne dersiniz
ama utanmadan ama sıkılmadan
dönüp dönüp bana 'çok yaşa' diyecekler...

nasıl yaşıyacaksam böyle demekle

anlamıyorum, anlamıyorum
anlamam için şifrelerini çözmeye çalışıyorum

her biri bir yanımda dişlerini geçirmişken
çekiştiriyorlarken aralarında
bakalım hangisi bedenimden, daha büyüğünü
daha çabuk kapacak ta parçalara ayıracaklar beni...
yarış onların yarışı...

-çoban köpekleri alınmasınlar
onlar ki dostunu, düşmanını biliyorlar...-

Ercan Cengiz

Yaşamasına Yaşarsın

Bugünün dünden kalma
Yarının da öyle olacak gibi
Bu ayak, bu el, bu gözle,

Çekilip bir kenara otur
Baharındaysan eğer
Çiçeklenmiş bir ağacın altında
Yüzünü çevir, ellerini ver güneşe
Yaptıklarını düşün
Ve de
Yapamadıklarını

Geleceğinse eğer
Yarınlara akacak olan
Özgürlüğünse
Bugünden yarına...
Senin ellerinin içindedir
Senin sevdanla filizlenir
Bak düne bugüne bağlandı
Bugün de yarına
Yarınsa yarınlarına...

Dün de, yarın da
Yaşadığın bugünde saklı
Düşün,

Düşün ki ağırlaşıyor yükün
Düşün ki
Kolların taşımazsa bir gün
Ve de belirginleşirse
Omuzlarındaki kamburun
Gün geçtikçe
Öyle de olacak gibi

Hala doğana ters
Hala doğanın gel - gitlerinden bihaber
Hala eğri büğrü bir yaşam mı
Hala...
Hem de ezilmiş ve de yorulmuş
Nasıl olur? ...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Yaşıyorsan

yaşıyorsan, ses vermelisin sesime
yoksa, nasıl anlarım ki
yaşayıp ta yaşamadığını
sesini kestilerse eğer diğerleri gibi
peş peşe öksürmen yeterli
ben anlarım anlayacağımı
başın dertte mi, değil mi...

şairlerden iyi dost olur diyorlardı
yoksulların arasında bizim oralarda
inancımı sarsma n'olursun
yaşıyorsan, boynunu eğme
ne olursa olsun
dimdik dur ki ayakta
çiçekler solmasın
umutlar kararmasın

sen mırıldanabilirsin
kendi dilinde ezgilerini
yarın orkestralarda
duyduğunda notalarını
inan bana
kanatlanıp ta uçasın gelir
hala yaşıyorsan şair
o günleri de görerek
bu dar günden yola çıkacaksın
adımlarını da ona göre
sapasağlam atacaksın

sakın, rüzgarın yönüne kanıp ta
değiştirmeyesin yolunu
sen bir uçurtma değilsin ki
ama içinde onu da tutan
sağlam bir yüreğin var senin
ne zaman, nerede eseceğini
sen kendin belirleyeceksin

kötü bir havada yol almışsan eğer
toy bir rüzgara kaptırma kendini
götürüp te bir çukura atabilir de seni
yaşıyorsan, yaşadığını göster de
sesini ver sesime
yoksa kararsın mı istersin
aydınlık gelecek güzel günler...

(yeni)

Ercan Cengiz

Yazacaksan

yazacaksan
Hitler gibi adamakıllı
yazacaksın kitabını
yazmasan da yazdıracaksın
eli kalem tutanları bulup
kafasına vura vura
yazdıracaksın...
bu dünyanın dili böyle
zorla mı diyeceksin haşa,
bilimini atacaksın dışarı
Hitleri tıkacaksın içeri
kapağını da çelik kaplı
yapacaksın ki onun gibi
işlemeye yağlı kurşun...
sonra çıkacaksın ortaya
yazacağımı yazdım
yapacağımı yaptım
bilmem ne için...
oh olsun diyeceksin ardından
öyle bir oh olsun diyeceksin ki
çelik yelek giymiş gibi...
Hitler'in woswosunda
el sallıyormuş gibi askerlerine
öyle güvenli öyle konforlu ki...
tam da istediği adam olursun
Hit Hit Hit Hit Hit Hit 'lerin
sonunu bilmem, bilemem
Hitler'ler ler ler ler bilirler...
ben masumum.

Ercan Cengiz

Yazmıyayım Diyorum

Yazmıyayım diyorum, artık yazmıyayım
bir yandan gece, bir yandan kabuslar
aşkı öldürüyorlar beraberce
çıkıp gitti korkular, korkuları ezdi gece
ne kelepçe, ne zincir, ne falaka...
ne de ölüm
artık umurumda mı sanıyorsun

Yazmıyayım diyorum, artık yazmıyayım
ne gözlerim bırakıyor ne de kulaklarım
ellerim kırılsın, ellerim kırılsın ki
barış dedikçe ellerim
inim inim inleyip de ölüyorum

Yazmıyayım diyorum, artık yazmıyayım
savaş uçaklarının rüzgarı alıp da götürüyor
ne Filistin'dir burası ne de Nikaragua
ne terörist dedikleri Arafat'tır başında
ne de otuz yıl hapis yatan terörist Mandela
Türkçe yazdığımıza bakmayın sakın
dünyanın bütün dillerinde yazabilirim bu söylediklerimi
bir uçtan bir uca dünyanın kahrıdır anlattıklarım
ne annelerin gözyaşları, ne de çocukların
erkeklere yasaktır diyorum size ama biliyorsunuz ağlamayı
anlıyorsam köle olayım, ağlamazsa bir insan
gülmezse, gülmek için uğraşmazsa
onurlu bir barış için bu zalimlerin dünyasında
ne önemi kalırdı ki insandan sayılmanın
terörist olmayı da göze almazsa Mandela gibi
o sömüren, o kendini bilmezlerin karşısında...

Yazmıyayım diyorum, artık yazmıyayım
kalemleri toplayın, yasaklayın o beyaz sayfaları
güneşi karartın gözüm görmesin yüzünü
ne o her sabah her sabah, uyandığımda uykumdan
ve çıktığımda huzuruna boynu bükük bir şekilde
usanamadan, bıkmadan yeni umutlar seriyor önüme
ha bugün, ha yarın, dayan yüreğim dayan...
dokumaya benziyor bu aşk işi
ilmik ilmik dokumaya, iğneyle kuyu kazımaya benziyor
kemiğime oturan bıçağın karası, gecenin yarası

Yazmıyayım diyorum, vallahi, billahi, tillahi
ne diyorsanız artık, bitsin, bitsin bu keşmekeşlik
oturmak istiyorum artık, anlamıyor musunuz
kaçmaktan, koşmaktan, kovalamaktan yorulduğum artık
şarıl şarıl akan bir çeşmenin başında oturmak istiyor canım
oturup da suyun sesini dinlemek,
kurşun vızıltılarını unutmak istiyor canım

Yazmıyayım artık, yazmıyayım istiyorum
akan kanı, çalınan emeği, kuş gibi çarpan yüreği

emeğini aldırmasın diyorum bütün emek sahipleri
uyumasın, yazmasa da olur elleri
ama gözleri, hırsızların üstünde olsun gözleri
elleri yakasında, bu karanlık sistemin...

(k.3.)

Ercan Cengiz

Yılda Bir Gün

yılın oniki ayından sade bir gününü istiyorum
dünyanın bütün yoksul ve sokak çocuklarına
paranın hükmünün kırıldığı birgün olsun
aşağılanmanın, horlanmanın kalktığı bir gün
yılda sade bir gün, bunca çocuk için
kıyamet mi kopar...

üçyüzaltmışbeşgünün içinden
sade bir gün istiyorum sokak çocukları için
boynu bükük bakmak yerine
binip dolaşabilmeleri için
ata, arabaya, trene, uçağa, gemiye...
para vermeksizin, itilmeksizin...

lunaparklarda oynasınlar mesela
sokaklar, lokantalar, mağazalar...
sinemalar, tiyatrolar, konserler...
parasız bir gün de bu çocukların olsun
yesinler, içsinler, eğlensinler
kırıp döksünler de ne çıkar

dünyanın bütün sokak çocukları
bir gün olsun, sade bir gün
beş kuruş vermeksizin hem de
dünyanın haritasını önlerine koysunlar
nereye istiyorlarsa uçup gitsinler
yaşadıkları yerlere bir de yukarıdan baksınlar

dünyayı sahiplenen bunca insan...
sahipsiz sokak çocuklarına
yılda bir gün de olsa
paranın gücünden kurtarsalar ya
buna uygun yasalarını da yapsalar ya
yatlar, limanlar, villalar açılrsa da
oniki ayda sade bir gün
bu sokak çocukları
kuş tüyü yataklarda uzansalar
gömme banyolarda yıkansalar...

çöp yığınlarının etrafında kıvrılmaktan
sokak sokak horlanmaktan
çöplüklerde ekmek kırıntılarını aramaktan
bir gün olsun, yılda sade bir gün
dünyanın bütün sokak çocuklarının olsun
insan olmanın ne demek olduğunu
üçyüzaltmışbeşgünün içinden
sıradan bir gününde bile anlasalar
dünyanın sokaklarında bunca çocuk
kıyamet mi kopar...

Ercan Cengiz

Yıldız Kondu Bere'me

Geceler ağır mı ağır
Mehtapsa ısıtmıyor kemiklerimi
Ahh yıldızlar ahh
Sizde olmasaydınız
Tümden çekilmezdi
Bu karanlıklar.

...

Tan vakti geldi işte
Artık
Çekilebilirsiniz üslerinize
Güvenli bir şekilde
Kayıp vermeksizin.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Yol

bu kadar mı çabuk geçerdi bu zaman
bir kaç şehir yığılır gibi üstüne kaldıramazsa bir insanı
saniyelerin üzerinden hoplayarak gider sanki bir ömür
bu kadar mı hızlı yürürdü bir insan o ürkek adımlarla
büyüye büyüye bu yollarda, düşe kalka, aç, perişan
yolları mı uzardı dertleri mi artardı, bilinmezde bilinmez
hangi umudun çarpışmaların arasında kalıp da ortadan ikiye ayrıldığı
kestirmesi hayli zor bir mesele, hayli zor bir yükün altında omuzlarım
en bildikleri bile bilinmezdi aslında, derin derin baktığında meselenin köküne
sürgündeysen bir insanın yüreği nereye sığardı ki toprağından başka
arkasında koparıp da attığı bir kaç hayat birden dururken ortada
ayaklarına dolanmış beklerken düşmesini
yer, gök sahipsiz mi demeli o zaman
ya da tersi mi daha doğru...
hangi kendini bilmezdir ki altından kalkardı bu yükün
uzardı bilinmeze doğru ağızını açmış kelimeler bağıra bağıra uzardı
göçebe bir insanın hayatıdır ayaklar altında sözkonusu olan
insanlık söyleminin arkasına gizlenmeyin sakın siz yaratıklar
yerleri değişmiş gibi duruyor insanlarla hayvanların
bir avuç insanı saymazsan eğer
hangi durakta durup da ağaç dikmeye zamanı olurdu ki
yollarda hırpalanan böyle bir insanın
ya da bir gül bahçesini yetiştirmesi kim bekleyebilirdi ki kendinden
o kadar kolay mı gelirdi bu sıradışı insanlara
hangi hayalin pençesidir, kimin rüyası, kim bilir kaç parça
arıların oğul verip de göçüp gitmesi...
sanırsın gözyaşı mı bırakırdı arkasından
şimdi zaman akıyor ayaklarımın altından
kirlenmiş bir nehir gibi zaman akıyor durmadan
uçmak istesem bu toprakların üzerinden yavaş yavaş uçmak istesem
o sahipsiz gökyüzü, bu yer, üzerimde deli deli dolaşan bu kara bulutlar
şimşek şimşek üstüne kuzmazsa kinini neye yarar
hem söylenecek ne kalırdı ki geriye
deli bir rüzgar olsan ki ne yazar...
yol uzadıkça yük binerken yüküne, ezildikçe ezilirsin sen o yükün altında...
sen bunun için mi doğdun diyesi gelir insanın
gırtlak düğümlebilir ses vermez insana...
durursun oracıkta durursun
bu yol nereye çıkar diye soracak bir insanı bulamazsın...

Ercan Cengiz

Yol Boyu Dost

Eyy şimşek yürekli dostum
Gözbebeğin nerede
Zalimin üzerinde mi
Dostların arasında mı
Yoksa zamana mı yükledin
Saçlarına giren yel gibi

Eyy dost
Alnında kızıl yıldız toplayanım
Sakalındaki kar tanesi
İki hainin arasında mı kaldı
Eyy şimşek gözlüm
Ezgili sesim, tenim soğudu derken
Kimin kulağında tınlıyorsun

Eyy sevdanın yücesine vurulan dostum
Sevdan sevdalarda mı bir yıldız gibi
Karanlık içlerinden ışıldarken
Tuttuğun ellerde büyümez mi
Hoş geldin şimşek gözlüm
Hoş geldin yürek nakışım
Gün yakınlaştı mı dersin
Tohum çatlattığında toprağı
Savrulduğunda ayrık otları

Eyy dost
Kerpiç duvar arasından sızan ışığım
Gülüşünde bir karanfil dostum
Sokağın başında şafağa durduğunda
Çocukların mazlum gözlerindesin
Gözbebeğini bulurum sesini duyarım
Aşıp giderim dağları birer birer
Acılarımı bir soğan içinde
Meşenin dibine bıraktığımda
Yanıbaşımda seni görür müyüm.

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2.Kitap)

Ercan Cengiz

Yol Gitme Kuralı

Yollar hızlandı mı sağdan gelenleredir
Asfaltlı olur, rahat, aniden durma yeter
(Arkadaki bindirir)

Dönemeçler solundur dökülenleri toplarsın
Çamura bata çıka durma da, ne yaparsan
(Oturmaya yer yok)

Dört yol ağzında tabela
Patikalar da görünür ki toz duman içinde
Atlı mı, yaya mı bilmezsen
(Alkışlarsın olur)

U dönüşü serbesttir şimdi elenme zamanı
Gösterişsiz gün mü olur
Siyasi trafik buyurur ki
(Demokrasi herkesin)

Ercan Cengiz

Yolundan Etmemiş, Umut Bellemiş

İşgal edilmiş bir ülkenin toprağında
Kaplamis duman gökyüzünü,
Henüz baykuş ötmüyorsa eğer
Bil ki manga manga gecenin melekleri.
Dağlarına ezgileriyle sırdaş olmuşlar...

Bir ülke paramparça edilmiş ezgileri ile
Soyguncu, talancı, zindancılarla çevrili
Boydan boya kana bürünmüş
Boydan boya kül içinde kalmış toprağında
Yakılmış, yıkılmış evlere gömülü gözyaşları,
Viraneye dönmüş köylerde kurumuş ağaçları
Ve sürgünlerde
Açlığa terk edili bir ülkenin ezgileri...

Gecenin melekleri, dağların birleşmiş sesinde
Ağıtlar arasında şehitlerine söz verenler
İntikam ve özgürlük yeminlerinde,
Karanlığa-talancıya-soyguncuya karşı ayağa kalkanlar
Zindanlarla birleşmiş yüreğini saran ezgilerle
Dağ dağ, oyuk oyuk tüfek çatmışken...

Çoktan sevdalanmış gençleri toprağın ezgilerine
Gecenin meleklerine,
Yaşlıları asırlardır ağıtlar yakmış ardında
Çıkinlar hazırlamış yol yorgununa,
Ama, yolundan etmemiş ezgili yürekleri
Sırrına alıp rüyasına katmış umut bellemiş.

Yeşermiş vadileri, dağlar seslenmiş
Sararmış başakları ekinlerin bu topraklarda
Bolluk bereket görmüş hep,
Ekmeğini kazanmış bin beladan sonra
Şehit düşmüş, tutsak edilmiş, ve sürgünlerde onyıllarca
Ve arkasından toprağın ezgisiyle gelenler
Zincirleri koparıp vurmuş celladının suratına
Özgürlük ve insanca yaşam yeminlerinde,
Güzelliklere, toprağın sesine koymuş kalan ömrünü...

Analar, şehit Anaları
İntifadada büyötmeye çalışırken ezgileri
Çocukları eğitirken okullarında
Gelinleri dağın sesini almışken bir kez
Melek soyunu bilmişken ezgili yürekleri
Gece sırdaşını görmüş, konuşmuşken
Yüreğini katmışken büyösün diye çocuğu
Yitik ülkenin ezgilerinde çoğalmış...

Gecenin melekleri, dağların birleşmiş sesi
Yeni insana vermişken elini ezgili yürekleriyle
Kendi kurtuluşuna yolunu bilemişken
Çilesini anlatmışlar ceviz ağaçlarına.

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Yolunuzun Üstü

yolunuzun üstündedir evleri gidince karşınıza çıkarlar
bakarsanız sol yanınıza orada göreceğinizi görürsünüz...

bir uğrasanız diyorum yine de transit geçmeden önce
önyargılarınızı kırmaya da olsa birazcık eğleşseniz diyorum

birşeyler atıştırsanız oracıkta tadına bakmak için de olsa
yolunuzdan çıkmazdan öte çıkanları görseniz adınıza...

onlara demokrasi ekmeniz özgürlük tohumlarıyla
adalet götürseniz...
bir de barış yüzü görseler sayenizde

yeter de artar bile onlara,

size söylüyorum size asıl
hak-hukuk-sevda uğruna canını ortaya koyan canlar

bu topraklar bizimdir diyorlar arılar
bu topraklar bizimdir diyorlar ceylanlar
bu topraklar bizimdir diyorlar karıncalar
ve de kelebekler...

ömrümüzün kısalığına bakmayın diyorlar bir de

hem başka işiniz mi yoktu sizin...
toprağımıza göz koymaktan başka...
kim bilir nerelerden geldiniz...

Ercan Cengiz

Yön

sağını solunu anlaman için dost
her şeyden önce girdiğin yolu bilmelisin
görmelisin de kuzeyden esen
o sert rüzgarları

biliyor musun dost, bilmezsen ne olur...
görmezsen, duymazsan
gittiğin yönleri karıştırırsın
yönler karıştığında herşey karışır...
sen başka, ben başka olurum

Ercan Cengiz

Yurtsever

toprak gülüyorken yüzüne
arılar da çiçeğe doymalı
çiçek bala, bal da söze
kucaklaşincaya su ile güneş ile

kirinden arınmalı insan dediğin
berrak sularıyla yıkanmalı
üzerinde yaşadığı toprağın
ne kurşun, ne bıçak, ne de gözyaşı
kemiklerine güneş girmeli
yüreğine aşk,

yeşertmek için toprağı bir boydan bir boya
özgürce doyurmalı demokratik tohumları

karanlığa bırakırsan bütün bunları
dünyan kararır, sönersin
sen de biliyorsun ya toprak sana gücenir

Ercan Cengiz

Yutkununca Balıklar

balıklar da öpüşürler sandınız dudak dudağa
ağlarınıza takılıp da o kirli ellerinize düştüklerinde
ve siz onları
onların akıllarından bile geçirmediikleri bir tarzda
ve zorla, işkence ede ede
dudak dudağa getirdiğinizde o iki balığı...
o iki balık ki
şarıl şarıl akan bir nehrin içinden gruplar halinde geçerken
pusuladığınız ağlarınıza takılıp da kaldılar yara bere içinde
ve şimdi çaresizce o kirli ellerinizde olduklarını bile bile
hem de sizin o donuk yüzünüzdeki kanlı gözlerinizin önünde
yutkunuyorlarsa çırpına çırpına
-başka da ne yapılırdı ki yutkunmaktan öte-
sizler kafa kafaya verip de keyif çattınız beyler!
dudak dudağa öpüşüyor diye balıklar!
sulara attınız boy boy resimlerini...
tepine tepine iç içe girdiniz ardından
o konforlu yumuşak yataklarınızda
beşer onar birleştiniz hayvanca...
son nefeslerini verinceye kadar da izlediniz o iki balığı
ardından meze yaptınız doymak bilmediğiniz o sofralarınıza...

(yeni)

Ercan Cengiz

Yüreğin İrmaktı

Karanlıklar içinde ırmaklar bulanmıştı
Kolayca bulunmazdı kendinden parçalar
Ve o gündür
Irmağa götürdüğünde gözlerini
Yılanlar sokardı.

Işığına yandığım gözlerinde okurdum
Gün ortasıydı
Yağmur taneleri gelirdi yüzüne
Sıcak sözcükler akardı yüreğine
Yüreğin ırmaktı
Okyanusa açılırdı yüreğin
Kır çiçekleri görürdü içtenliğini
Karanlıklar içinden süzülür
Emeği bilirdin
Demirin harcı tutması gibi de yoldaşça...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Yürek İşçisi

Bir devrimcinin silahı
kılıfsız kıldığı yüreğidir

devrim mi
büyük bir aşkla bağlanarak
çıkartıp ta ortaya koyduğun
o çıplak yüreğinle
şerbet ederek sevgini
birer birer içirdiğin
çatlayan o dudaklarda
gülümseyen o yüreklerdedir

hiç bir rüzgarın silemediği
gökkuşağındadır renklerin

bir devrimcinin iki gözü vardır
senin benim gibi
biri karşısındakine diğeri kendine bakan
sade, iki çıplak göz
ve en büyük savaşı bir devrimcinin
kendi kendisiyle olanıdır...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 2. Kitap)

Ercan Cengiz

Yürek Yangını

Çetindir
Yaşama sevincinin kendi çetin
Ölüm kadar da ağırdır bedeli
Bu çarkın dişlerinde toprak bulanırken kana
Özgürlük isteminde ülkemin sıra dağlarında
Munzur'da, Fırat'ta, Dicle'de...
Elbet kendini bilecekti balık
Tatlı, bulanık, tuzlu suda eğer
Asırların kirinden, pasından koparılmış ezgilerle
Bir yürek yangını
Bu toprağın sesinde yanıyor
Nasıl ayrışmasın ki saf suya...

Ercan Cengiz

Yüzün Soğuktur

Sen bir makinasın
iki ayak üstünde
yürüyen
bir ölüm makinası,

Senin
gözlerinde ışık
yüreğinde
sevgi mi olur,
sen bir makinasın
gülemezsin
ağlayamazsın
çoktan ölmüşsün sen

Yüzünün soğukluğu
ondandır, ondan...

Ercan Cengiz

Zalim

yeryüzünün zalimi de olsan
günyüzü görmesem de bir ömür
saklanarak da olsa ağlarsan bir gün
ağladığına yanmam
gülmem de bilesin

zulumün bite zalim
adın şanın kavrulsun
bu ne zulüm
kahkahalarla gülüyorsun,
bense
hıçkıra hıçkıra ağlıyorum,
zalım, zalım, zalım
kendi külüne gömülesin emi...

(3.k)

Ercan Cengiz

Zalim Oğlu Zalim

öyle bir gün gelecek ki
kendi gölgenden kaçacak
yaptıklarından utanacaksın
biryerlerde kalmışsa hala birşeyler
ama ben gülüyor olacağım
bana çektirdiklerini unutmadan
zalim oğlu zalim...

Ercan Cengiz

Zaman Durduğunda

zaman durmuştu
kim ne derse desin
zaman donmuştu o sabah
haberi çabucak yayıldı
toprağa düştüğünde Nuredin

...

'söylenecek son söz
kahramanca olmalıdır'

...

diye yazdıklarında
baş ucunda dikilen mermerin üstüne
zaman durmuştu oracıkta.
su durmuştu, hava durmuştu, rüzgar durmuştu
bir tek insanlar yürüyordu mezarının başına

doğum tarihi vardı bir tek
yanında da üç adet nokta sıralıydı
ölüm tarihini yazmadılar / yazamadılar
ölmemiş gibi / yazamadılar işte
bir resmi de vardı o mermer taşında
o kadar sıcaktı ki gözleri
o kadar içtendi ki bakışları
yüzündeki gülümsemeye
ölüm tarihi mi düşerdi şimdi
hangi yürek sahibi yapardı ki bunu
güleç yüzlü insana
oldukçada ağır gelirdi o tarih

kazanlar kurulduğunda
kırk gün geçmişti aradan
gelenler, gidenler...
bunca seveni olunca insanın
baharında vururlardı insanı
bu köy ki köy olduğundan beri
bunca insanı getirememişti bu köye
ne düğünler, ne kavgalar görmüştü oysa

annesinin sesi gelirdi derinden
'urcu Nuredin urcu ' / kalk Nuredin kalk
'meymane to ame ' / misafirlerin gelmiş
'xerame wacı inore ' / kalk karşıla onları
'waxte rakurdeno Nuredin' / uyumanın sırası mı Nuredin
uzayıp giden bir ağıt, her birinden birer parça söker gibi
kim durabilirdi ki önünde
zaman durmuştu, donmuştu zaman...

Ercan Cengiz

Zamanında Doğrulamadı

Karanlığın dehşetine gömülü eli
Emelinden söküp almak için
Yoktu bir allahın kulu
Gövdeden edinmiş damarı yayılı
Kolları ürkek, kolları korkak
Daha da uzağa yurdundan sürülerek
Savrulan her biri damar da olsa
Kendinden uzaktakini yakacak sıcaklıktadır
Bilirim yeşilin alevin sarısından geçmesini
Kızıl ateşin kendini bulması bilinir...

Rüzgar, palamut götürürdü külün üstüne
Damarının, renginin uzanan koluna
Direngenliği ülkemin yitik kalbinde
Filizlendikçe buldu, bulur da kendini.

Ülkemin mevsimi bir başka güne doğduğunda
Ateşin sıcaklığında baharlaşırdı
Kışı yok, insana yaraşmayana gelmezdi
Yayılırken karış karış toprağın ahengine
Tililiye durdularsa yenilmezler.

Cellat siste, cellat dumanda türediğinde
Korkusunu apoletlerle kapatır
Kurbanını seçtiğinde manga manga
Yüzlerin arasından geçtiğinde
Donuk bakışından kaçırdı çocuklar
Ahını çekerdi kadınlar... ve de
Kederine güneşlenen ak saçlı adam
Doğrulamazdı zamanında
Doğrulamazdı, yarası bir daha kanardı.

Sudan ucuz silahşörleriyle doğanın renklerini çaldıklarında
Tabur tabur uzaklardan gelmişlerdir
Füzenin ucunda boyunca kirleriyle
Asırların paslarıyla üzerine üzerine

Damarına yeltendiğindendir Piran'ların yakınlığı
Tomurcuğundan duman geçtiğinde meşenin
Uşürdü, ürperirdi çıkaramazdı sesini
Ezili bir yürekten öte de duyulmazdı
Bu çarkın sesi
Kül rengi duman kapladığında toprağın yüzünü
Ve son hamlesine yüklenirken yılanın soyu...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Zamanıymış El Ele Vermenin

yine gök gürlemiş olmalı sizin oralarda
biryerlerde birşeyler yolunda değil demekki
taşlar çarpışıyordur dere yataklarında
hava da bozulmuştur iyiden iyiye

nadasa ayırdığını söylememişmiydin
susuz tarlanın birini
besbelli dinlendiğini sanıyorsundur toprağın
koşulsuz teslim olmuşken yaban otlarına

karabulutlar mı çarpışıyorlar yoksa...
zamanı gelmiş olmalı kara kara düşünmelerin
sağlı - sollu köklaşmaların
birleşmelerini duyar gibiyim
yeni yeni fermanlarını, sağlı - sollu it-ti-fak-ın

dinozorların ağzından dökülenlere bakınca
ürpermiyor değil insan
alim allah bir daha kalkarlarsa ayağa
elden gidiyor dedikleri şeylerin hatrına

sıra sende fasulye, şanslı zamanın olmalı
ince uzun boynunu göstermelisin cümle aleme
dolana dolana sıkıca, dikine dikilen sırığa

hazır canlı yayındayken sen de
kameraların karşısında birşey olmamış gibi
dişlerini gösterip gülümsemen gerekli
sırıtırsan eğer büyüğü bozulur her şeyin
şimşekleri üstüne çekersin...

Ercan Cengiz

Zehirinizi Kendinizde Deneyin

Toprağımızı bombalayan zavallı adamlar
yine kimin adına yüklendiniz de geldiniz
bağıra bağıra söyleyin, size ne yaptılar
ekininizi mi çığnediler, ateşe mi verdiler

İlla ki kavga diyorsanız
mertçe olmalı be zavallılar

Yüzümüzü gördüyseniz eğer
suyumuzu da içmişsinizdir
dörtnala duran atlarınızla beraber,
sahi atlarınıza ne yaptınız
ayaklarını kırıp kafasına mı sıktınız
zulmden zulme koşturup çatlattınız mı

Toprağımızı bombalayan zavallılar
yüzünü görmediklerinizin
iğneleri battı demeyin sakın,
sizin uçaklarınızın sesi
nallarınızın sesini de geçti
zehirli mi zehirli...
zehirinizi kendinizde deneyin,
bize ilaç, bize kalem lazım...

(k.3)

Ercan Cengiz

Zeynel Abidin'e

Gözleri bağlı, kelepçedeydi elleri
Gecenin sessizliği üstüne çökerdi
Vurulurdu el kapılarında
Dolaşırdı bedeni elden ele.

Kara kaputlu kurt uluması
Karanlığın dibinde yatardı
Bir komut yeterdi cellada
Cılıklaşmış havada kükrerdi.

Zifiri karanlıkta it sahibini ararken
Ankara'da Ceylan'dı
Dal'ın hücrelerinde yapayalnız
Kör olmuş Anadolu'nun başkenti
Sağır, dilsiz
Sesini duyuramazdı
Ses zindan içinde...

Tehlike sinyalleri çoktan vurmuştu
Dibini boşaltırdı cuntanın
Kendi de bilirdi
Ve dört koldan
Zindanlarına güvenirdi.

Karanlığa tutsak
Ankara'da Ceylan'dı
Hücrede
Ve bu sessizlikte
Ellerinde kalırdı
Bu dirençle de çıkardı ellerinden
Arkasından gelecek bir kuşağa...

Ceylan'dı damla damla
Damarındaki kanını verirdi
Karanlığa
Sırrını vermezdi
Bundandır
Son buluşları gelirdi
İşkence tezgahlarına...

Kokuşmuş bir düzende
İşkenceciler gelirdi
Bozkurt ulumasıyla
Kalır mıydı ellerinde
Ceylan'dı
Ve karanlık
Bir daha baskın gelirdi
Kendi evinde...
Damarda durmayan
Kanıydı damla damla
Karanlığın ortasına
Damlardı...

(Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1.Kitap)

Ercan Cengiz

Zılgıt

Zılgıtlar içinde şahin bakışlar yatıyor
Zılgıtlar içinde ağlayan çocuklar
Annesinin eteğine yapışmış titriyor
Zılgıtların dışında çakal sesleri
Çocukların sesini mi bastırır

Teninden mi çocuğum
Renginden mi
Köşe başlarını yabancılar tutmuş

Parolasız bir kadın dalıyor sokağın içine
Şafak söker sökmez
Sokakta kan izleri, boş kovanlar
Kırılan taşlar serpilmiş akşamdan
Köşe başlarını yabancılar tutmuş
Ve çakallar böyle zamanlarda
Karınlarını doldurmaya gelmişler

Zılgıtlarda şahin bakışlı
Zılgıtlar ateş topu
Göge doğru yükselir...

Ercan Cengiz

Zindan Sokağı

tabeladaki isimlere aldanma
onlar karışmasın diye sokakları
öylesine oracıkta tutturulmuşlar
yabancılar umutlansın diyedir
bu sokak direkt zindana çıkar
bu sokak önüne kadar gider
bu sokak arkasından zindanın
bu sokak yanında durur...
tabeladaki isimlere aldanma
hepsi de birer çıkmaz sokaktır
adını değiştiriver istersen
zindan bir, zindan iki, zindan üç...
kendi gözlerinle göreceksin ki
değişen birşey olmayacaktır...
tabeladaki isimlerinden başka.

Ercan Cengiz

Zindanlarda Yenilen Ölümdü

Gezginliğimin patikasına girmiş
Bir ucundan diğerine ülkemin
Her karış toprağında çizilmiş güzergahları
Olunmazdan geçilmiş yolu
Patikalarla
Vietnam tunellerinden gelen
Ho Chin Minh'nin öğretisi.

Güneşi kucaklamaya ustaca, hepsinden önce
Güneşe kaldırırlardı kollarını
Ezilmiş yürekleriyle bin yılların
Beşer-onar
Gruplar halindeydiler...
Ustaca kalkılırken güneşi selamlamaya
Günüydü bir başka mevsimin günü
Sıkılırken yumruk, haykırılırken
Sabırlı adımlarla katılırken diğerine,
Tereddütsüzce...
Ve karanlıktan koparıp almak için geleceğini
Şafak boyu sürecekti, hücre hücre
Söküp alıncaya
Uzayacaktı da patika,
Parça parça olmuş ülkemde.

Patikadan sesler yükselir toprağın yüzüne
Çağın yaratımı kaplarken ince bir esintiyle
Ölümün üstünü
Diyarbakır zindanında yenildi
Ölümün kendi,
Ölümün donuk yüzüne de diz çökülmezdi
Aman dilenmezdi asırların kirine,
Pasına da
Dosta-düşmana öğretti
O yüce dirençle
Okşanırken Zeynel'in kahkahasında
Vadileri Dersim'in,
Akarsuları ve toprağın ezgisi.

Ve patikadan sesler yükselirdi suyun sesine
Dirençli yüreklerle taşınıp
Tarihe damgasını vuran,
Yaşatan bir ezgi
En amansız zamanlarda,
Yaşanılmazlığı
Çarkın ihanetinden çıkarıp
Yaşanılır kıldı.
Çarkın dişlerindeki ezili yürekleri
Ve ateş içinde kavrulmuş
Yitik kalbin ezgisiyle
Sıkılı yumruk.

Yaşamın kendiydi ezgilerde,

Sevdanın kendi
Direnciydi
Meşenin inadındaki damarın
Yüreğiydi-ruhuydu
İradesi...
Şuya doymuş toprakların
İnsana ait ne varsa,
Yaşanılır kılan
Yaşanmazlıkları,
Çağdaş Kawa'nın öfkesiydi,
Zindandan yükselip
Karanlığın üzerine düşen
Bu toprağın ezgisi
Üç kibrit,
Pâtikalardan coğrafyalara taşırken
Ayak izlerini
Suyun sesi,
Dağın sesi gelirdi kulaklara
Ve inançlı yüreklerde dokunurken
Yarınlar kalırdı
Yarınlar ezgili yüreklerde...

(Kaynak: Ezgilerde Kaldı Yüreğim 1. Kitap)

Ercan Cengiz

Zonê To Şirino

Dayê, Dayıka mı
zone to şirino
noxdê to gêrmi
tore savacı
sebiqêri qı Dayê
heqa to bîdi,

Dayê, Dayıka mı
destê tora
xona
boya tezego ena
zone to di ro esto
zone dı insani
xontı şirin beno

Dayê, Dayıqa mı
no senê zono
boya tezego
çarneno cıcego...

K-34

Ercan Cengiz

Zorlama Şiirin Boynu Bükülür

Gine bulmuşsun yuvarlak kelimeleri
rampadan rampaya sürüyor gibisin
bu kimin dağıdır böylesine heybetli
kelimeleri çıkarmaya korkuyorsun.

Rampa yukarı kelimeleri zorladın
dizeden dizeye taşırım diye
beni soluksuz bıraktın
desteksiz tırmanamıyorlar işte
düştü düşecekler, düşmeleri neyse de
mürekkep yutan kağıtlar da
kendileriyle yuvarlanırsa
korkarım yetimler altında kalır diye.

Ha bire dikine, rampa yukarı
hangi türküyü çağırırsın bilmez misin
kır atın sırtında da olsan yorulursun
bırak kelimeleri yarışadursunlar
dizelere taşıyıp zoraki uçurma.

Zorlama şiir kan kaybından ölür
ölürse ölsün deme n'olursun
şiiri öldürdüğünde şairi de öldürürsün.

Sazın sesini dinledin mi
en azından denemelisin bu akşam
kara düzen de olsa kulağını vermelisin her bir teline
öyle bir an gelir ki göreceksin
bir perdeye yapışır parmağın
sazın nefes alır, perde dinlenir
kendine gelirsin.

Ercan Cengiz

Zöyiti

Ni zöyitê ê kami
qutê ma dımıra,
şımı qoti sa
pêsayu peruc
pıroşinê lıngonê mara,
tainonê binora qı eşıyo pê

ji ez niyo,
nai rınd bızanê.

K-35

Ercan Cengiz